ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\301\Romany_Perry_Rhodan_08-Voltz_William-Invaze_loutek.PDB

PDB Name: Romany_Perry_Rhodan_08-Voltz_Wi
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.9.2003
Modification Date: 1.9.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Romány Perry Rhodan
8

William Voltz
INVAZE LOUTEK

PROLOG

Když Millicent Vayontová uslyšela rachot přistávajícího vrtulníku, vypnula kuchyňský robot a prošla chodbou na verandu. Spěšně si uhladila zástěru. Usmála se, když si uvědomila, že Clint nebude muset příští čtyři týdny létat do města. Tady venku, daleko od prvního velkého města kolonie, by žádná žena nebyla ráda sama doma.
Zpočátku si Millicent Vayontová myslela, že nevydrží poustevnický život na této meteorologické pozorovací stanici. Manžel ale v prvních týdnech projevil velké pochopení.
Clint Vayont miloval svou práci. Cítil se dobře jen v naprosté odloučenosti od tohoto cizího světa. Protože na Tammatu nežili žádní větší dravci a nehrozila jim ani jiná nebezpečí, mohl bez obav nechávat svou ženu samotnou na malé stanici, když letěl do města pro zásoby.
Millicent počkala, až vrtulník dosedne na pečlivě vyklučenou přistávací plochu, a pak pomalu sešla po schodech dolů. Sledovala, jak Clint vylézá ze stroje, a čekala, až se ohlédne a zamává na ni, jak to dělal, pokaždé když se vrátil z města. Zdálo se, jako by na to tentokrát zapomněl. Když sešplhal po žebříku dolů, hodil si oba vaky přes ramena a pomalu se blížil k domu. Millicent okamžitě vycítila, že něco není v pořádku. Připadlo jí, že se její muž pohybuje nějak divně. Zděšeně si uvědomila, že to vypadá, jako by byl zraněn. Rychle se ale opět v duchu uklidnila. Clintovi dávaly nákupy ve městě vždy co proto a patrně byl jen unavený.
Když Vayont ušel asi polovinu cesty k domu, podíval se na manželku a usmál se na ni. Millicent si v duchu řekla, že by se jí teď mělo vlastně ulevit, její obavy však vzrostly. V manželově úsměvu bylo něco, co se k němu vůbec nehodilo. Snažila se, aby na ní Clint nepoznal, jak je znepokojená.
Vayont prošel kolem ní a složil vaky na verandu. Aniž se otočil, začal jeden z nich rozepínat.
Millicent se uvolnila. Nejspíš mi přivezl nějaký dárek a chce mě překvapit, než se semnou uvítá, pomyslela si.
Clint se nikdy nevracel z města s prázdnou. Tentokrát to ale vypadalo, že to bude něco zcela mimořádného. Když se otočil k manželce, držel v ruce dětskou panenku. Neměřila víc než deset centimetrů, měla na sobě pestrobarevné šatičky a místo očí měla jen prázdné důlky.
Byla to ta nejošklivější panenka, jakou kdy Millicent viděla.
"Tady máš," řekl Clint. Jeho hlas zněl, jako by byl myšlenkami někde úplně jinde.
"Co je to?" reagovala Millicent znejistěle. Měla pláč na krajíčku a v duchu si nadávala do bláznů. Nedokázala pochopit, co ji tak rozrušilo na obyčejné panence, kterou jí Clint přivezl.
"Panenka," odpověděl klidně. "Je tvá."
"Já ji nechci," odsekla a v jejím nitru se nečekaně vzmohl prudký odpor vůči loutce. Vzápětí ale zalitovala toho, co řekla. Přešla ke Clintovi a panenku si od něj vzala. Chvilku tam stála jako zkamenělá a pak si připnula loutku na zástěru.
Manžel ji klidně pozoroval. "Všechno v pořádku?" zeptal se jí.
Přikývla a odpověděla: "Ano, všechno v pořádku."
Když zamířili do domu, všimla si Millicent, že také Clint má panenku. Visela mu na opasku a při každém jeho kroku se zabimbala.

1.

Perry Rhodan vrhl letmý pohled na Roreho Kalmata a v duchu se podivil, jak dokáže poručík sedět v křesle, jako kdyby spolkl pravítko, a nehnutě hledět na pódium, na kterém se střídali řečníci a pronášeli zdlouhavé slavnostní projevy. Kdyby v sobě měl Clyde Purcell, jemuž platily všechny tyhle ódy, alespoň špetku skromnosti - a Rhodan si byl jist, že zakladatel kolonie Tammat míval odolnou povahu -, určitě by zarazil příval chvály na svou osobu a zahájil by zábavný program.
Perry proklínal okamžik, kdy se nechal Reginaldem Bullem přemluvit, aby se zúčastnil tohoto slavnostního banketu.

Bully se dokázal mistrně vyhýbat podobným oficiálním záležitostem.
Samostatnou kolonii Tammat, druhý ze sedmi světů v soustavě Ganteru, založil přesně před padesáti lety Clyde Purcell. Poté byla připojena k Spojenému impériu, jehož byl Perry Rhodan Prvním administrátorem.
V okamžicích, jako byl tento, Rhodan vždy znovu uvažoval o tom, že dá k dispozici svůj úřad. Hrdí Tammaťané by se ale nejspíš smrtelně urazili, kdyby byl pod nějakou průhlednou záminkou odmítl jejich pozvání. Nemohl jim odříct už proto, že v Galaxii v té době vládl relativní mír.
Tammaťané mu připadali přehnaně hrdí. Chovali se jaksi prkenně a nadmíru uhlazeně. Každá řeč byla stejně dokonalá jako celá organizace výročních oslav. Rhodan měl dojem, že slavnosti kolonisty vlastně ani příliš nebaví, že je vlastně pořádají jen jako podívanou pro Prvního administrátora.
Byl by rád věděl, co si o tom myslí poručík Kalmat, který ho doprovázel jako jediný člen posádky ALAMA. Dopravili je sem kluzákem, hned jak přistáli na povrchu planety.
Rhodan odhadoval, že v klenutém sále sedí několik tisíc účastníků slavnosti. On a Rore Kalmat byli usazeni do křesel umístěných přímo před pódiem.
Řečník si právě významně odkašlal a Rhodan k němu vzhlédl. Tammaťan byl vysoký a otylý a na čele se mu leskly kapičky potu. Měl na sobě modrý oblek, žlutou košili a přes hrudník se mu táhla šerpa. Na pásku mu visela jedna z těch odporných panenek, které nyní nosil téměř každý kolonista. Perry se domníval, že tyhle maličké figurky představují jakýsi národní symbol.
Clyde Purcell, dnes už stařec, trůnil za pódiem a zíral do publika. Zdálo se, že naslouchá řečnění stejně málo jako Pozemšťan.
Rhodan lehce drcl do Kalmata a zašeptal: "Co myslíte, že nám ještě všechno nabídnou?"
Aniž pohnul rty, poručík ucedil: "Celá ta záležitost mi připadá poněkud komická, pane."
Rhodan měl obavy. Bylo mu jasné, že Rore Kalmat dá dřív nebo později najevo svoji.
Poručík není správný důstojník pro reprezentační účely.
"Možná bychom měli trochu rozehnat tu děsivou nudu," navrhl Perry tiše.
"...mysleme ale také na náš první úspěch ve hvězdoplavbě," hřímal právě řečník. "Před rokem se nám podařilo doletět na třetí planetu naší soustavy. Přijde den, kdy naše kosmické lodě proniknou do hlubin vesmíru jako..."
"Řekl jste rozehnat nudu, pane?"
"Takhle mrtvo není ani v tom nejvybranějším pozemském klubu," prohlásil Rhodan. "Přítomní by nám byli vděční, kdybychom je zbavili těchto muk a rozjeli zábavný program."
"Seznam akcí, pane," zamumlal poručík.
"Jaký seznam?" vyhrkl nechápavě Perry.
"Přečetl jsem si ho, hned jak jsme sem dorazili. O zábavě tam není ani slovo. Jen samé slavnostní projevy, žádný tanec ani...," v Kalmatových očích se objevil zarmoucený výraz, "alkohol."
"...již proto je Clyde Purcell mužem, kterého lze zařadit na seznam ctihodných, slavných průkopníků, o nichž se mluví s obdivem ve všech obydlených soustavách Galaxie!" pokračoval řečník burácivým hlasem.
Buď je Purcell nedoslýchavý, nebo natolik odolný, že dokáže bez mrknutí oka poslouchat tyhle tirády. Nebo také možná ješitný, pomyslel si Rhodan. Ulevilo se mu, když sledoval, jak Tammaťan, doprovázený vlažným potleskem, odchází z pódia. Objevil se však další muž a zamířil k řečnickému pultu.
Rore Kalmat si odevzdaně povzdechl.
V té chvíli Perry Rhodan povstal a zvedl ruku. V prosté přiléhavé kombinéze nevypadal ani zdaleka tak honosně jako kolonisté nebo poručík Kalmat ve slavnostní uniformě ověšené řády.
"Co chcete udělat, pane?" zeptal se vyděšeně poručík Nesmrtelného.
To už ale Rhodan vycházel po schůdkách nahoru na pódium. V sále náhle nastalo hrobové ticho. Zdálo se, že Tammaťany šokovala tato nečekaná změna programu.
Pozemšťan pohlédl do sálu. Už nesčíslněkrát mluvil k početnému shromáždění, nyní ale měl poprvé nepříjemný pocit. Viděl před sebou masu světlých obličejů kontrastujících s tmavými obleky. Byly bezvýrazné, netečné. Kolonistům jako by chybělo nadšení. Nejevili ale ani žádné rozrušení.
Rhodan shlédl dolů na Kalmata. Poručík na rozdíl od ostatních přítomných jen zářil a spiklenecky na něj zamrkal. Perry se přiměl k mdlému úsměvu, natočil se k Purcellovi a naznačil lehkou úklonu. Zakladatel kolonie naň pohlédl matnýma očima. Přejížděl prsty zlehka po figurce, kterou měl zavěšenou u opasku. I přes své stáří působil velmi svěže. Hranatá ramena mu napínala sako a vůbec nebyl shrbený. Přesto se Rhodan v duchu ptal, jak mohl tenhle nanicovatý panák vybudovat tak příkladnou kolonii, jako byl Tammat. Clyde Purcell vypadal, jako by byl cele pohroužen do svého nitra.
Perry se obrátil ke kolonistům v hledišti a spustil: "Jako oficiální zástupce Spojeného impéria a Země vyslovuji naši nezměrnou úctu tomuto muži, jenž s plným osobním nasazením vybudoval tuto kolonii."
Kolonisté mu zatleskali, ale jejich obličeje i nadále postrádaly jakýkoli výraz.
Pozemšťan cítil, jak se v něm vzmáhá nelibost. "Můj předřečník již vyslovil vše, co bylo třeba," pokračoval. "Děkuji za pocty, jimiž jste mě a poručíka Kalmata zahrnuli. Nyní vám přeji, abyste se dobře bavili."
Na všech ostatních planetách kolonizovaných Pozemšťany by se diváci znudění sáhodlouhými proslovy bouřlivě roztleskali, ale přítomní v sále zachovali naprostý klid. Nikdo se ani nehnul, nikdo se neusmál.
Rhodanovi to mimoděk připomnělo pohřební obřad. Když se otočil, spatřil ceremoniáře vycházejícího ze zákulisí. Ochotně mu uvolnil místo u pultu.
"Pokračujeme v našem programu," prohlásil neoblomně Tammaťan. "Nyní promluví primátor města Berk Tabor."
Rhodan nevěřícně sledoval, jak další muž vystřídal u pultu ceremoniáře a začal řečnit, aniž bral ohled na Prvního administrátora Spojeného impéria, který stál ani ne metr od něj a právě projevil přání, aby skončily slavnostní projevy.

Perrymu nezbylo než se vrátit dolů na své místo.
"Nebesa, pane - copak se všichni zbláznili?" zašeptal poručík, když se Rhodan sedl vedle něj.
"Tady něco nehraje," zhodnotil situaci Nesmrtelný. "Člověk by skoro věřil, že mají tenhle program pečlivě secvičený, a to tak dokonale, že není možné jej změnit."
"Nejsou tu vůbec žádní reportéři. To je divné, ne?"
Rhodan si uvědomil, že Rore Kalmat má pravdu. Za normálních okolností byla návštěva Prvního administrátora v jakékoli kolonii velkou událostí a lidé z masmédií jej doslova obletovali. Buď na Tammatu neměli žádné reportéry, nebo neprojevili zájem o tuto slavnost.
Primátor stále ještě řečnil. Opakoval pouze to co jeho předchůdci. Perry si připadal jako na divadelním představení, v němž účinkují samí roboti. Ne že by Tammaťanům nedůvěřoval, neměl nejmenší důkaz, že by na tomto světě bylo něco v nepořádku. Naopak: Tammat byl považován za vzornou kolonii, která udržovala těsné styky se Zemí, což se nedalo říct o všech planetách osídlených lidmi. Clyde Purcell se vždy jevil jako rozvážný, inteligentní muž.
Rhodan se přistihl při tom, jak putuje zkoumavými pohledy po síni a hledá nějaké reportéry. Zarazilo ho, že u každého vchodu postávala skupinka kolonistů, přestože v sále bylo dost volných sedadel. Vypadalo to, jako kdyby střežili dveře. Mimoděk zavrtěl hlavou. To je čirý nesmysl, napadlo ho. Přece nemohu podezřívat Tammaťany, že by na mě něco chystali! Ti muži stojí n dveří náhodou. Možná mají zabránit tomu, aby do sálu nahlíželi nepovolaní zvědavci.
Zatímco Berk Tabor hovořil dál, Rhodan přece jen bedlivěji sledoval kolonisty u dveří. Nakonec pošeptal Kalmatovi:
"Podívejte se k východům, poručíku."
Kalmat se rozhlédl: "Co si o tom myslíte, pane?"
V té chvíli ukončil Tabor svůj projev a Rhodan do bouřlivého potlesku vykřikl: "Že jsou to strážní!"
"ALAMO stojí tři míle odsud, pane," odpověděl tiše Kalmat. "Nemyslím si, že by nám hrozilo nějaké nebezpečí. Jen mi připadá, že kolonisté jsou poněkud přepjatí. Třeba se domnívají, že nás musejí chránit před atentátem."
Rhodan se snažil přesvědčit sám sebe, že poručík má pravdu. Neexistovalo jiné logické vysvětlení pro chování kolonistů.
V té chvíli přistoupil k pultu sám Clyde Purcell a spustil závěrečnou řeč. Rhodan se nedokázal soustředit na to, co průkopník říká. V závěru jeho projevu se stalo něco, co Perry považoval přinejmenším za neobvyklé.
"Víme, čeho jsme dosud dosáhli," zvolal Purcell. "Víme ale také, že jsme teprve na začátku. Nadešel okamžik, kdy se jako nositelé moci ujmeme vlády nad dalšími světy!"
Kalmat si ohromeně odkašlal. Buďto je Purcell senilní dědek, který neví, co blábolí, nebo zkouší své hosty výroky hraničícími s diplomatickým faux pas. "To neznělo zrovna demokraticky," zavrčel. "Nositelé moci, chápete to, pane?"
"Kéž by na to existovala rozumná odpověď," povzdechl si První administrátor.
Clyde Purcell domluvil a vrátil se na své místo. Přítomní se začali zvedat ze sedadel a mířili k východům. Ceremoniář sestoupil z pódia. Vstali také Rhodan a Kalmat. Kolonisté odcházeli zcela neslyšně, neprohodili mezi sebou jediné slovo. Vysoký, ještě velmi mladý důstojník s odstávajícíma ušima a protáhlým obličejem zmateně pohlédl na jeviště. Také odtamtud se mlčky vytrácely přední osobnosti Tammatu.
Ceremoniář se zastavil před oběma hosty a prkenně prohlásil: "Pokoje pro vás jsou připraveny. Pan Purcell vás prosí, abyste zítra ráno uspořádali prohlídku lodi, jíž se zúčastní všechny důležité osobnosti naší kolonie."
Rhodan si vydechl. Konečně lidsky srozumitelné přání, pomyslel si. Přejí si vidět vysoce moderní kosmickou loď, když jejich lety do vesmíru jsou zatím ještě v plenkách. "Samozřejmě vám vyhovíme," odpověděl vlídně. "Prohlídku si vezme na starost tady poručík a odpoví na všechny vaše otázky."
Rore Kalmat se zašklebil, ale neodvážil se odporovat.
"Vůz je přistaven před halou," řekl ceremoniář. "Budete spát v domě pana Purcella."
Rhodan si vyměnil letmý pohled s Kalmatem. Nijak ho nelákala představa, že přenocují u zakladatele kolonie. "Nejspíš bude lépe, když se vrátíme na loď," prohlásil ledabyle. "Neradi bychom obtěžovali. Nicméně děkujeme panu Purcellovi za jeho pohostinnost."
"Pana Purcella to zklame, pane," odpověděl Tammaťan. "Velmi mu záleží na tom, abyste přijali jeho nabídku."
Rhodanovi bylo jasné, že by si proti sobě hodně popudili kolonisty, kdyby se nyní vrátili na palubu ALAMA. "Bude nám tedy potěšením," řekl ceremoniáři.
Ten se důstojně uklonil, pokynul rukou směrem k východu a řekl: "Kdybyste mě, prosím, následoval, pane."
Rore Kalmat si odevzdaně povzdechl, když kráčel za Rhodanem a Tammaťanem uličkou mezi řadami sedadel k východu. V duchu předtím doufal, že Nesmrtelný bude trvat na tom, že přenocují na lodi. Teď to vypadalo, že zůstanou ve městě, a ještě ke všemu v domě muže, který otevřeně mluvil o vládě nad jinými světy, třebaže měl k dispozici pouze jedinou vesmírnou loď, s kterou kolonisté tak tak doletěli na třetí planetu soustavy Ganter.
Když Perry Rhodan vyšel ven, lilo jako z konve. Mraky na obloze visely hodně nízko. Tammat se velmi podobal Zemi a skýtal kolonistům příznivé podmínky. Jen dny a noci zde byly kratší než na Zemi, protože Tammat se otáčel kolem své osy rychleji.
Před halou bylo rozlehlé prostranství, v jehož středu se skvěla moderní kašna s vodotryskem. Nesmrtelný zjistil, že většina kolonistů se už rozešla. Mířili do města buď po svých, nebo ve vlastních vozidlech.
Ceremoniář je odvedl k dlouhému vozu lesknoucímu se deštěm. V soumraku se rýsovaly šedivé obrysy města. Na mnoha místech už byla vidět světla.
Rhodan spatřil za okénky vozu dva Tammaťany a okamžitě byl ve střehu. Nestačilo by, aby je dovezl do Purcellova domu jen jeden? Zdálo se, že ceremoniář si všiml hostova zaváhání. Otevřel dvířka a čekal, až si Rhodan nastoupí. Toho zasvědilo v zátylku, což mu vždycky signalizovalo nebezpečí. Pak ale pokrčil rameny a nastoupil si. Kalmat jej následoval.

Ceremoniář zabouchl dveře a Rhodan si změřil oba muže ve voze. Seděli vpředu a byli odděleni skleněnou přepážkou. Oba na sobě měli prosté uniformy a na opascích se jim houpaly panenky.
"Zvláštní typy," poznamenal poručík, když se dal vůz do pohybu a skoro neslyšně se vznášel těsně nad vozovkou. "Nedomníváte se rovněž, že tohle vznášedlo je plně vybaveno automatikou a není zapotřebí řidiče, pane?"
Perryho napadlo totéž. Opět měl dojem, že je kolonisté střeží.
Minuli první domy. Město vypadalo jako po vymření. Mohlo to být ale také tím lijavcem. Zdálo se, že prominentní host Tammaťany vůbec nezajímal, což bylo víc než neobvyklé. Nesmrtelný očekával, že silnice bude lemována tisíci zvědavců. Neukázal se ale nikdo, ani když vůz zastavil.
"Na tomhle světě bych se asi necítil nejlépe," prohodil Rore Kalmat.
Perry Rhodan chtěl otevřít dvířka, ale ta byla zablokovaná. Na druhé straně se marně pachtil s mechanismem také poručík. Oba Tammaťané vystoupili a dveře hostům otevřeli. Zdvořile se uklonili a čekali, až se Rhodan a Kalmat vyhrabou ven.
V té chvíli vyšel z domu, před nímž vozidlo zastavilo, Clyde Purcell a vlídně se na hosty usmál. Rhodan si všiml v domovním vchodu dalších kolonistů. Vyhlíželi na ulici. Jeho nelibost rostla vteřinu od vteřiny.
"Těší mě, že jste přijali mé pozvání," uvítal je Purcell.
"Zdá se, že místní obyvatelé nejsou zrovna nadšeni naší návštěvou," neodpustil si jedovatou poznámku Rhodan.
"Proč si to myslíte, pane?" zeptal se ho Purcell překvapeně.
"Nikde nevidím živáčka. Za normálních okolností by kolonisty přece měli zajímat cizí návštěvníci."
"Věřte mi, že jsme se dlouho připravovali na váš přílet a nesmírně nás potěšil," odpověděl nezávazně průkopník.
Kalmat vrhl na Rhodana bezradný pohled. Jako by nevěděl co si počít s Tammaťanovou vyhýbavou odpovědí. Nesmrtelný na tom nebyl o nic lépe.
Clyde Purcell je pozval do domu. Muži ve vchodu ustoupili, když se průkopník blížil se svými hosty. V chodbě nakonec zůstala jen mladá žena.
"To je má dcera," řekl Purcell netečně.
Rhodan pozdravil hezkou dívku, měl ale dojem, jako by se dívala kamsi skrz něj. Stejně chladně přivítala také Kalmata, který hned rozehrál celý rejstřík svého šarmu.
Purcell je vyvedl nahoru po schodišti. Dům byl postaven v typickém koloniálním stylu a nevypadal příliš pohodlně. Kalmat se několikrát ohlédl, ale průkopníkova dcera zmizela v některé z přízemních místností.
"Studená jako psí čumák," postěžoval si poručík tiše.
Rhodan se mimoděk usmál. Kalmatovo zklamání bylo nelíčené. Tammatské ženy se co do nedostatku přívětivosti příliš nelišily od mužů. Že by tato planeta měla nějaký zvláštní vliv na lidskou mysl?
Z úzké chodby v horním patře ústily troje dveře. Purcell zavedl Rhodana do předního a Kalmata do prostředního pokoje.
"Hned dostanete večeři," oznámil Perrymu a vyšel na chodbu.
Nesmrtelný se zarazil. Zdvořilost by nyní vyžadovala, aby pán domu pojedl společně s hosty. A teď to vypadalo, že budou muset stolovat sami tady nahoře. Rozhlédl se po pokoji. Byl zařízen prostě a nijak se nelišil od toho, co znal z jiných světů kolonizovaných Pozemšťany.
Zakrátko k němu vtrhl poručík. "Přidělil mi pokoj své dcery," vyhrkl rozčileně. "Ne že by na něm bylo znát, že jej obývá žena, pane."
Rhodan si nalil horkou vodu do umyvadla a pozoroval Kalmata v zrcadle.
"Žije jako... jako mniška," vyprskl poručík. "Jsem si jist, že ještě před nedávnem měla v pokoji stolek s líčidly a fotografie hezkých mužů na stěnách."
"Pravděpodobně se dost změnila," prohlásil Perry, když si začal mýt ruce. "Ženy se chovají mnohdy poněkud záhadně."
Kalmat přecházel nervózně po pokoji sem tam a pak zvolal: "Kdyby šlo jen o tu dívku, pane. Vždyť všichni kolonisté, s kterými jsme se zatím setkali, se chovají jako živoucí mrtvoly."
"Zítra letíme zpátky," připomněl mu Rhodan. "Za pár dní se tomu všemu budeme jen smát. Tammaťané mají určitý svéráz. Víc k tomu zatím nemohu říct."
Rore Kalmat zakroutil hlavou a vrátil se do svého pokoje. Když se Rhodan omyl a osvěžil, svlékl si bundu a uvelebil se v houpacím křesle u okna. Odhrnul záclonu a vyhlédl do zahrady. Déšť neustával. Voda stékala po skle a stromy se zdály být pod clonou kapek podivně pokroucené.
Perry se snažil přemýšlet. Rozum mu napovídal, že si dělá zbytečné starosti, ale přetrvával v něm nepříjemný pocit, který se ho zmocnil na slavnosti, a nemohl ho zaplašit.
Vtom kdosi zaklepal na dveře, a když Rhodan zvolal "Dál!", vešla Purcellova dcera a položila na stůl podnos se sendviči. Všiml si velmi dobře, jak je hezká. Nicméně její krásu poněkud kalilo nedefinovatelné rozpoložení její mysli. Chystala se k odchodu. Rhodan vyskočil a tlumeně vykřikl: "Slečno Purcellová!"
Zarazila se, otočila a upřeně se na něj zahleděla. Za páskem šatů měla zastrčenou jednu z těch odporných figurek.
"Donesu vám něco k pití," řekla.
"Čeho se bojíte?" zeptal se jí Perry jemně.
"Ničeho, pane!"
"Myslel jsem tím, že tak mladá dívka jako vy by měla být o poznání veselejší," poznamenal opatrně. Nechtěl ji urazit, rozhodl se však přijít na kloub podivnému chování Tammaťanů.
Než Purcellova dcera stačila něco odpovědět, zjevil se v pokoji jako duch nějaký mladík, popadl ji beze slova za ruku a vytáhl ji na chodbu.

Rhodan vyskočil z křesla a vykřikl: "Pusťte ji!"
Vzápětí vyhlédl na chodbu ze svého pokoje Kalmat, přivolaný Perryho křikem.
"Je to má žena," prohlásil neznámý Tammaťan.
Ať chtěl nebo ne, musel Rhodan nečinně přihlížet, jak kolonista vede dívku dolů po schodech.
"Ublížil jí nějak?" zeptal se ho vzrušeně Kalmat.
"Myslím že ne," hlesl Nesmrtelný.
Poručík jako by čekal, že Rhodan něco podnikne, ten však jen ukázal na dveře svého pokoje a řekl: "Pojďte, Kalmate, najíme se."
Mlčky večeřeli, když za několik minut uslyšeli na schodech kroky. Poručík odložil obložený chléb na talíř a natáhl zvědavě krk. Vzápětí vešel do Rhodanova pokoje Clyde Purcell a nesl džbán s dvěma sklenicemi.
"Můj zeť je občas poněkud hrubý," prohlásil průkopník omluvně, když plnil sklenice.
"Nevěděl jsem, že je vaše dcera vdaná," řekl Kalmat. "Mám na mysli, že bydlí v pokoji, který je zařízen jen pro jednu osobu."
"Conway je stále na cestách," odpověděl Purcell prostě.
Rhodan pozvedl sklenici a podržel ji proti světlu.
"Je to víno," vysvětlil mu Purcell klidně. "Nejlepší, jaké máme." Postavil džbán na stůl a vyšel na chodbu.
"Myslím, že mi ještě nikde nevěšeli bulíky na nos tak okatě jako tady na Tammatu, pane," zavrčel rozladěně Kalmat.
"Souhlasím s vámi, poručíku. Jen se ptám, proč nás obelhávají a hrají před námi takové divadýlko. Mám dojem, jako by nás nenáviděli."
"Nemluvil bych přímo o nenávisti, pane," namítl Kalmat. "Mně to spíš připadá, jako kdyby byli tihle kolonisté přesvědčeni o správnosti svého jednání. Jako by nás považovali za abnormální bytosti."
Oba Pozemšťané večeřeli v zamyšleném tichu. Rhodan musel uznat, že Kalmat má dobrý postřeh a vystihl přesně chování Tammaťanů.
"Jsem unavený," prohlásil zničehonic poručík.
Perry k němu vzhlédl a vyděšeně vyskočil, když zjistil, že mladý důstojník náhle zakoulel očima a chytil se oběma rukama pevně desky stolu. "Co je vám, Kalmate?" vykřikl.
Poručík něco blábolil, a pak se pomalu sesul ke straně. Rhodan ho zachytil a odnesl k posteli. Opatrně ho na ni položil a zjistil, že je v bezvědomí. Bylo něco v jídle nebo ve víně? uvažoval horečně Nesmrtelný. Věděl, že hypnotika na něj nepůsobí, protože je eliminuje buněčný aktivátor. Proč se nás kolonisté pokoušejí uspat? Perry nebyl ozbrojený a neměl u sebe ani náramkovou vysílačku, kterou by mohl přivolat pomoc z ALAMA.
Vylil zbylé víno a naplnil Kalmatovu sklenici studenou vodou. Pokusil se mu ji vlít do úst, ale poručík nereagoval.
Vyběhl rozzuřeně na chodbu. Mezitím se setmělo. Venku bubnoval déšť o okenní tabule a na půdě skučel vítr. Dům působil strašidelným dojmem. Dole v přízemí byla tma.
"Purcelle!" vykřikl Rhodan. "Pojďte nahoru, Purcelle!"
Všude vládlo naprosté ticho. Perry nabyl jistoty, že na Tammatu není něco v pořádku. Kolonisté chystali akci zaměřenou proti svým hostům. Nevypadalo to ale, že by měli v úmyslu Rhodana a Kalmata zabít.
To nevědí, že posádka ALAMA nejpozději zítra odpoledne ztropí poplach a bude nás hledat? blesklo Nesmrtelnému hlavou.
"Pojďte okamžitě nahoru, Purcelle!" opakoval mechanicky.
Cítil, jak se mu zrychluje srdeční tep. Vrátil se rychle do pokoje. Kalmat ještě dýchal, ale obličej měl voskový. Rhodan popadl křeslo a rozbil ho o mycí stolek. Zvedl jednu ze zahnutých dřevěných trnoží, sevřel ji v ruce jako obušek a vyšel znovu na chodbu.
V té chvíli zhaslo světlo v pokoji. Pocit naprosté osamělosti se ještě prohloubil. Napjal všechny smysly. V trámoví domu to příšerně vrzalo a zdola k němu dolehl nějaký šramot.
"ALAMO změní tohle město v trosky, pokud se nevzdáte svého šíleného plánu, Purcelle!" vykřikl výhrůžně Rhodan. "Jak zítra vysvětlíte posádce křižníku naše zmizení?"
Nikdo mu neodpověděl.
Vtom zavrzaly nejspodnější stupně schodiště. Sevřel pevněji trnož a opřel se o stěnu. Jeho protivníci neviděli ve tmě o nic lépe než on. Zachovával naprostý klid, aby neprozradil Purcellovi a jeho pochopům, kde stojí. Podle šramotu usoudil, že po schodech vychází čtyři pět osob.
Opatrně zvedl svou "zbraň" a nachystal se k obraně. Purcell byl stařec, bude se muset tedy vypořádat spíš s ostatními muži v domě. Nebo mezitím dorazí posily? Šramot se rychle blížil.
Vtom Perry uslyšel, jak se kdosi těsně před ním otírá oděvem o stěnu. Vší silou máchl trnoží dolů. Cítil, že zasáhl něčí tělo. Neviditelný protivník přidušeně vyhekl a sesul se zřejmě na toho, který se plížil za ním. Za obrovského randálu se oba kutáleli po schodech dolů.
Opět se rozsvítilo a Rhodan na okamžik oslněn zavřel oči. Když si zvykl na jas, spatřil dva muže, kteří už doběhli skoro k němu. Clyde Purcell stál pořád ještě na schodech. V ruce svíral dvě panenky.
Poprvé si Rhodan pořádně prohlédl obličeje figurek a zděsil se. Z očních důlků jim cosi trčelo. Vypadalo to, jako kdyby jim odtamtud lezli červi. Vzápětí se na něj oba Tammaťané vrhli. Ustoupil o krok a udeřil kusem dřeva ze strany předního útočníka. Ten zavyl a odpotácel se stranou. Druhý kolonista však sevřel Perrymu krk. Zbavil se ho judistickým chvatem. Nestačil ale zabránit Purcellovi, aby se prosmýkl kolem něj do pokoje, kde ležel Rore Kalmat.
Útočník zasažený trnoží se vzchopil a snažil se zasáhnout Nesmrtelného kopem. Zdola se už hrnuli další dva muži a Purcellova dcera. Rhodan praštil jejího manžela po hlavě a mladík se zhroutil na podlahu.
Purcell se vyřítil z pokoje. V ruce svíral už jen jednu loutku. Blížil se opatrně ke klubku rváčů. Perry čelil značné přesile.

Boj probíhal téměř nehlučně, bylo slyšet jen chrčení a supění.
Na Rhodana se vrhli čtyři protivníci. Chytili ho za nohy a on se zoufale snažil jim vysmeknout. Přitom přestal sledovat Purcella. Ten k němu přiskočil a přitiskl mu figurku k zádům.
Perry Rhodan upustil trnož a přestal bojovat. Loutka mu lezla pomalu po zádech dolů k opasku a uchytila se na něm.
Kolonisté jej mlčky pozorovali.
V té chvíli se vyplouhal z pokoje Rore Kalmat. Nikdo neřekl jediné slovo. Zdálo se, že vítr skučí ještě víc, a střecha příšerně vrzala a sténala.
Clyde Purcell se odvrátil od přemoženého Pozemšťana a sešel po schodech do přízemí. Ostatní Tammaťané jej mlčky následovali. Jim v patách kráčeli netečně Rhodan a Kalmat.

2.

Dean Wilken byl kapitánem ALAMA. Kulovitá loď stála na ploše nevelkého tammatského kosmodromu. Bylo ráno a Wilken už potřetí pohlédl na hodinky. Nebyl neklidný, ale v duchu se začal ptát, proč se ještě Perry Rhodan a poručík Kalmat nevrátili. Velký administrátor sice počítal s tím, že přenocují ve městě, ujistil však velitele ALAMA, že se brzy ráno vrátí na palubu.
Dean Wilken, ramenatý, středně vysoký muž, zkřivil obličej, jemuž vévodil nezvykle velký nos, který byl terčem tajných posměšků celé posádky. Kapitán věděl dobře, jak tvrdošíjně dokážou kolonisté zdržovat slavné hosty.
Opustil velitelský můstek a loudal se k hlavní přechodové komoře. Město leželo asi tři míle od kosmodromu. Rhodana a Kalmata včera odvezli kluzákem. Wilken byl rád, že Nesmrtelného doprovází poručík, protože on sám byl ušetřen povinného potřásání rukama a výměn nezáživných poklon.
Na palubě lehkého křižníku se nacházelo 146 členů posádky. Tato rychlá loď byla vhodná pro mimořádné operace. Rhodan považoval za málo diplomatické létat na tyto oficiální události superbitevníkem. Kolonisté obvykle špatně snášeli podobné demonstrace vojenské síly. Podvědomě cítili, že omezují jejich svrchovanost. Pokud byla cílem návštěvy spolupráce, bylo lépe používat menší plavidla jako ALAMO.
Kapitán Dean Wilken byl ještě poměrně mladý. Věděl, že za několik let bude velet větší lodi, pokud se osvědčí.
Pomalu došel do hlavní přechodové komory a vystoupil ven. Někdy během noci přestalo pršet, ale přistávací plocha se stále ještě leskla. Paprsky Ganteru, malého slunce této soustavy, zatím nedokázaly prorazit příkrovem těžkých mraků.
Mezi kosmodromem a městem se rozkládal pečlivě udržovaný park.
Wilken se slastně protáhl. Svěží ranní vzduch mu dělal dobře. Vítr byl tak slabý, že nedokázal rozevlát ani mokré prapory u vjezdu do kosmodromu.
V té chvíli spatřil, jak se z města blíží po silnici sedm velkých transportérů. V předním voze sedělo nejméně třicet mužů, ostatní vezly nějaké balíčky. Napadlo ho, že Tammaťané chtějí předat posádce ALAMA dary na památku. Bylo mu ale divné, proč sem jede tolik kolonistů. Příliš jej nenadchla představa, že si budou chtít prohlédnut loď. Potom by přece jen neušel potřásání rukou a zdvořilostním frázím.
Vrátil se do komory, zapnul interkom a řekl: "Pozor! Velitel celé posádce! Vypadá to, že budeme mít návštěvu. Každý člen posádky musí nenápadně dávat pozor, aby kolonisté ze zvědavosti nepoškodili nějaké palubní přístroje. Je s nimi ovšem třeba zacházet zdvořile."
Vrátil se na svou pozorovatelnu na konci přechodové komory. Nic jiného beztak nemohl dělat.
Kolona vozů dorazila na kosmodrom a blížila se k ALAMU. Šlo o stejná univerzální vozidla, jaká se používala i v jiných pozemšťanských koloniích. Wilken se smíšenými pocity sledoval, jak přední transportér zastavil těsně před komorou. Ulevilo se mu, když viděl, že z něj vystupují Perry Rhodan a Rore Kalmat. Za nimi se vyškrábali ven kolonisté. Za transportérem postupně zastavily ostatní vozy a utichl hukot motorů.
Kapitán si všiml, že každý z mužů má za opaskem nějakou figurku. Zvlášť Kalmat vypadal směšně, protože měl na sobě slavnostní uniformu. Wilkena pobavilo, že by vypadal přesně jako on, kdyby byl doprovázel Rhodana místo poručíka.
Jen doufám, že Tammaťany nenapadne darovat tyhle ošklivé talismany všem členům posádky, uchechtl se v duchu.
Zdálo se, že Rhodan ani Kalmat nejsou zrovna v nejlepší náladě. Stáli s nehybnými obličeji vedle transportéru a čekali, až z něj vystoupí všichni kolonisté. Vyslanci Impéria si patrně za celou noc neodpočinuli.
Dean Wilken přešel k interkomu a přikázal službu konajícímu důstojníkovi, aby vysunul nástupní rampu. Byl by mohl přirozeně nechat zapnout výtah, tušil ale, že bude důstojnější, když hosté vstoupí do lodi po lávce. Navíc tak oddálí o několik vteřin jejich vpád na palubu.
Když kapitán opět vyhlédl z komory, zjistil, že rampa už je zakotvena na ploše.
Nejen Rhodan a Kalmat, ale také kolonisté vypadali jakoby ospale. Podivně se pohybovali, skoro jako by dostali za úkol chodit se zavřenýma očima. Wilken se pousmál. Počítal, že čím budou tihle tammatští chlapíci unavenější, tím dřív se jich zbaví.
Rhodan, Kalmat a nějaký stařec vyšli po lávce jako první. Wilken si všiml, že několik kolonistů začalo vykládat z ostatních transportérů balíčky a další je tahali k lávce, a zmocnil se ho zvláštní neklid. Nevěděl, odkud se v něm vzal, ale byl tak intenzivní, že jej ze sebe nebyl schopen setřást.
Znovu pohlédl dolů na rampu a poprvé viděl Kalmatovi přímo do obličeje. Poručík vypadal, jako kdyby proflámoval celou noc, a obličej měl vpadlý a bledý. Zřejmě to přehnal s pitím, pomyslel si kapitán opovržlivě. Jen doufal, že mladý důstojník příliš nevyváděl v Rhodanově přítomnosti a nesnížil tím vážnost celé posádky.
"Dobré jitro, kapitáne," vytrhl velitele ALAMA ze zamyšlení První administrátor. "Rád bych vám představil Clyda Purcella, zakladatele této kolonie."
Wilken se zděsil, když uslyšel Rhodanův hlas. Zněl naprosto nezúčastněně, jako by byl Nesmrtelný myšlenkami kdesi

hodně daleko. Než o tom major stačil uvažovat hlouběji, podal mu Purcell studenou, vlhkou a ochablou ruku. Jako kdyby patřila nebožtíkovi, pomyslel si znepokojeně. Pohlédl Tammaťanovi do obličeje. Stařec jako by hleděl kamsi skrz něj a jeho matné oči byly upřeny do neznámých dálav.
"Tohle je kapitán Dean Wilken, velitel ALAMA," řekl Perry Rhodan.
Wilken měl dojem, že se na něj kdosi upřeně dívá. Nervózně škubl hlavou a spatřil Kalmata. Měl pocit, jako by v očích svého podřízeného viděl nenasytnou lačnost a ještě něco nedefinovatelného...
"Kolonisté se zajímají o loď," pokračoval nevzrušeně Nesmrtelný. "Umožníme jim, aby si ji důkladně prohlédli. Dary pro posádku přijdou na palubu."
"Ano, pane," odpověděl Wilken předpisově. Rhodanův hlas mu připadal neosobní, jako by se v noci jeho přístup k Wilkenovi změnil. Došlo snad ve městě k nějakým závažným incidentům?
Kapitán se vzápětí oprostil od neveselých úvah a vyzval vlídně kolonisty: "Pojďte, pánové!" Otočil se a šel napřed.
Vzápětí ucítil, jak mu Rhodan pokládá důvěrně ruku na rameno, a oddechl si. Zdálo se mu, že vše je opět v pořádku. Na okamžik měl dojem, jako by ho něco pošimralo na kůži.
"Myslím, že teď nás můžete vést, kapitáne," prohlásil Rhodan nezúčastněně.
Aniž se otočil, kapitán Dean Wilken odpověděl: "Ano, pane."

‘ © ‘

Poručík Woodrow Anglesy si pohrával nervózně s tužkou a co chvíli se zkoumavě rozhlédl po velitelském můstku ALAMA. Proč už konečně nepřišel kapitán Wilken, aby nám řekl, kdy začnou kolonisté s prohlídkou můstku, ksakru? zaklel v duchu. Všiml si, že stejně neklidní jako on jsou také ostatní členové posádky, kterých bylo na můstku dvacet sedm. Poručík se děsil už předem, až sem vtrhne banda Tammaťanů a začne ohmatávat všechno, co se leskne.
Woodrow Anglesy nebyl arogantní, ale hluboko ve svém nitru choval stejnou zášť vůči kolonistům, jakou projevovala spousta jiných hvězdoplavců vůči lidem, kteří se za celý svůj život nehnuli z rodné hroudy. Doufal, že nebudou muset předvést zkušební start. Vzápětí se ale usmál při představě, jak by to s bandou těch vidláků zamávalo.
Anglesy pohlédl nepřítomně na monitor přenášející obraz zvenčí. Část návštěvníků stále ještě vykládala balíčky. Vtom zaslechl, jak kdosi vstoupil do místnosti, a prudce se otočil. Spatřil kapitána Wilkena a připadl mu nějaký zmatený. Skoro měl dojem, jako by se velitel nejprve musel na můstku zorientovat.
"Prohlídka začíná," oznámil Dean Wilken posádce.
Anglesy pozvedl obočí. Kapitán má ale nervy ze železa, pomyslel si. Nechat tu pakáž, aby sem vtrhla takhle bez varování. Na to nebyl od Wilkena zvyklý. Nebo že by ho chtěl shodit před Rhodanem? Jako služebukonající důstojník musel poručík dbát na to, aby loď byla prakticky kdykoli připravena odstartovat. Jenže při takové příležitosti, jako byla mimořádná prohlídka ALAMA, se muselo toto nařízení tiše porušit. To už se na můstek hrnuli první kolonisté. Každý nesl v rukou balíček. Jeden z Tammaťanů přistoupil k Anglesymu, uklonil se a podal mu dárek.
"Díky," řekl poručík úsečně. Všiml si, že balíček dostal každý muž na můstku. Zachmuřil se a pustil se do rozbalování.
"Na Tammatu je zvykem, že každý kolonista nosí jednu z těchhle vlastnoručně vyrobených loutek," řekl Wilken. "My se podle tohoto skvělého zvyku zařídíme v posledních hodinách našeho pobytu zde. Tyhle figurky nám budou trvale připomínat naši návštěvu v soustavě Ganteru." Kapitán mluvil jako pohřební řečník.
Anglesy odkryl víko krabičky, v níž ležela v měkké výplni obličejem dolů loutka zahalená do pestrobarevných šátků. Zpozoroval vedle sebe nějaký pohyb. Zvedl hlavu a pohlédl do kapitánových bezvýrazných očí. Byly upřené na otevřenou krabičku. Poručík mimoděk uhnul pohledem. Něco jej na Wilkenovi odpuzovalo.
Ten sáhl do krabičky a vyndal panenku. "Pověsím vám ji," řekl.
Anglesymu připadla kapitánova ochota podezřelá. "To nebude třeba, pane," vyhrkl a natáhl ruku po figurce.
"Tak dělejte, poručíku!" naléhal na něj Wilken.
Anglesy vstal a cosi v jeho nitru se vzpíralo nosit odporný talisman. Jenže se zdálo, že Wilken na tom trvá.
Vtom kdosi zděšeně vykřikl. Anglesymu poskočilo srdce a náhle cítil, že se vybilo všechno napětí, kterým byl prodchnut. Výkřik jako by zlomil tajemné kouzlo. Než však stačil něco podniknout, kapitán se na něj vrhl a přitiskl mu figurku na hruď. Když padal, všiml si poručík, že stejným způsobem zaútočili kolonisté na ostatní členy posádky.
"Zrada!" zaječel a vzepjal se ve snaze shodit ze sebe Wilkena. Když se ho figurka dotkla, měl pocit, jako by jej zasáhl paprsek ledové vody. Vmžiku odumřel všechen jeho odpor. Wilken vstal. Anglesy k němu vzhlédl a tázavý výraz v jeho očích rychle pohasl. Netrvalo dlouho, zvedl se z podlahy a upravil se.
Boj o velitelský můstek trval pouze několik minut. Všichni z posádky ALAMA, kteří se v té době zdržovali v místnosti, nyní na sobě měli panenky. Mlčky se vrátili na svá místa.
Půl hodiny nato vešli na můstek Perry Rhodan a Clyde Purcell a po nich také poručík Kalmat a další členové posádky. Rhodan zamířil beze slova k velitelskému křeslu. Anglesy vstal a uvolnil mu je.
Nesmrtelný nechal zasunout nástupní rampu a uzavřel všechny přechodové komory. Poté přikázal zažehnout motory. Muži z ALAMA se mlčky věnovali svým úkolům. Jejich pohyby nebyly tak hbité jako předtím, jako by museli nejprve přemýšlet, co je třeba udělat.
Všechno probíhalo jako při normálním startu. Vzápětí loď vystřelila vzhůru do mraky obtěžkané oblohy. Neutralizátory přetížení zmenšovaly následky zrychlení na sotva citelnou míru. Muži na velitelském můstku ALAMA sledovali hodnoty na kontrolních monitorech. Počítače vypracovávaly kurz lodi.
Náhodný pozorovatel by nezjistil nic neobvyklého - až na to, že nikdo nepronesl jediné slovo.

3.

Kerš za sebou zavřel dveře a naslouchal. Musel postupovat opatrně. neboť věděl, že ho Dilian v poslední době špehuje. V domě byl ale klid. Dilian pracoval v továrně na výrobu živin na kraji města. Obsluhoval tam zavlažovací zařízení - a jednotvárná práce jej za ta léta notně otupila. Kerš nemohl pochopit, proč ho adoptoval zrovna lakotný Dilian.
Chlapec prošel malou místností a sedl si na dřevěný kufr před zrcadlem. Dilianova žena byla už sedm let po smrti, takže Kerš měl v domě vlastní pokoj. Cítil se dost starý na to, aby pracoval někde ve městě, ale kolonisté jej odmítali. Jeho původ byl nejasný a žil v domě neoblíbeného muže. Navíc byl Kerš ošklivý, i když to dovedl snadno změnit.
Kolonisté vyprávěli, že ho našli jako miminko na břehu řeky za městem. To bylo před šestnácti (pozemskými) lety. Nějaká žena ho pak donesla do města.
Kerš se zadíval do zrcadla. Díval se na něj vyzáblý, křehký obličej s velkýma modrýma očima. Hlava měla vejčitý tvar a seděla na tenkém krčku. Byl hubený a nevzhledný. Nosil špinavé šaty a řemínkové sandály, které držely pohromadě snad jen zázrakem. Dilian mu nedával žádné peníze, a tak se mladík živil bídně jako poslíček a posluha.
Soustředil se na svůj odraz v zrcadle a pomalu měnil polohu zornic. Konečně byl spokojený. Nechal si vyrůst na čele bulku. Tenhle úkon byl nejjednodušší a zvládl ho i bez zrcadla. Znuděně přihlížel, jak se výrůstek nalévá a tlačí na oči. Zašklebil se a vypadal při tom jako zlovolný skřet. Nechal bulku zmizet a začal vydouvat vpadlé tváře. Jeho obličej působil náhle mužněji.
Kerš u sebe zjistil záhadnou schopnost měnit rysy a libovolně doplňovat své tělo, když na jedné z četných výprav do lesa přišel o palec. Tehdy se ještě strašlivě bál Diliana, který mu zakázal toulat se po lesích.
Zoufale si přál, aby měl zase zpátky svůj palec, a když celý roztřesený dorazil do města, zjistil, že po zranění není ani památky. Posléze přišel na to, že může změnit jakoukoli část těla, když si to dostatečně intenzivně přeje. Velmi brzy poznal, že jiní lidé nemají tuto schopnost - ani Dilian to nedokázal.
Střežil své tajemství jako oko v hlavě, neboť tušil, že by dopadl hrozně, kdyby se to kolonisté dozvěděli. Mohl provádět změny pouze na vlastním těle, jeho tajné pokusy na Dilianovi skončily naprostým neúspěchem. Adoptivní otec býval často opilý, a to pak dokázal prospat celý den. V těchto chvílích na něm Kerš zkoušel své magické síly. Marně. Nedokázal ovlivnit ani žádné předměty. Zdálo se, že schopnost je vskutku omezena pouze na jeho vlastní organismus.
Mladík snil o tom, že si vytvoří jiné tělo. V duchu už před sebou viděl statného mladého muže s širokými rameny a pravidelnými rysy. Věděl však, že tento plán se nedá uskutečnit. Způsobil by mezi kolonisty obrovský poprask a Dilian by ho vyhnal z domu.
Doufal, že jednou se mu podaří opustit kolonii. Sice neměl jasnou představu, jak by bezmocný mladý muž dokázal odletět z Quentinovy planety, nicméně se nevzdával svých snů.
Pozemšťanská kolonie na Quentinově planetě byla založena před sto třiceti lety, tedy v roce 2180. O žádném velkém pokroku se v jejím případě nedalo mluvit, protože krátce po příletu průkopníků se zmocnil vlády jistý muž jménem Folley a stal se diktátorem. Poměry se v kolonii změnily k lepšímu až ve chvíli, kdy Peinwater Quentin zavraždil Folleye. Po něm také byla nakonec přejmenována i celá planeta. Podobala se Zemi jen málo a trvalo dlouho, než si kolonisté zvykli na řídkou atmosféru. Řádily zde nejrůznější nemoci a vyhlazovaly spousty rodin. Jen pomalu se Pozemšťané přizpůsobovali novým podmínkám.
Kerš sebou vylekaně trhl, když zdola uslyšel bušení. Rychle vrátil svůj obličej do původní podoby a odemkl dveře. Slyšel, jak Dilian šramotí v kuchyni. Stál ve dveřích a nevěděl, jak se zachovat. Když sejde dolů, Dilian mu vynadá, když ale zůstane nahoře, přijde za ním a udělá mu scénu tak jako tak.
Pokrčil útlými rameny a neslyšně jako kočka se kradl dolů po schodech. Když vešel do kuchyně, seděl Dilian u stolu, nohy natažené před sebe. Z pěny vytékající ze zavlažovacích zařízení se mu na speciálních botách vytvořila světlá slupka špíny. Právě se snažil otevřít nožem konzervu a nevrle u toho mručel. Sklenice piva už stála na stole. Ani si neodložil pracovní kazajku, měl ji ale rozevřenou a šosy měl přehozené přes opěradlo židle.
Mladík uviděl jídlo a dostal hlad.
Adoptivní otec k němu vzhlédl. Vlasy měl vybělené kyselými výpary vylučovanými živnými látkami, což ještě zvýrazňovalo jeho černé oči. Ukázal nožem na druhou židli a zavrčel: "Sedni si!"
Kerš ho poslechl. Dilian mlaskavě jedl a pravidelně si otíral hřbetem ruky ústa. Po chvíli přisunul mladíkovi sklenici a vybídl ho: "Napij se!"
Mládenec se necítil zrovna příjemně. Dilian nebyl sice kupodivu zrovna hrubý, ale zdálo se, že má něco za lubem. Chvíli pomlaskával a pak řekl: "Za pár okamžiků přistane vesmírná loď Impéria."
Keršovi se ihned rozbušilo srdce. Kosmická loď! Jediná možnost, jak se dostat z Quentinovy planety. V duchu se podivil, proč to Dilian říká právě jemu, a v mžiku byl ve střehu.
"Povídá se, že na palubě je Perry Rhodan," oznámil mu Dilian. "Ve městě přijali před hodinou radiogram, že lehký křižník ALAMO letí ke Quentinově planetě." Dopil pivo, zvláštně se podíval na adoptivního syna a dodal opovržlivě: "Je mi fuk, co u nás Rhodan chce, hádám ale, že šikovný chlápek by si mohl při téhle příležitosti přijít na spoustu prachů." V očích se mu objevil číhavý, lačný výraz.
Kerš čekal, co se bude dít dál.
"Půjdeme ke kosmodromu," oznámil mu divoce vyhlížející hromotluk, který neodvratně zapšknul po smrti své ženy, a zvedl se od stolu.
Mládenec nervózně polkl. Co to má znamenat, že se mnou chce jít na kosmodrom? blesklo mu hlavou. Nikdy předtím nestál o můj doprovod. Určitě má nějaký šílený plán a já s tím plánem nějak souvisím.
"Dojdu si pro kabát," zamumlal Kerš tiše. Byl rád, že si našel záminku, proč odejít z kuchyně. Zakrátko byl u sebe v

pokoji. Právě když zpod postele vytahoval kabát, zjevil se zničehonic ve dveřích Dilian.
"Doufám, že umíš ta svoje kouzla i bez zrcadla," řekl kolonista naprosto klidně.
Kerš měl dojem, jako by ho někdo praštil obuškem po hlavě. V mžiku se mu zhroutil celý svět. Pomyšlení, že Dilian všechno ví, bylo děsivé a mladík ani nedokázal posoudit, jaké to všechno bude mít následky. Upustil kabát a rozklepal se. Ze všeho nejraději by se byl vrhl na postel a rozbrečel se jako malý kluk.
"Nejdřív jsem si myslel, že mi přeskočilo," zavrčel Dilian. "Když jsem tě ale pozoroval delší dobu, zjistil jsem, že mě nešálil zrak. Můj adoptivní kluk je zrůda."
"Ne," vyhrkl Kerš. V duchu už viděl, jak Dilian obíhá všechny kolonisty a prozrazuje jim jeho tajemství.
"Kdybych to byl věděl už tenkrát," zabručel Dilian záštiplně. "Jenže moje nebožka Ernie si nenechala miminko vzít ani násilím. A tys byl už tehdy zrůda, malá zlovolná bestie, kterou jsem měl utopit jako přebytečné štěně."
Kerš mimoděk ustoupil. Dilian k němu přešel, zvedl kabát z podlahy a udeřil ho do obličeje. "Teď se tě konečně zbavím!" uchechtl se škodolibě. "A ještě za tebe dostanu prachy."
Mladíkovi bylo v té chvíli náhle všechno jedno. Beze slova si oblékl kabát a přestal se zpěčovat. Utěšoval se vyhlídkou, že se konečně dostane pryč od obrovitého hrubiána.
Dilian ho popadl za paži a odvlekl po schodech dolů. "Perry Rhodan má kolem sebe celou bandu potvor, jako jsi ty," zavrčel. "A pořádně mi za tebe zaplatí, protože ty jsi fakt jedinečná zrůda."
Dostrkal Kerše před sebou ke dveřím, které otevřel jednoduše kopnutím.
Na ulici bylo šero. Ve vnitřním městě už ale zářily lucerny. Noci byly na Quentinově planetě chladné a teploty klesaly pravidelně pod nulu.
Kerše roztřásla zima. Na druhé straně ulice stály dvě ženy. Cítil, jak se za nimi udiveně dívají. Dosud nikdy nikdo neviděl Diliana a jeho adoptivního syna venku společně. Obloha byla světle šedivá a vyšly už první hvězdy.
"Zabiju tě, když odmítneš ukázat Rhodanovi něco ze svých triků," řekl mladíkovi výhrůžně Dilian.
Kerš nepochyboval, že Dilian by splnil svou hrozbu, kdyby se dostal do ráže. Ponižovalo ho, že ho hromotluk táhne k Rhodanovi jako zboží na prodej, uvědomoval si ale, že nemá smysl se mu vzpírat a že by mu Dilian neuvěřil, kdyby mu tvrdil, že se zhostí své role rád a dobrovolně.
Malý vesmírný přístav na Quentinově planetě ležel mimo město. Z Dilianova domu k němu ovšem nebylo zase tak daleko. Když došli na konec ulice, Kerš spatřil naplno nasvícený kosmodrom, na němž se tísnily davy lidí.
Když urazili polovinu cesty k přístavu, objevila se na obloze kosmická loď. Sice zatím jen jako kulatá skvrnka, ale mladíkovi se rozbušilo srdce. Dočista zapomněl, že je s ním Dilian, a tváře mu jen žhnuly.
"Jdeme právě včas," zachrochtal hromotluk spokojeně.
Loď přistála zcela nehlučně. Kerš si odjakživa myslel, že tento manévr musí provázet ohlušující hukot pohonného ústrojí, ale skutečnost vypadala jinak.
Policie uzavřela přístupy k přistávací ploše a k lodi tonoucí v záři reflektorů směli jen guvernér Fenton a několik členů koloniální rady.
Dilian si lokty prorazil cestu davem, až došli s Keršem k zábranám. Nijak si nevšímal nadávek, které za ním létaly z rozhořčeného lidského hejna.
Z lodi vyjela nástupní rampa a přihlížející zmlkli, jako když utne.
"Netlačte se!" vykřikl policista stojící bezprostředně před Dilianem. Ten zaklel a odtáhl Kerše o několik metrů dál.
V té chvíli se otevřel příklop přechodové komory. Kerš se třásl zimou a vzrušením. Většina čumilů měla na hlavách kožešinové čapky a policisté se vyhřívali v tlustých nočních uniformách.
V otvoru se objevili dva muži. Jeden z nich byl štíhlý a vysoký. Kerš okamžitě poznal Perryho Rhodana, kterého viděl už na spoustě záběrů. Druhý byl starý. Neměl na sobě uniformu, zato v podpaží svíral několik balíčků.
Guvernér Fenton pomalu dokráčel k lávce, aby uvítal významné návštěvníky. Kerše Rhodanovo vystupování zklamalo. Doufal, že První administrátor zamává nebo se usměje, on ale ani nehnul brvou, když přehlédl shromážděné lidi. Ani stařec se netvářil zrovna přátelsky.
Nesmrtelný a staroch scházeli po lávce dolů a v otvoru přechodové komory se objevovali další členové posádky. Všichni drželi v rukou balíčky. Kerš se domníval, že to jsou dárky.
Před rampu předjel vozík. Byl přistaven mikrofon, kolem kterého se seskupili Fenton a jeho průvodci. Když Rhodan sešel na plochu, guvernér zvolal: "Vítáme tě na Quentinově planetě, První administrátore!"
Loď byla příliš daleko, a tak Kerš neviděl dobře, co se u ní děje. Podle tónu Fentonova hlasu však poznal, že něco není v pořádku. Starosta mluvil nejistě, jako kdyby viděl něco, co nemohli pozorovat ostatní přihlížející, kteří stáli mnohem dál.
Rhodan si potřásl s Fentonem rukou a přistoupil k mikrofonu. V té chvíli se Dilian prosmýkl kolem policisty a vyběhl. Za sebou táhl svého adoptivního syna. Diváci se rozesmáli a dva policisté je začali pronásledovat.
"Účelem této krátké návštěvy je prohloubit přátelství mezi Zemí a Quentinovou planetou." prohlásil Perry Rhodan.
Keršovi to připadlo jako nic neříkající fráze. Hlas Prvního administrátora zněl naprosto nezúčastněně. Viděl, jak stařec, který sešel po lávce na plochu spolu s Rhodanem, vybalil z papíru krabičku, otevřel ji a vyndal z ní jakousi loutku.
"Honem!" pobídl ho Dilian.
Policisté nevěděli, jak se zachovat. Na jedné straně by měli dál pronásledovat oba vetřelce, na druhé straně ale váhali tváří v tvář prominentnímu hostu. Toho hromotluk využil a získal dostatečný náskok.
Mladík sledoval, jak se Fenton uklání a přijímá od starce figurku. Připjal si ji k opasku pod kabát a ustoupil, aby Rhodanovi průvodci mohli obdarovat členy koloniální rady. Kerš se v duchu ptal, jaký má tento obřad význam. Nebylo mu jasné, proč si dospělí muži dávají dětské panenky. Jistě ani sám guvernér nevěděl, co si o tom má myslet, ale zdvořilost mu zakazovala odmítnout dar.

Vtom se Kerš zarazil, když uviděl, jak jeden z členů koloniální rady zavrtěl hlavou. Jako by dostal z nějakého záhadného důvodu strach. Mladík, který měl vyvinutý jemný cit pro lidské reakce, bezpečně poznal, že se kolonista zdráhá přijmout loutku.
Fenton k němu přistoupil zezadu a přátelsky ho poplácal po rameni. Muž se otočil a v téže chvíli mu přitiskl stařec panenku na hruď. Třebaže to všechno vypadalo neškodně, Kerš se začal bát. Zvlášť když si všiml, že panenka ulpěla na mužových šatech, jako kdyby byla natřená lepidlem.
Policisté mezitím usoudili, že Diliana a jeho adoptivního syna nedohoní, a tak se stáhli. Jako první si všiml přibíhající dvojice guvernér. Kupodivu se nezatvářil nijak překvapeně. Keršovi přeběhl mráz po zádech, když se jejich směrem otočili také ostatní.
Dilian jako by náhle ztratil odvahu a zastavil se. Dlaň, v níž svíral Keršovu ruku, se nervózně chvěla. Mladík hleděl jako omámený na Fentona. Dívá se na mě jako ryba, napadlo ho. Nesnášel studené, strnulé oči ryb, které chodil lovit.
Starosta se otočil a vzal si od Rhodanova průvodce dvě figurky. "Pojďte ke mně, Diliane," řekl netečně.
Kerš zatoužil vymanit se z hromotlukova sevření a utéct. Věděl, že se na ně dívá polovina obyvatel kolonie, ale spíš ho to uklidňovalo než lekalo. V jeho adoptivním otci se mezitím svářila lakota na jedné a hrůza a odpor na druhé straně. Nakonec zvítězila jeho chamtivost.
S Keršem v závěsu přistoupil k mikrofonu. Ani jeden z přítomných se neusmíval, jen tam stáli a dívali se na ně jako právě oživlé bytosti, které se nejprve musejí zorientovat v novém prostředí.
"Já... chtěl jsem mluvit s panem Rhodanem," vyhrkl Dilian.
Fenton přikývl a podal mu panenku. Hromotluk si ji vzal a jeho chování se okamžitě změnilo. Pustil ohromeného Kerše a stoupl si k ostatním. Přestože byl chlapec volný, zmocnil se ho děs. Věděl bezpečně, že s Dilianem se udála zásadní proměna. Instinktem dítěte, které bylo odjakživa odkázáno samo na sebe, vycítil, že nějak souvisela s tou děsivou panenkou.
"Tady máš, chlapče," řekl Fenton.
Kerš vytřeštil oči a náhle jako by existoval na celém světě pouze on a guvernér. A také figurka, kterou mu podával. Musím si ji vzít, pomyslel si. Napřáhl ruku. Fentonův obličej se nijak nezměnil, když mu podal panenku. Kerš ucítil drsnou látku, do které byla zabalena. Už už si chtěl vydechnout, když jej cosi zašimralo v dlaních.
Něco vylézalo z té panenky!
Mladík tam stál ochrnutý hrůzou. Pot se mu lil z každičkého póru. Guvernér se od něj odvrátil, jako by ho už nezajímal.
Kerš otáčel figurkou v prstech. Z očí jí lezli dva bělaví červi a vinuli se mu kolem rukou. Bezmocně zasténal a strčil si hračku do kapsy. Zůstala v ní nehybně ležet.
V panence bylo cosi živoucího!
Kerš se snažil uklidnit rozbouřené myšlenky. Ještě nikdy v životě necítil takovou bezmoc. Před ním se tyčila kosmická loď a stáli mocní muži, s nimiž nebylo něco v pořádku. V kapse měl děsivou figurku a kdesi za ním se tísnili nic netušící kolonisté.
Mezitím došli na plochu s balíčky v rukou ostatní členové posádky. Fenton přistoupil k mikrofonu a prohlásil: "Astronauti nám přivezli upomínku na tento den. Každý nyní může přijít sem ke mně a obdrží jednu panenku."
Ne! křičel v duchu Kerš. Ne! Ne! Nesmíte si brát tyhle figurky! Vzápětí si uvědomil, že je jen ubohý Dilianův kluk, který se netěší ve městě dobré pověsti. I kdyby to lidem řekl, neposlechli by ho.
Policisté uvolnili uzávěry a kolonisté se hrnuli k lávce.
"Panenek je dost pro všechny," řekl bezbarvě guvernér. "Každý jich dostane tolik, aby mohl podělit i členy své rodiny, kteří tu nejsou."
Kerš se zhrozil, když zjistil, že zakrátko bude nosit loutku každý kolonista. Prohnali se kolem něj první lidé, obličeje rozzářené radostným vzrušením. Dychtili přijmout z Rhodanových rukou dárek. Počínali si jako smyslů zbavení a jejich nedůvěra byla tatam.
Dav odstrčil Kerše stranou. Pracně se prodíral mezi lidskými těly směrem od lodi. U zábran nikdo nestál, dokonce i policisté se tlačili kolem vozíku s mikrofonem. Na přistávací plochu dobíhali jednotliví opozdilci.
Jeden z nich zastavil Kerše a zeptal se ho: "Co se děje?"
"Rozdávají dárky," odpověděl mladík a zajiskřilo se mu v očích.
Muž něco zavrčel a rozběhl se. Kerš se opřel o jeden z reflektorových stožárů. Rychle se ochlazovalo. Vzápětí si uvědomil, že se dnes v noci nemůže vrátit do Dilianova domu. Také jeho adoptivní otec podlehl vlivu panenek, třebaže Kerš zatím ještě přesně nevěděl, co tyhle figurky vlastně ovlivňují. Jedno bylo ale jisté: On se nezměnil. Loutka nad ním nemá žádnou moc.
Srdce mu bušilo jako splašené a hrůza mu stáhla hrdlo. Co udělá, až budou mít všichni kolonisté panenky? Co se stane potom? Vůli loutek propadl zjevně dokonce i sám Perry Rhodan.
Mladík viděl, jak se vracejí první kolonisté. Jejich pohyby mu prozradily všechno: Panenky už je začaly ovládat. Rychle se vytratil ze záře reflektorů. Zanedlouho míjel jeden z policejních vozů. Dvířka byla otevřená, ale nikoho uvnitř neviděl. Nahlédl do kabiny a na sedadle řidiče spatřil kožešinovou čapku. Rychlým pohledem se ujistil, že nikdo není nablízku, a vytáhl čepici. Nasadil si ji na hlavu, ale byla mu příliš velká. Posunul si ji do týla, aby vůbec něco viděl. Bylo mu jasné, že bez ní by noc venku nepřežil. Buď by zmrzl, nebo by těžce onemocněl.
Vtom si vzpomněl na Folleyův dům. Byl polorozpadlý, protože se o něj nikdo nestaral od chvíle, kdy byl diktátor zavražděn. Nicméně mohl dostatečně chránit před chladem, pokud si v něm rozdělá oheň.
Kerše na okamžik napadlo, že by měl běžet do města a varovat všechny kolonisty, kteří ještě panenku nemají. Tušil ale, že by se mu jen opovržlivě vysmáli nebo jej i zmlátili. A nemohl jim na důkaz svého tvrzení vytáhnout figurku z kapsy, protože by okamžitě odpřísáhli, že je naprosto neškodná, jakmile by se jí dotkli.

Folleyův dům byl jeho jediná šance. Tam si mohl v klidu promyslet, co musí udělat, aby se dostal natrvalo z dosahu nositelů panenek. Odhodlaně vkročil do tmy. Vyhýbal se osvětleným ulicím a držel se okraje města. Brzy nechal kosmodrom daleko za sebou. Když se ohlédl, spatřil jen bílou zář na obzoru.
V duchu se ptal, zda se po něm bude Dilian shánět, až zjistí, že zmizel. Netušil, jak se zachová jako nositel panenky. Za normálních okolností by to bylo jeho adoptivnímu otci jedno.
Klopýtal po polích, na nichž se pěstovaly plody quanga, hlavní potraviny kolonistů. Byly vlastně nepoživatelné, nebýt přísad vyráběných v továrně na živiny, a proto si Kerš nechal zajít chuť.
Od chladu ani necítil obličej. Tu a tam se zastavil a dýchal si do dlaní. Nohy měl teplé, protože utíkal a hodně při tom dupal. V kolonii vládl podivný klid. Město halila aura záhadného nepřátelství, která jako by zasahovala až k mladíkovi.
Kerš vběhl do dvora Stellerovy továrny na vozidla. Steller si bez váhání kdysi zabral část Folleyova pozemku pro svou továrnu, ale domu zavražděného diktátora se nedotkl. Z haly k mladíkovi doléhal rachot plně automatizovaných zařízení. Roboti mohli pracovat i v noci.
Chlapec přeběhl temný dvůr plný vozů. Ve Stellerově obytném domě se svítilo, ale byl tam klid. Pokud továrník nebyl někde ve vesmírném přístavu, určitě spal jako dudek. Vzadu zahlédl Kerš obrysy Folleyova domu. Prosmykl se mezi vozidly, překonal nízkou zídku a dopadl na zem potaženou plastem. Neslyšně se plížil k domovnímu vchodu. Ulevilo se mu, když zjistil, že dveře nejsou zamčené.
Na chvíli strnul a naslouchal. Zdálo se, že nikdo není nablízku. Dveře zaskřípěly ve veřejích, když na ně mladík zatlačil. Polekaně sebou trhl, hned se ale zase uklidnil. Uvědomil si, že ho nikdo nemohl slyšet. Ani Steller, pokud byl vůbec doma.
Vklouzl do domu a dveře za sebou zavřel. V hale bylo šero, dovnitř dopadalo dvojitým oknem matné světlo. Spatřil temné obrysy neznámých předmětů a cit mu napověděl, že krb bude v prostřední místnosti.
Zamířil halou ke dveřím. Zakopl o židli a převrhl ji. Srdce mu jen poskočilo a zmocnil se ho šílený strach. Měl dojem, jako by se po něm z přítmí sápaly žhnoucími spáry příšery. Čekal, že se ho co nevidět chopí vlhká ruka a odtáhne ho do kouta. Nic se ale nestalo a bez úhony došel ke dveřím prostředního pokoje.
Otevřel je a ucítil závan teplého vzduchu. Vrávoravě ustoupil. Jestliže se v prostředním pokoji topí, znamená to jedno - že někdo ve Folleyově domě bydlí! blesklo mu hlavou.
"Zavři dveře, k čertu!" vykřikl kdosi ze tmy. "Nebo chceš, abych zmrznul?"
Kerš vešel povolně do pokoje a zavřel za sebou dveře. V té chvíli zalilo místnost jasné světlo. Oslněný chlapec zavřel oči a slyšel, jak se kdosi dunivě rozchechtal.
Když Kerš uvykl jasu, spatřil obrovitého muže dřepícího na podlaze před krbem. Hromotluk se na něj usmál a mladíkovi se ulevilo. Ještě nikdy tohoto muže neviděl. Ani si nevšiml, že by měl u sebe panenku. "Kdo... kdo jste?" vyhrkl
Obr se dunivě zasmál. Dolní polovinu obličeje mu pokrýval hustý vous. Měl na sobě kožešinou vycpaný kabát a boty, které mu sahaly až ke stehnům. "Borghese, Brent Borghese," představil se.
Kerš měl tedy před sebou legendárního poustevníka Borgheseho. Znal nejrůznější zkazky, které o tomto naprosto osaměle žijícím muži kolovaly v kolonii. Obr obýval chatrč uprostřed lesa bezprostředně sousedícího s quangovými poli. "Proč jste tady?" vyhrkl mládenec.
"Nikdo není rád, když se musí vracet na noc daleko domů," vysvětlil mu Borghese. "Pokud mám nějaké vyřizování ve městě, nocuju pokaždé ve Folleyově domě a ráno vyrážím do své boudy." Poustevník ukázal na uhlíky žhnoucí v krbu a dodal: "Tady je příjemně, chlapče."
Kerše to zvláštním způsobem přitahovalo k tomuto svéráznému muži. Přesto zůstal stát nedůvěřivě uprostřed pokoje.
Borghese k němu napřáhl mísu s quangovým salátem a řekl:
"Najez se!" Zdálo se, že ho ani v nejmenším nezajímá, proč mladík vnikl v noci do Folleyova domu.
Kerš chtivě hrábl po míse, a pak se váhavě zeptal: "Máte... máte panenku?"
Borghese se na něj nechápavě zacivěl. "Panenku?" vyprskl. "Nevím, o co ti jde, chlapče, jestli si ale ze mě chceš dělat blázny, raději zmiz."
Kerš vytáhl hbitě figurku z kapsy. Oční důlky zůstaly prázdné. "Myslel jsem takovouhle panenku," zašeptal.
"Co to je?" vybuchl poustevník.
Mládenci bylo v tu ránu jasné, že Borghese nemá tušení o přistání vesmírné lodi. "Všichni jsme v nebezpečí," vyhrkl. "Musíme něco udělat."
Hromotluk přihodil do ohně tři uhle a prošťáral žhnoucí hmotu kovovou tyčí. Nepřítomně se zahleděl do plamenů. Kerš cítil, jak se mu po těle rozlévá teplo, a náhle zmalátněl. Usedl vedle Borgheseho a pustil se do jídla. Loutku si položil vedle sebe, ale tak, aby na ni poustevník nedosáhl.
"O jakém nebezpečí to mluvíš?" zeptal se ho Borghese po chvíli.
Kerš mu vrátil mísu a vylíčil mu události z kosmodromu. Obr ho sice nepřerušoval, ale podle toho, jak se tvářil, se dalo soudit, že mu nevěří.
"Jsi celý vystrašený, chlapče," řekl, když Kerš skončil. "Dej mi tu panenku, ať ti můžu dokázat, že všechno je v pořádku."
Mladík se vrhl na figurku a odlezl co nejrychleji od krbu. "Podejte mi nůž," řekl poustevníkovi.
Borghese jen pokrčil rameny a přišoupl mladíkovi nůž po podlaze. Kerš rozřízl loutce šatičky. Objevilo se hladké kovové tělíčko s dvěma očními důlky. Vzal kovovou tyč, kterou hromotluk používal jako pohrabáč, a vsunul ji do jednoho důlku. Stiskl pevně zuby, vrátil se zpátky ke krbu a strčil ji nad plameny. Borghese mlčky přihlížel. "Vidíte!" vykřikl Kerš vzápětí.
Z volného očního důlku vyhřezla bělavá hmota, jakoby bolestivě se svíjela a skapávala na uhlíky. Mladíkovi se třásly ruce, ale držel dál kovové tělíčko nad ohněm, dokud se bělavá hmota nerozpustila se sykotem všechna.

"Viděl jste to?" zeptal se hromotluka.
Borghese vstal a prohlásil: "Zatím se zdá, že sis nevymýšlel. Připadá mi to ale celé nanejvýš fantastické. Nedovedu uvěřit, že zrovna Perry Rhodan se zdržuje na Quentinově planetě a je ovládán nějakou loutkou." Upřeně se zahleděl na Kerše a vyhrkl: "A proč panenka nezměnila tebe?"
Na to mu nebyl mladík schopen odpovědět. Už už by si byl přiznal, že se zřejmě mýlí, ale vzpomínka na to, co se odehrálo na kosmodromu, byla ještě příliš živá.
"Hm," zamumlal Borghese po chvíli. "Každopádně si tvou historku ověřím."
"Buďte opatrný," vyhrkl mladík. "Nedovolte, aby vám někdo vnutil figurku. Většina kolonistů už ji má."
"Nestarej se," odsekl poustevník. "Stačí mi jen podezření, že je to tak, jak jsi mi vyprávěl, abych se měl na pozoru. Hned jak se rozední, půjdeme spolu do města a porozhlédneme se."
Kerš na obra chvíli zaraženě hleděl a pak namítl: "Ale to nesmíte! Zadrželi by nás."
Borghese se zatahal za vousy a pak sundal z ohniště kotlík a do dvou hrnků nalil černou kávu. Jeden z nich podal Keršovi. Chlapec ho sevřel v dlaních a hřál se.
"Uděláme si vlastní panenky," prohlásil poustevník ledabyle. "Budou se podobat té, kterou jsi přinesl."
"To by šlo," připustil váhavě mládenec. "Ale nesmí nás potkat Dilian."
"Dilian?"
"Můj adoptivní otec," vysvětlil obrovi Kerš.
"Adoptivní otec?" podivil se Borghese. "Co se stalo s tvými vlastními rodiči?"
Kerš zrozpačitěl. Současně ale cítil k Borghesovi čím dál větší důvěru. Poustevníkův klid ostře kontrastoval s Dilianovou neurvalostí.
"Nikdy jsem je nepoznal," špitl po chvíli. "Našli mě jako miminko u řeky. Dilian a jeho žena se mě ujali a adoptovali mě. Potom paní Dilianová zemřela a..." Selhal mu hlas.
Borghese si odplivl do ohně a mlčel. Kerš mu byl za to vděčný. Uplynula skoro celá hodina, než se poustevník zvedl. Donesl si dva špalíky a začal je opracovávat nožem. Kerš ležel na podlaze a přihlížel. Zanedlouho jej přemohla ospalost a usnul.
Když jej hromotluk vzbudil, pronikalo do pokoje špinavým dvojitým oknem denní světlo. Oheň vyhasl, přesto měl Borghese pro chlapce připravený hrnek s horkou kávou. Kerš si protřel oči a zívl.
Vtom spatřil vedle ohniště dvě figurky. Zaječel, vyskočil na nohy a rozběhl se ke dveřím. Borghese po něm chňapl, a když mladík nepřestával ječet, lehce ho pleskl po tváři. Kerš se k němu přivinul a tiše vzlykal.
"Neboj, nejsou pravé," uklidňoval ho poustevník. "Vyrobil jsem je, zatímco jsi spal."
"Promiň," zamumlal Kerš provinile.
Poradil Borghesovi, jak si má zavěsit figurku na kabát, a sám si vzal druhou.
"Tak," řekl spokojeně, když si Borghese prohlédl své výtvory, "to by mělo stačit."
"Já mám strach," přiznal se mladík a byl celý bledý.
"To je vidět," přisvědčil Borghese suše. "Můžeš tu na mě počkat, jestli se ti nechce jít se mnou."
Kerš zavrtěl mlčky hlavou. Borghese pro něj znamenal bezpečí a kromě toho považoval za svou povinnost doprovázet tohoto velkého muže, protože jej podezříval, že nechápe zcela rozsah nebezpečí, kterému se vystaví.
Poustevník si zastrčil za opasek velkou šavli a poplácal Kerše po rameni. Přestože působil dojmem podivína, připadal chlapci sympatický.
Popíjeli společně kávu a Borghesova rozvaha Kerše uklidňovala. Zdálo se, že hromotluk nad něčím usilovně přemýšlí. Potom napřáhl k mladíkovi ruku a řekl: "Něco ti ukážu, ale nesmíš se vyděsit."
Na okamžik znehybněl a pak houkl na zmateného Kerše: "Podívej se mi na ruku." Vzápětí si na ní nechal vyrůst šestý prst.

4.

Když Clyde Purcell vešel dovnitř, ztěžka oddechoval. Sesul se na lavici vedle okna. Rhodan, který spolu s Anglesym, Wilkenem a Kalmatem stál za psacím stolem, na něj netečně pohlédl.
"Nesmíš tak namáhat své tělo," řekl Rhodan. "Je staré."
"Já vím," odpověděl Purcell, "ale bylo třeba rozdat poslední panenky."
"Stačily?" zeptal se ho Anglesy.
"Ne, museli jsme zabít víc než dvacet kolonistů."
"Quentinova planeta je v naší moci," prohlásil Wilken. "Až to tu všechno zorganizujeme, můžeme se postarat o další."
"Tammat je příliš blízko mateřské planety," namítl Purcell. "Tenhle svět je pro nás bezpečnější. I kdyby byl objeven a zničen, nebudou existovat žádné odkazy na mateřskou planetu."
"Správně," přisvědčil Rhodan. "Tady můžeme v klidu vybudovat organizaci. Příští náklad loutek je třeba vyložit na Zemi. Všechny významné osobnosti je obdrží." V obličeji se mu nepohnul ani sval. Dokonce i oči měl strnulé. "Tohle tělo je nejdůležitější," pokračoval. "Je nositelem moci a s jeho pomocí dobudeme všechny světy."
"Přesto musíme být opatrní," připomněl mu Wilken. "Je nás ještě příliš málo. Zatím jsme ovládli jen dvě planety."
"Měli jsme ale při tom nulové ztráty," namítl Anglesy. "Všechno proběhlo naprosto hladce."
"A tak to bude i nadále," ujistil přítomné Purcell. Sáhl si na levou stranu hrudi a dodal: "Tohle tělo je staré a opotřebované. Je načase, abych si opatřil jiné."

5.

Kerš vrávoravě ustoupil, jako kdyby ho zasáhl drtivý úder. Myšlenky mu zavířily jako střípky v kaleidoskopu. Zděšeně přihlížel, jak se Borghesův šestý prst opět smrskává. Hromotluk to uměl ještě lépe než on. Zakrátko neměl na ruce sebemenší stopu nebo jizvu.
Borghese se smutně usmál a řekl: "Nemusíš se bát. Na chvilku jsem si myslel, že ty..." Zajíkl se a zavrtěl hlavou.
"Taky že ano!" vykřikl mladík. "Já to dovedu taky!" Náhle se rozeřval divokou radostí, cítil, jak jej přemáhá a skoro se jí dusí. Nebyl tedy jedinečná zrůda, žádná zvrácená abnormalita. Možná kromě Borgheseho existují ještě další lidé obdaření touto schopností.
Poustevník se téměř zbožně zvedl, upravil si masivní šavli a zachrčel: "To jako myslíš, že i ty si dokážeš vytvořit přídavný prst, chlapče?"
"Ano," vyhrkl Kerš. "A umím toho ještě víc. Když chci, změním si i zevnějšek."
Borghese zareagoval nečekaně. Klesl na podlahu vedle krbu. Kerš se zprvu neodvážil mu něco říct. Poustevník hleděl nepřítomně do dávno vychladlého ohniště. Když konečně opět vstal, zařinčel šavlí. Kerš se vyděsil. Borghese mu připadal jako bájný Titán, jako posel z minulosti.
"Kéž bych to byl věděl," hlesl poustevník.
"Musíme do města," připomněl mu váhavě mladík.
V té chvíli jako by se Borghese vrátil zpět do skutečnosti. Zahleděl se na chlapce a zdálo se, že se už rozhodl. "Ty zůstaneš tady," řekl nesmlouvavě. "Je to příliš nebezpečné pro zelenáče, jako jsi ty."
"Jdu s tebou, Borghesi," trval Kerš pevně na svém.
Poustevník zvedl z podlahy dlouhý provaz, popadl mládence za paži a oznámil mu: "Svážu tě!"
"Ne. Dovedu se dostat z jakýchkoli pout - Dilian mě často uvazoval." Kerš lhal, ale neviděl jinou možnost, jak odradit poustevníka od jeho záměru. "Jdu s tebou!" dodal umíněně.
"Tak dobrá. Nebudu ti bránit násilím."
Beze slova vyšli z Folleyova domu. Ulice před nimi byla liduprázdná a všude bylo ticho. Slunce viselo nad obzorem jako skleněný míč. Teplota oproti noci značně stoupla. Borghese sestoupil na ulici. Kráčel pevně, sebevědomě. Kerš se bázlivě plouhal za ním.
Vtom oba zahlédli ve vratech vedlejšího domu muže. Keršovi stačilo několik vteřin, aby pochopil, že je to Steller. Zastavil se stejně jako Borghese. Protože Steller stál ještě za bránou, nedalo se rozeznat, zda už také nosí panenku, nebo ne.
"Dobré jitro!" pozdravil továrníka Brent Borghese.
Kerš si okamžitě uvědomil, že se poustevník dopustil chyby. Nevěděl ale, co má dělat.
V té chvíli Steller otevřel vrata a vyšel na ulici. Doslova se koulel, jak byl tlustý. Mladík se vyděsil, když si všiml, jak se továrníkovi houpá u opasku figurka. Viděl ji rovněž Borghese a začal neklidně svírat dlaně.
"Bude spousta práce," prohlásil Steller bezbarvě. Přesně tak, jak Kerš očekával.
"Ano, spousta práce," opakoval po něm stejně nezúčastněně Borghese.
Mladík si oddechl. Poustevník pochopil rychle. Vzdálenost mezi ním a Stellerem se zmenšovala, pak se tlusťoch zastavil asi metr před obrem.
"Vy dva jste už přiděleni?" zvolal.
Kerš zavětřil léčku, ale Borghese srdnatě odpověděl: "Ano, jdeme právě na kosmodrom."
Zdálo se, že se s tím továrník spokojil. Ve chvíli, kdy se chtěl otočit, vystřelila k jeho bradě Borghesova obrovitá pěst a poslala ho k zemi. Kerš vzrušeně vykvikl a rychle se rozhlédl. Zdálo se, že nikdo neviděl poustevníkův bleskurychlý útok.
Borghese popadl Stellera za klopy kabátu a zvedl ho. "Rychle s ním do domu!" pošeptal mládenci.
Kerš běžel napřed a otevřel dveře Folleyova domu. Supící hromotluk dovlekl těžký náklad dovnitř a zmizel z dohledu několika čumilů. V hale upustil tlusťocha na podlahu. Vrhl se po panence u jeho pasu, ale Kerš byl rychlejší.
"Nedotýkej se jí!" vykřikl zděšeně. "Jinak se tě zmocní! Já jsem vůči ní imunní." Vzápětí sevřel figurku v tenkých prstech. Byla podivně teplá a měl dojem, že pod šatičkami něco pulzuje. Překonal odpor a odtrhl ji továrníkovi od těla. Ve Stellerově kabátě zely dva kulaté otvory. Kůže, která se v nich ukázala, byla rudá. Kerš pozoroval, jak se oba červovité útvary stáhly zpět do očních důlků loutky poté, co bezúspěšně ohmatal jeho dlaně.
Steller tiše naříkal a přicházel pomalu k sobě.
"Myslím, že jsem taky imunní vůči těm bestiím," řekl Brent Borghese.
"Pokud nejsi, můžeš mě zabít, hned jak se dotkneš panenky," vyhrkl Kerš. "Bude lépe, když si ji nechám já."
Továrník otevřel oči a zkřivil obličej. Popadl se oběma rukama za krk. Borghese mu donesl hrnek a nalil raněnému trochu kávy do úst. Steller se zakuckal a křečovitě se rozkašlal. Poustevník jej zvedl a zabušil mu na záda.
"Díky," zachrčel tlusťoch.
"Jste schopen mě vnímat?" zeptal se ho Borghese.
Továrník přikývl. Zmateně se rozhlédl po hale a znovu ulpěl očima na hromotlukovi. Kerš měl dojem, že Steller napůl zešílel strachy.
"Ukaž mu panenku, chlapče!" přikázal mu Borghese.
Mladík přidržel loutku Stellerovi před obličejem. Tlusťoch vzápětí upadl do bezvědomí.
"To stačí!" řekl Borghese suše. "Ještě nám zemře ze strachu před tou loutkou. Ve městě by nám nebyl k ničemu, jen by nás prozradil, jak je rozrušený."
Kerš svěsil bezradně ramena. "Co si s ním počneme?" vyhrkl.
Hromotluk se uchechtl a z prostředního pokoje donesl provaz, kterým chtěl původně svázat Kerše. Posadil

bezvědomého Stellera na židli a šikovně ho k ní přivázal. Když byl hotov, ještě se přesvědčil, zda uzly drží dost pevně.
"Myslíš, že se z toho nedostane?" zeptal se Kerše.
"Bude křičet," namítl mládenec.
"Položíme jeho panenku na podlahu vedle dveří," navrhl poustevník "Zklidní se, jakmile ji uvidí. Nebo mu dáme roubík?" Vytáhl z kapsy špinavý šátek a vecpal ho tlusťochovi do pusy.
Pro jistotu ještě nechali figurku u dveří a vyšli na ulici. Kerš se snažil přizpůsobit chůzi ostatním nositelům panenek. Přesvědčil Borgheseho, aby udělal totéž. Zdálo se, že poustevník mladíkovi konečně uvěřil, že mu řekl pravdu.
Ustavičně pozoroval domy po obou stranách ulice. Neotevřelo se jediné okno.
Když se před nimi vynořila velká víceúčelová hala, všimli si, že spousta kolonistů vynáší zařízení haly ven. Kerš se zarazil, ale Borghese ho nenápadně táhl za sebou.
"Nesmíme vzbudit žádné podezření," zamumlal obr.
Mladík si uvědomil, že má opět strach. Nezbavila ho jej ani poustevníkova přítomnost. Čím víc se blížili k hale, tím byl neklidnější. "Co uděláme?" vyhrkl konečně.
"Vmísíme se mezi ostatní," pošeptal mu Borghese. "Nezbývá nám, než před nimi hrát divadlo. Musíme za každou cenu najít Perryho Rhodana a zbavit ho jeho panenky. Jen on snad dokáže kolonii pomoct."
Jakkoli Keršovi připadal poustevníkův plán skvělý, nepředpokládal, že by se jim podařilo ho uskutečnit. Jak by mohli vyvést Rhodana z kruhu stejně napadených? Mladík se maně ujistil, zda mu figurka správně sedí. Bylo mu jasné, že si nikdo nesmí všimnout, že jde o pouhou napodobeninu.
Kolonisté vyklízející halu se vůbec nezajímali o nově příchozí. Mlčky, jako na pohřbu, vynášeli zařízení na volné prostranství. Ticho, které tu vládlo, bylo až strašidelné. Kerš se musel nutit do každého kroku. Nebýt Borgheseho, nenašel by odvahu jít dál.
Poustevník prošel ledabyle kolem skupinky dělníků a následoval dva muže do nitra haly. Kerš se plížil za nimi a podklesávala pod ním kolena. Dva kolonisté zmizeli v postranní místnosti a Borghese a Kerš se na okamžik ocitli zcela sami na chodbě sousedící se sálem.
"Teď něco vyneseme ven," zavrčel Borghese. "Pořádně se rozhlížej, jestli někde nezahlédneš Rhodana nebo guvernéra."
Mladík zpanikařil a málem svého druha ani neslyšel. Všude kolem na ně číhalo nebezpečí, ale poustevník se choval jakoby nic. Prošel dveřmi do hlavní síně. Nejméně deset kolonistů vleklo ven ze sálu různá zařízení. Na chodbě je předávali dalším a ti je odnášeli dál. Všichni měli u sebe panenky.
Kerš se snažil ze všech sil si jich nevšímat. Borghese zamířil neomylně k hromadě beden. Jednu sundal a podal ji mladíkovi. Pronikavě na něj pohlédl. Kerš se chabě usmál a vrávoral s těžkým břemenem ven. Poustevník si naložil dvě bedny najednou a snažil se chlapce dohonit.
Ten vynesl bednu na chodbu. Oddechl si, když vedle sebe uviděl mohutnou Borghesovu postavu, a pomalu zamířil k východu. Poustevník ho předešel a Kerš zrychlil, aby nezaostal příliš. Bez úhony se dostali ven před halu. Hromotluk složil obě bedny k ostatním a ihned se obrátil. Také Kerš upustil s úlevným vyheknutím svůj náklad. Když se narovnal, zaslechl za sebou supění dalšího nosiče. Natočil se a pohlédl přímo do očí svého adoptivního otce.
Chtěl křičet o pomoc, ale hrdlo měl stažené hrůzou. Borghese už mezitím zmizel ve vchodu do haly. Dilian nesl rovněž dvě bedny. Mladík strnul a svět kolem něj se rozplizl v mlze - viděl jen Dilianovy černé žhnoucí oči. Zdálo se, že jeho otčím celou noc nespal. Lehce balancoval s oběma bednami na rukou, rozkročený před Keršem.

‚ © ‚

Steller zvedl hlavu a oslepeně mhoural. Nohy a paže ho svědily, protože v nich nemohla kolovat krev. Znovu se zdálo, že ho přemůže děs. Borghese a ten kluk ho z nějakého záhadného důvodu přivázali k židli a nechali ho tady. Oběma se nějak povedlo vymanit se z vlivu panenek.
Továrník se podíval dolů na sebe a zjistil, že ho zbavili oné ďábelské hračky. Na zkoušku natáhl krk a v tu ránu se mu provaz zaryl do masa. Bylo mu jasné, že nemá smysl pokoušet se o útěk. Čekal, až se vrátí jeho věznitelé.
Za zatuchlého pachu roubíku se mu dělalo špatně. Rozhlédl se po zpustlé hale a oknem spatřil zdi své továrny. Došlo mu, že ho donesli do Folleyova domu. Předpokládal, že si tady hnutí odporu zřídilo hlavní stan. V duchu se ptal, kolik stojí za Borghesem ještě lidí. Kdyby s ním byl už jen ten kluk, zřejmě by neměli nejmenší šanci.
Steller si vzpomněl na svou ženu. Donesl jí z kosmodromu figurku. Byl si jist, že ona si o něj nyní nedělá žádné starosti, neboť už jí nepatří vlastní mysl. Vybavily se mu příšerné hodiny, které musel strávit s panenkou. Jakmile se údajné hračky dotkl poprvé, přestal být pánem své vůle, začalo ji ovládat cosi jiného. Jeho vlastní ego bylo zatlačeno do pozadí, kde bylo nuceno sledovat další dění jako nezúčastněný pozorovatel.
Továrník se v duchu ptal, proč nezešílel. Možná přece nejsem takový slaboch, jak jsem si o sobě dosud myslel, blesklo mu hlavou. Co jsou vlastně tyhle panenky zač?
Uvědomoval si, že nedokáže odpovědět kloudně na žádnou z četných otázek. Na Quentinově planetě se stalo něco děsivého. Steller tušil, že to je teprve začátek. Zarazilo ho jedno - loutka, která se ho zmocnila, zjevně nebyla samostatná, nezávislá bytost. Podvědomě předtím vycítil, že se figurka ochotně zapojuje do jakési nadřazenější struktury. V mysli mu zbyly útržky dalekosáhlého plánu, ale nic přesného už nevěděl.
Možná si nic nepamatoval také proto, že to, co prožil, bylo natolik úděsné, že se roztřásl po celém těle, už jen když pomyslel na vetřelce.
Trhl sebou, když uslyšel jakési skřípění a škrábání. Otočil hlavu, ale nic neviděl. Přicházelo to ode dveří. Vytřeštěnýma očima se zahleděl tím směrem a mrazilo ho po celém těle. Nic ale neviděl, byl v místnosti sám. Vydechl si úlevou. Zřejmě

jen podlehl sluchovému klamu. Nebylo ani divu při napětí, jaké prožíval.
Znovu zaslechl skřípění a škrábání. Tentokrát si byl jist, že nejde o klam. Cosi se plížilo halou. Když opět pohlédl ke dveřím, konečně zjistil, co vyvolává strašidelné zvuky. Ode dveří se k němu šinula po podlaze figurka. Oči mu málem vylezly z důlků a měl pocit, že se mu zastavilo srdce. Chtěl se rozkřičet, ale bránil mu v tom roubík. Dávil se a dusil a na krku mu naběhly žíly, ale provaz držel pevně.
Panenka se pohybovala jakýmisi přísuny. Vždy se na chvilku zastavila a pak se přitáhla pomocí dvou bílých prstů, které jí trčely z očních důlků.
Steller nepochyboval o cíli její cesty. Mířila rovnou k němu! Zoufale škubal pouty, ale ta ho svírala tím těsněji. Současně nebyl schopen odtrhnout oči od loutky sunoucí se k němu po podlaze.
Vědomí, že nic nezmůže proti blížící se bestii, dohánělo továrníka na pokraj šílenství. Bylo mu jasné, že se stane opět jejím poslušným nástrojem, jakmile se ho dotkne. Bude ochotně vykonávat její příkazy.
Ve svém zoufalství začal ze všeho obviňovat Borgheseho: Proč mě jen nechával tady? Nemohl tu se mnou zůstat alespoň ten kluk? bědoval v duchu.
Náhle se celý zkroutil a židle se zakymácela. Panenka od něj byla ještě asi dva metry. Každým přísunem se mu přiblížila o deset centimetrů. Steller doufal, že se mu podaří ve správném okamžiku překotit židli a rozdrtit figurku svým těžkým tělem.
Nadechl se a škubl trupem dopředu. Židle se zakymácela a zapraštěla. Sebral všechnu svou sílu a znovu se snažil co nejvíc předklonu. Židle se na chviličku ocitla pouze na předních nohách a náhle přepadla dopředu.
Továrník natočil hlavu do strany. Náraz mu málem srazil vaz, ale židle se vzápětí převrátila do strany a on se strašlivě praštil do boku. V hlavě mu dunělo. Vzhlédl a uviděl panenku asi třicet centimetrů od sebe. Nehýbala se. Tlumeně, vítězoslavně zachrochtal.
V té chvíli se z očních důlků loutky znovu vymrštily tenké prsty. Steller měl dojem, že se mu to jen zdá. Panenka se natočila směrem k němu a neomylně se vydala na další cestu. Měl dojem, že nesnese děsivé skřípění a škrábání. Obličej mu žhnul a cítil chlad podlahy.
Figurka dolezla těsně k jeho obličeji a zamířila mu k hrudi. Steller se ani nehnul. Byl naprosto vyčerpaný. Panenka se za několik vteřin dotkla jeho trupu kousek nad pupkem. Opět ho uchvátila.

‚ © ‚

Keršovi trvalo skoro minutu, než pochopil, že Dilianův pohled je naprosto netečný. Nerozzářila se v něm žádná jiskřička poznání. Dilian na něj hleděl, ale nijak nereagoval. Mladík kvapně odklopýtal stranou. Jeho adoptivní otec nakročil a odhodil obě bedny. Kerš zamířil zpátky do haly. Počítal s tím, že ho každou chvílí někdo zadrží, ale ani jeden z nositelů panenek se o něj nestaral. Šli si poklidně po své práci.
Mládenec zrychlil, aby dohonil Borgheseho. Když vešel do velkého sálu, poustevník si zrovna nakládal do náruče další bedny. Téměř neznatelně mrkl na svého mladého druha. Kerš k němu zamířil, a když se ujistil, že nikdo není nablízku, sykl: "Dilian je mezi zdejšími dělníky."
"Zatraceně," zavrčel Borghese. "Poznal tě?"
"Já nevím," vyhrkl Kerš. "Prošel kolem mě."
"Je tu taky Fenton," oznámil mu hromotluk. "Nikde jsem ale neviděl Rhodana."
Museli zmlknout, neboť se blížili dva kolonisté. Kerš popadl jednu bednu a následoval Borgheseho ven. Ulevilo se mu, když nikde nespatřil Diliana. Shodili svůj náklad a krátce nato vyšel z haly guvernér Fenton.
"Půjdeme k lodi," řekl monotónně a ukázal na poustevníka a mladíka. Za ním se objevili Dilian a další dva kolonisté.
"My všichni," dodal Fenton.
Kerš si vyměnil s Borghesem němý pohled. Jako by se oba v duchu ptali: Podezřívají nás? Mladík tomu nevěřil. Pravděpodobně půjde o nějakou práci na kosmodromu. Zoufale se snažil si namluvit, že Dilian je pro něj v tomhle stavu naprosto neškodný.
Guvernér vyrazil jako první. Dřív to byl vitální muž, nyní se ale jen pomalu šoural jako nemocný. Borghese se zařadil vedle Kerše, když zahnuli na hlavní třídu. Mladíka znovu zarazilo, jaké je všude ticho. V duchu se ptal, jestli by Borghese neměl zaútočit na guvernéra a další tři kolonisty. Hned nato ale tento nápad zavrhl. Byli dost nebezpeční na to, aby poustevníka přemohli, přestože byl silný. Možná se najde nějaká příležitost, jak je bleskurychle zbavit panenek, napadlo ho.
Kerš nepřemýšlel o původu vetřelců. Uvědomoval si, že v této chvíli beztak nebylo možné rozluštit tuto záhadu. Jen jedno věděl jistě: Perry Rhodan nedovezl tyhle figurky na Quentinovu planetu v žádném případě dobrovolně. Zřejmě jej spolu s posádkou lodi přemohli zákeřně na jiné planetě.
Fenton je vedl rovnou k vesmírnému přístavu. Poblíž něj se to jen hemžilo kolonisty, každý z nich měl u sebe panenku. Kerš mezi nimi uviděl i lidi v uniformách. Zřejmě šlo o členy posádky. Třebaže mladík neměl žádnou zkušenost s lety do vesmíru, na první pohled poznal, čím se všichni zabývají. Vynášeli z lodi vše nepotřebné, aby do ní mohli uložit to, co se jim hodilo. Otřásl se při pomyšlení, že by tahle loď mohla přistát na jiném světě s nákladem loutek. Jednoho dne by se mohl strašlivý protivník zmocnit třeba dalšího plavidla. Kerš se zděsil, když si uvědomil, že flotila vesmírných lodí je schopna dopravit panenky do všech koutů Galaxie. Bylo mu jasné, že se stal svědkem počátku nebezpečného tažení. Kdosi se chystal ovládnout všechny planety. A nešťastnou náhodou se mu podařilo přemoct právě Prvního administrátora Perryho Rhodana.
Mládenec tušil, že odpovědní hodnostáři Impéria dřív nebo později zahájí rozsáhlé pátrání po Rhodanovi. A při té příležitosti nutně narazí na světy, které už ovládly panenky. Ale kdo by v těchto nevinných hračkách spatřoval děsivé

nebezpečí?
"Přestaň snít s otevřenýma očima," sykl Borghese.
Kerš sebou trhl. Stál spolu s poustevníkem vedle korby vozu. Kolonisté nakládali na plošinu věci, které vynesli z lodi. Mladík předpokládal, že je odvezou do města a uskladní v hale.
Borghese vylezl mlčky na korbu a bral od nosičů jejich břemena. Kerš se vyšvihl na plošinu a stoupl si vedle něj. V hlavní přechodové komoře lodi viděl několik mužů, ale na tu dálku nemohl rozeznat, jestli je mezi nimi Perry Rhodan.
Po chvíli přišel k vozu jeden z uniformovaných. Vzhlédl k Borghesovi a Keršovi a pak řekl mladíkovi: "Tohle tělo je příliš slabé na tak těžkou práci. Jdi s ním do lodi a pomoz při třídění."
Poustevník dělal, jako že nic neslyšel, a vyhýbal se chlapcovým zoufalým pohledům. Keršovi nezbylo než seskočit z plošiny. Uniformovaný muž kamsi zmizel. Způsob, jakým s ním mluvil, vyjevil mladíkovi veškerou tragiku člověka napadeného panenkou. Kolonisté byli jen nosiči těchto parazitů. Kerš se kousl do rtu a zamířil k nástupní lávce. Nikde neviděl Fentona, Diliana ani ostatní, kteří s nimi přišli od haly na kosmodrom. Rozplynuli se mezi dělníky.
Mládenec si odjakživa přál vstoupit na palubu nějaké kosmické lodi. Za těchto okolností však nepociťoval žádnou obzvláštní radost.
Chodby byly osvětlené a Kerš následoval dva muže, kteří vešli do lodi před ním. Bylo tady víc uniformovaných, kteří zjevně řídili práce. Bylo to samozřejmé, neboť právě členové posádky věděli nejlépe, co všechno se dá postrádat.
Mladík vešel do místnosti a málem se srazil s nějakým starcem. Ten se zastavil a upřeně se na něj zahleděl. Protože neměl nablízku Borgheseho, Kerš málem zpanikařil.
"Tohle tělo je ještě mladé a křehké," řekl staroch. "Měl jsi dostat lepší."
"Ano," vyhrkl chlapec přiškrceně. Zoufale přemýšlel, co udělá, když mu odeberou imitaci panenky a přidělí ji jinému tělu. V tom případě by během několika vteřin přišli na to, že jde o podvod.
"Postarej se o to," přikázal mu stařec a odešel, aniž vyčkal odpovědi. Kerš tam stál jako opařený. Přiměl se jít dál, teprve když si uvědomil, že jsou tu ještě další kolonisté. Vmísil se mezi dělníky a roztřesenýma rukama přenášel menší předměty ke dveřím, kde si je od něj brali další kolonisté. Všichni pracovali za naprostého mlčení, pouze jeden uniformovaný člen posádky tu a tam tiše vydal nějaký nový příkaz. Během půl hodiny vyklidili celou místnost a vynesli z ní přebytečný materiál.
Krátce nato vešel dovnitř opět stařec. "Půjdeme nyní na velitelský můstek," poručil. "Musíme využít pro nové panenky sebemenší volný prostor."
Potvrdil tak Keršovu domněnku. Loď byla určena k přepravě panenek na jiné světy. Ovládl ho bezmocný vztek. Dával si pozor, aby se držel neustále vzadu ve skupině a nepřivolával na sebe zbytečnou pozornost. Zdálo se, že i mezi loutkami jsou stavovské rozdíly, neboť stařec a Fenton rozkazovali všem ostatním, i uniformovaným. Naštěstí to vypadalo, že Dilianova figurka nebyla příliš vysoko postavená, když guvernér převelel Keršova adoptivního otce k lodi. Představa, že by Dilian mohl hrát v tomto projektu významnější roli, připadala mladíkovi horší než cokoli jiného.
Antigravitační šachtou se dostali do předsálí velitelského můstku. Kerš všude viděl stopy radikálního vyklízení lodi. Bylo zjevné, že na palubě mohou zůstat jen nejnutnější věci. Když vešli na můstek, byli tam dva muži. Jeden z nich byl nápadný pozoruhodně velkým nosem. Tím druhým byl Perry Rhodan.
Mladík bloumal pohledem po místnosti. Všiml si, že Rhodan a nosáč mají u sebe oba panenky. Stařec přistoupil k Nesmrtelnému a o něčem spolu rozmlouvali. Kerš však stál příliš daleko, než aby jim rozuměl. Rhodan pak ukázal kolonistům přístroje, které mohou odmontovat.
Chlapec byl přidělen k hubeňourovi s pichlavýma očima. Vzpomněl si, že tento muž pracoval ve stejné továrně jako Dilian. Netvářil se ale, že Kerše poznává. Mlčky plnili svěřené úkoly, i když Kerš spíš jen vypomáhal. Přistihl se při tom, jak stále častěji pokukuje po Rhodanovi, který dohlížel na dělníky a rozhodoval o tom, které díly smí opustit palubu. To mladíkovi dokazovalo, že panenky zřejmě nepřipravují lidi o paměť. Štíhlý Pozemšťan byl schopen vydávat rozkazy patrně jen proto, že figurka šátrala v jeho paměti nebo mu ze záhadných důvodů ponechávala při této činnosti volnou ruku. Rhodan si s největší pravděpodobností vůbec neuvědomoval, co dělá.
Hned jak Kerš poznal Perryho Rhodana, napadlo ho, že by měl zničit jeho figurku. Zdálo se však, že momentálně nemůže provést svůj záměr. Na velitelském můstku se zdržovalo nejméně dvacet mužů, a i kdyby se mu podařilo proniknout až k Rhodanovi a strhnout mu panenku, uškodil by jen sám sobě.
Byl čím dál zoufalejší. Čím déle se pohyboval mezi napadenými, tím nemožnější mu připadalo, že by měli s Borghesem šanci něco podniknout proti vetřelcům. Zdálo se, že Quentinova planeta je nenávratně ztracena. A brzy bude brázdit vesmír celé loďstvo a dopravovat panenky do všech koutů Galaxie.

6.

Brent Borghese se nacházel v situaci muže vytrženého z dosavadního způsobu života a postaveného před problémy, jež mu připadají neřešitelné. Poustevník byl dost inteligentní na to, aby pochopil, že jeho osamělá existence skončila ve chvíli, kdy se setkal s Keršem. Pokud podlehne invazorům, využijí ho pro své záměry. Pokud se mu a Keršovi ale podaří nějakým zázrakem zachránit Quentinovu planetu, tak jako tak se bude muset i nadále starat o chlapce.
Borghese se v duchu zatrpkle ptal, proč se musel po šestnácti letech sejít se synem za takových okolností. Po celou dobu nevěděl, že má potomka, a třebaže šestnáct let je dlouhá doba, cítil bolest při pomyšlení, že ho Elena obelhala. Ještě si dobře vzpomínal, jak za ním tehdy přišla, vystrašená jako vždycky, že se celá kolonie dozví o jejich milostném poměru.
"Dítě přišlo na svět mrtvé," řekla mu jakoby bez ducha.
Borghese zkřivil zarmouceně obličej, když se shýbl k bedně a pošoupl ji do středu plošiny.

Obelhala ho. Dítě žilo, ona se ale bála, že by mohlo zdědit po otci zvláštní schopnosti, a proto se ho zbavila. Borghese necítil při vzpomínce na Elenu nic než smutek. Nebyl schopen ji za to nenávidět. Trvalo mu šestnáct let, než ji mohl konečně vidět takovou, jaká byla - sobecká a slabošská. Možná ho dokonce milovala, ale nedokázala se kolonistům veřejně vyznat ze svého citu k nechvalně proslulému poustevníkovi. V duchu se podivoval, jak se jí povedlo zatajit těhotenství před obyvateli města. Ale je to už tak dávno...
A teď se jakoby odnikud vynoří hubený, ošklivý, předčasně dospělý mládenec s velkýma bázlivýma očima. Borghese si vybavil Diliana a sevřel ruce v pěst. V téhle chvíli ale bylo absurdní pomýšlet na pomstu.
Byla to náhoda, či osud, že jsme se setkali právě teď? Borghese si uvědomoval, že by všechno dopadlo jinak, kdyby se tehdy řídil Eleninou radou a dal své mimořádné schopnosti do Rhodanových služeb. Jenže se příčilo jeho mentalitě podřizovat se jakékoli disciplíně, byť jen polovojenské. Byl mutant, ale nikdo jiný kromě Eleny neměl tušení o jeho abnormálních schopnostech.
Borghesův otec pracoval jako prospektor v pověstném Peppardově prstenci, zářením zamořeném pásu asteroidů v soustavě Seti-Jana. Nikdy neměl pořádné vybavení a zemřel na nemoc z ozáření už ve svých dvaačtyřiceti. Borghese se domníval, že jeho vlastnosti mají něco společného s otcovým povoláním. Nikdy by však byl nevěřil, že by byl schopen přenést tuto paranormální sílu na své vlastní děti.
Jestlipak nosí Elena také na opasku jednu z těch figurek? napadlo hromotluka. Kdoví, jestli je ještě vůbec naživu...
Když Borghese tehdy krátce po porodu opustila, jako by pro něj zemřela. Nikdy už ji nehledal a ani ho nezajímalo, co s ní je. Tři roky nato ji potkal ve městě, ale prošli kolem sebe jako dva cizí lidé.
Co to asi muselo být za ženskou, když se dokázala dívat, jak její dítě zneužívá odporný neurvalec? uvažoval poustevník. Nepochyboval o tom, že Elena dobře věděla, kdo byl chlapeček, kterého Dilian adoptoval.
Borghese měl chuť říct Keršovi pravdu už ve chvíli, kdy se setkali ve Folleyově domě. Nyní si blahořečil, že to neudělal. Chlapec musel nyní čelit těžkým problémům a bylo by nefér zatěžovat ho tak závažným odhalením. Šanci překazit invazi měli pouze v případě, že si zachovají chladnou hlavu.
Poustevníka trápilo pomyšlení, že Kerš byl převelen do lodi, ale nemohl mu nijak pomoct.
Když Brent Borghese v jedné chvíli čirou náhodou pohlédl ke vchodu kosmodromu, spatřil tlusťocha, který se prodral mezi zábranami a blížil se k přistávací ploše. Pomalu odložil bednu na plošinu a vztyčil se v celé své výši.
Ten muž nebyl nikdo jiný než Steller, tentýž Steller, kterého poustevník přivázal k židli ve Follyeově domě.
Borghese zachoval ledový klid. Věděl, že jej a Kerše nyní zachrání jen rozvaha a rozum. Viděl, že továrník má u sebe panenku. Zřejmě se mu povedlo nějak se vyprostit z pout. Poustevník si nemyslel, že Stellerovi někdo pomohl, protože to by určitě nepřicházel sám. Současně se ale nezabýval zbytečnými úvahami o tom, jak se panenka dostala na tlusťocha a jak se on vyvlékl z provazů.
Borghese se bláhově nedomníval, že sem Steller přichází za prací. Bylo mu jasné, že jeho cílem je udat ty, kteří jej zbavili figurky a svázali.
Továrník se nepohyboval o nic rychleji než ostatní nositelé figurek. Jeho pohled byl podivně strnulý, když se rozhlížel po kosmodromu.
Hromotluk si připadal na plošině vozu jako na plně nasvíceném jevišti. Vytušil, že ho Steller pozná na první pohled. Upravil si šavli a hbitě seskočil z korby. Třebaže si uvědomoval, do jaké pasti se vydává, rozhodl se varovat Kerše v lodi. Kolonisté se věnovali práci a nevšímali si ho, když po chvilce dorazil k nástupní lávce. Pevně svíral rukojeť šavle. Nemusel se otáčet. Věděl dobře, že Steller nyní ušel polovinu cesty mezi zábranami a kosmickou lodí.
Nepotrvá ani čtyři minuty a poví nositelům panenek o mně a klukovi, blesklo mu hlavou. Přestože navenek zachovával naprostý klid, cítil, jak mu buší srdce a tuhne mu zátylek. Prkenně stoupal po lávce, aniž se mu někdo postavil do cesty. Byl asi v polovině, když na něj kdosi od vozidel křikl: "Stůj!"
Borghese ihned poznal, koho se výkřik týká. Steller ještě nemohl dojít k transportérům, zřejmě vyrozuměl dělníky gesty. Na lávce bylo kromě něj dalších sedm kolonistů. Všichni se zastavili, jen poustevník pokračoval ve výstupu, aniž se ohlédl.
"Zadržte toho velkého vousáče!" křikl kdosi zdola. "Má u sebe mrtvou panenku."
Borghese se zlověstně uchechtl. Za sebou uslyšel chvatné kroky a z vchodu do lodi se proti němu vyřítilo nejméně tucet mužů se zarputilými obličeji. Tasil šavli a kráčel dál. Převyšoval všechny kolonisty nejméně o hlavu a vous mu propůjčoval divošské vzezření. Věděl, že nemá šanci, ale chtěl zachránit alespoň syna.

‘ © ‘

Vyzáblý muž vedle Kerše náhle přestal pracovat a napřímil se. Mladík se plaše rozhlédl a uviděl, že práce zanechali všichni kolonisté. Instinktivně vycítil, že se něco stalo. V hlavním vchodu velitelského můstku stanul staroch a kynul mužům, aby šli ven. Kerš se váhavě zvedl a vykročil.
V té chvíli si ho stařec všiml a řekl: "Ty zůstaneš tady, tvoje tělo je příliš slabé na boj."
Boj, boj, boj! dunělo chlapci v hlavě. Cítil, jak mu v uších šumí krev. Povedlo se snad některým kolonistům zbavit figurek? napadlo ho. Že by útočili na loď? Nebo se Borghese dopustil nějaké chyby a oni ho načapali?
Když se všichni až na Rhodana a Kerše vyhrnuli z můstku, zmizel ze vchodu i stařec. Mladíkovi bušilo srdce až v krku a horečně uvažoval, kdy se ostatní asi vrátí. Potřeboval se nějak dozvědět, co se stalo s Borghesem. V místnosti bylo ticho, nedoléhala sem bojová vřava.
"Pustíme se zatím do lehčích prací," vytrhl chlapce ze zamyšlení Rhodan. Kerš si uvědomil, že musí být ještě opatrnější, když Nesmrtelný nyní může soustředit všechnu svou pozornost na něj. Snažil se vykonávat přidělené úkoly správně, ale ne příliš rychle. Napodoboval líné pohyby kolonistů.

"Musíme sundat tohle opláštění," rozhodl štíhlý Pozemšťan a ukázal na barevnou plastovou desku. Přistoupil ke Keršovi a pustil se do magnetických zámků. Byl tak blízko, že mladík slyšel jeho dech.
Vtom venku na chodbě vykřikl nějaký muž!
Kerš sebou zaškubal, jako kdyby dostal elektrošok, když poznal Borghesův hlas. Rhodan pomalu spouštěl ruce a mladík na okamžik spatřil jeho panenku na dosah. Hrábl po ní oběma rukama a sevřel ji v dlaních.
"Ne," řekl Rhodan.
Kerš tahal za figurku, ale ta jako by byla přivařená k Rhodanovu tělu. Vtom ucítil na krku Rhodanovy paže. Zavyl bolestí a strachem zároveň. Z chodby k nim doléhal příšerný randál a rychle se blížil k velitelskému můstku. Mladík zalapal po dechu a v posledním vzepětí pudu sebezáchovy odskočil od Rhodana. Něco mlasklo a panenka se konečně odlepila od Pozemšťanovy hrudi. Kerš klopýtl o bednu, a když padal, hbitě se otočil. Z očních důlků loutky vyšlehly dva prsty a marně ohmatávaly chlapcovy ruce.
Jakoby přes rudý závoj viděl Kerš, jak První administrátor zavrávoral, něco zablekotal a klesl na kolena. Mladík zhnuseně odhodil figurku a přelezl k Rhodanovi. Velitelským můstkem se nesla ozvěna sténání a chrčení. Bojová vřava na chodbě ještě zesílila.
Kerš se sklonil nad Nesmrtelným a spatřil v jeho očích hrůzu, kterou rychle vystřídala bdělost. "Pane," zavzlykl, "musíme co nejrychleji odsud."

‚ © ‚

Borghese si uvědomoval, že bojuje proti nevinným kolonistům. Nijak jim nevyčítal, že na něj zaútočili. Patrně sami nevěděli, co dělají.
Postavili se mu několik metrů od vchodu do lodi. Vrhl se proti nim a zuřivě mával šavlí. Za ním se už hnali po lávce pronásledovatelé. Stačil se letmo ohlédnout a uviděl Stellera stojícího osaměle vedle jednoho vozu. Bylo zřejmé, že továrník neví - nebo lépe řečeno jeho panenka - co má dělat.
Poustevník si přendal starou šavli tak, aby jí mohl mlátit naplocho, a zachrčel: "Jděte mi z cesty!"
Kolonisté pomalu postoupili, jako by nevěděli, jak jim je jejich protivník nebezpečný. Borghese nezaváhal ani na vteřinu. Rozmáchl se a udeřil prvního nositele panenky do prsou. Ten se odpotácel stranou a musel se zachytit souseda. V té chvíli poustevník odhodlaně pronikl do vzniklé mezery. Vzápětí ho obklopilo klubko mužů. Pozvedl šavli a mlátil útočníky naplocho po hlavách. Mlčky se vrhali proti němu. Naštěstí byli tak pomalí, že bez námahy odrážel jejich výpady. Navíc si překáželi navzájem. Konečně se prodral shlukem lidských těl a vběhl do přechodové komory. Za všech stran se k němu hrnuli další nositelé panenek.
Poustevník si musel přiznat, že si je na delší dobu neudrží od těla jen tím, že je bude třískat šavlí plochou čepelí. Byl nucen zabíjet. Nějaký zoufalec se mu vrhl po noze a sevřel ji. Odkopl ho. Trhaně oddechoval a byl celý zpocený. Pokud to jen šlo, snažil se zasáhnout čepelí šavle figurky, ta se od nich ale odrážela. Protivníci jej zastavili v přechodové komoře. Obklíčilo ho nejméně patnáct až dvacet mužů a poustevník cítil, jak mu ochabuje paže, jíž se oháněl. Rovněž se zdálo, že panenky už pochopily, jaké nebezpečí znamená muž se šavlí pro jejich hostitelská těla. Nakonec se Borghesovi podařilo probojovat se smečkou tupě zírajících mužů na hlavní chodbu. Protivníci se mu snažili několikrát přitisknout figurku k trupu, ale zdálo se, ze je vůči jejímu vlivu stejně imunní jako Kerš.
Borghese se držel těsně u stěny, aby byl krytý alespoň vůči bočním výpadům. Věděl, že postupuje vpřed příliš pomalu. Bude na pokraji vyčerpání, až se dostane ke Keršovi. Vyčítal si nyní, že nenechal chlapce ve Folleyově domě. Možná už ani nežije. Steller jej mohl udat ostatním napadeným.
Pomyšlení na syna dodalo Borghesovi nové síly. Máchal jako divý šavlí kolem sebe, ale nebojácní útočníci se na něj vrhali stále znovu.
Hromotluk si olízl vyprahlé rty. Co mohu vlastně ztratit? pomyslel si. Elenu? Nikdy mu pořádně nepatřila. Obětovat se mohl jen pro svého syna. Dovedl si dobře představit, že byl chlapec stejně bezradný jako on, když poprvé zjistil své schopnosti.
Vtom poustevník klopýtl a upadl. Snažil se zachytit, ale ruka mu sklouzla po hladké stěně. "Kerši!" vykřikl zoufale. Skočilo po něm pět útočníků najednou. Převalil se na záda a píchal šavlí naslepo do výšky. Kopal kolem sebe, aby setřásl protivníky, kteří se mu sápali po nohou, a strhával k zemi ty, kteří jej chytali za paže. Rval se jako zvíře zahnané do úzkých. V chodbě se to kolonisty jen hemžilo. Nějak se mu podařilo vstát. Vrhl se proti hradbě těl. Od chvíle, kdy pronikl do lodi, uplynulo několik desítek vteřin, ale jemu to připadalo jako celá věčnost.
Když upadl podruhé, už nevstal. Visel na něm příliš velký hrozen mužů. Vytrhli mu šavli z ruky a sebrali mu figurku. Zatímco jej pevně drželo šest kolonistů, stařec, kterého Borghese neznal, si prohlédl jeho loutku.
"Udělal si panenku sám, aby nás zmátl," prohlásil staroch po chvíli. "Doneste tomuhle tělu novou."
Za několik minut se k poustevníkovi sklonil nějaký muž a položil mu figurku na hruď. Borghese prudce oddechoval a cítil, jak něco ohmatává jeho kůži a pak se to zase stahuje.
Stařec zvedl loutku, ale netvářil se nijak překvapeně a jeho oči zůstaly bez výrazu. "Je nebezpečný," prohlásil úsečně. "Jeho tělo se nedá použít, nemůže nosit moc."
"Ne!" zachrčel hromotluk. "Mě nedostanete!"
"Usmrťte ho," ucedil Clyde Purcell a odvrátil se.

‚ © ‚

"Málem... málem jsem tě zabil," řekl Perry Rhodan zajíkavě. Nadzvedl se a pohlédl na Keršovu panenku.

"Je to jen napodobenina," vyhrkl mladík. "Jsem ale imunní i vůči pravé."
Rhodan se rozhlédl. Vraštil čelo a usilovně přemýšlel.
Kerš jej popadl za paži a řekl: "Na přistávací ploše je Brent Borghese. Je s námi. Myslím si ale, že ho dostali."
Rhodan konečně vstal. Nohy ho sice ještě nenesly, jak by měly, ale z chlapcova chování usoudil, že nemají mnoho času. Postupně se mu vracela paměť.
"Potřebujete nějakou figurku," prohlásil Kerš. "Bez ní se nikdy nedostanete z lodi." Chvíli bloumal pohledem po velitelském můstku a pak objevil Rhodanovu panenku. Podivnými přísuny se pomalu plazila po podlaze. Rozběhl se k ní a zvedl ji. Okamžitě se pokusila ho dotknout, když ale zjistila, že nereaguje, její červovité prsty se stáhly zpátky do očních důlků. Kerš si ji připjal k opasku. Napodobeninu, kterou vyrobil Borghese, předal Rhodanovi. Nyní byli oba mimo jakékoli podezření.
"Musíme si vymyslet nějakou výmluvu, když se nás pokusí zadržet," prohlásil mladík.
Rhodan jen přikývl. Stále ještě se cítil příšerně zesláblý. Buněčný aktivátor ale dělal, co mohl. Nesmrtelnému bylo jasné, že není čas na dlouhé úvahy. Musí s chlapcem co nejrychleji opustit loď.
Vyšli z můstku do hlavní chodby. Kerš měl co dělat, aby potlačil zděšený výkřik, když viděl, co se před nimi děje. Šest mužů tisklo Borghese k podlaze, sedmý se tyčil nad ním a chystal se ho stít šavlí. Byl to Dilian,
"To je Borghese," zašeptal chlapec a rty se mu chvěly. "Musíme mu pomoct."
Dilian se už už rozmáchl a kolonisté mlčky přihlíželi děsivému výjevu.
"Dost!" řekl Perry Rhodan skoro ledabyle.
Dilian spustil šavli a ohlédl se. Očima doslova probodával Kerše. Borghese se neklidně zavrtěl v sevření mužů. Neviděl, co se děje v chodbě, ale jako by vytušil, že poprava byla odložena.
Mladík opatrně kráčel za Rhodanem, který se blížil až děsivě pomalu ke skupince kolonistů. Za chvíli se zastavil vedle Diliana a vytrhl mu šavli z rukou.
"Máme ho oddělat," řekl Dilian lhostejně. "Nehodí se jako nositel moci."
"Musíme ho nejdřív vyšetřit," odpověděl Rhodan. "Rozsudek může být vykonán později."
Kerš se prodral mezi kolonisty a stanul těsně před poustevníkem. Ten otevřel oči a zacivěl se na něj. Mladík měl dojem, že v jeho pohledu vidí nevýslovnou úlevu.
"Pusťte ho!" přikázal Rhodan. "Dovedu ho do města a tam ho zavřeme do vězení."
"Tělo je nebezpečné a silné," namítl stařec.
"Mám zbraň," řekl Rhodan. "Také můj nositel je silný a nedá se jen tak snadno porazit."
"Pusťte to nepotřebné tělo!" poručil staroch.
Kerše pálilo v očích, když sledoval, jak šest kolonistů vstává z poustevníka. Borghese zakroutil hlavou a pomalu vstal.
"Otoč se!" nařídil mu Perry Rhodan.
Mladík si v té chvíli uvědomil, jak se Pozemšťan změnil od chvíle, kdy ho vysvobodil z vlivu panenky. Hlas měl jasnější a oči živější. Pohyboval se energicky. Třebaže mluvil nápadně lhostejně, z jeho hlasu sršela autorita.
Borghese ho bez odporu poslechl.
"Tak jdeme!" řekl úsečně Rhodan.
Minuli kolonisty. Kerš očekával, že ho někdo zastaví, ale nikdo mu nebránil, aby se vydal za Rhodanem a Borghesem.
Zanedlouho dorazili do přechodové komory, kde byl hlouček kolonistů. Mladík mezi nimi zahlédl Stellera. Chtěl varovat Rhodana, ale bylo pozdě.
Továrník se oddělil od skupinky, ukázal na něj a netečně zvolal: "Ten kluk."
Vtom Borghese zařval a vrhl se proti kolonistům. Rhodan jej předběhl a rozrazil dav. Kerš se prosmýkl hbitě mezerou a vyběhl na nástupní rampu. Na ploše byli další nositelé panenek, zjevně ale nevěděli, jak reagovat. Mladík změnil směr a utíkal k vozidlům. Když se ohlédl ke vchodu do lodi, uviděl Borgheseho, jak pažemi svírá vždy jednoho protivníka. Rhodan se mu držel těsně u boku a oháněl se šavlí jako stroj. V té chvíli poustevník srazil oba kolonisty hlavami a upustil je. Třikrát se převalili a zůstali nehybně ležet na lávce.
Kerš se ukryl mezi dvě vozidla, aby jej neviděli dělníci. Rhodan a Borghese sbíhali po lávce dolů, pronásledováni smečkou kolonistů.
Chlapec se vyšvihl nahoru do kabiny a dopadl na sedadlo řidiče. Nastartoval. Nedělalo mu to žádné potíže, neboť si často hrál potají ve vozech. Podíval se do zpětného zrcátka. Kolonisté na ploše se shlukli a snažili se odříznout Rhodanovi a Borghesovi únikovou cestu. Kerš odbrzdil a vyjel. Neměl žádný řidičský výcvik, a proto vůz spíš skákal, než jel. Zarputile točil obrovským volantem a konečně se mu povedlo obrátit transportér. Slyšel, jak z nezajištěné plošiny padají bedny, ale bylo mu to jedno. Zmáčkl ovladač a stočil boční okénka. Kolonisté vytvořili prstenec kolem rampy. Kerš zrychlil a řítil se k němu. Třebaže varovně houkal, jako by ho neslyšeli.
Čelním oknem sledoval, jak se k nim řítí. Za nimi se tyčila jako nepřekonatelná kovová stěna kosmická loď. Motor vyl ve vysokých otáčkách a bedny na korbě se převalovaly jedna přes druhou.
Vůz se hnal k lávce a mladík se začal strašlivě potit. Nahmátl chodidlem nejistě brzdový pedál. Nedokázal prostě vjet těžkým transportérem do davu. Byli to kolonisté, kteří s ním žili v jednom městě, a i když je nyní ovládali paraziti, pořád to byli lidé.
Zpomalil. Lidé se rozestoupili a mladíkovi se naskytl výhled na nástupní rampu. Borghese a Rhodan se bok po boku probojovávali dolů. Kerš se mimoděk ohlédl a ke svému zděšení zjistil, že se na korbu stačilo vyšvihnout několik kolonistů. Odtrhávali víka beden a blížili se s nimi k zadnímu okénku. Mladíkovi bylo jasné, že je chtějí rozbít a zmocnit se ho.
Přidal a transportér sebou prudce škubl. Muži na plošině zavrávorali a snažili se něčeho zachytit. Přímo před sebou spatřil Kerš široký vjezd na rampu. Strhl vůz, ale už bylo pozdě. Dvojitá zadní kola uvízla v postranních ukotveních a

vozidlo se zastavilo. Mladíka to málem vyhodilo ze sedadla. Motor zavyl a podpěry zakolísaly. Rampa se začala svíjet jako obrovitý had a muži padali jeden přes druhého, jako by si jimi pohazovala vichřice. Také Rhodan a Borghese ztratili rovnováhu. Poustevník sklouzl k okraji rampy a jen zoufalým skokem se vyhnul tomu, aby se nabodl na polámané špičaté zábradlí.
Keršovi zbělely klouby na rukou, jak svíral volant. Jako v transu konečně zařadil zpátečku. Kola se však zaklesla do vzpěr tak pevně. že těžký transportér vlekl rampu za sebou. Ta se protáhla, jako kdyby byla z gumy. K boku vozu se připotácelo klubko mužů a Kerš slyšel, jak se roztříštilo zadní okénko. Pršely na něj skleněné úlomky. Tak se vyděsil, že ubral otáčky. Vozem projel záškub a rampa zavibrovala tak, až se mladík bál, že rozkomíhá celou loď. Zadním oknem prolezl nějaký muž a sápal se po něm. Kerš se vrhl ke dvířkům a prudce je otevřel. Viděl Borgheseho, jak se jako obrovitá opice houpe na zábradlí a zoufale se snaží vyškrábat se zpátky na rampu.
Vyskočil ven. Všude se to hemžilo kolonisty, kteří zjevně nevěděli, co si počít. Chlapec si všiml, že jsou mezi nimi také uniformovaní členové posádky. Přikrčil se a rozběhl se k nejbližšímu transportéru.
Náhle se vedle něj objevil Perry Rhodan s Borghesovou obrovitou šavlí v rukou. "Do vozu!" křikl na něj První administrátor.
Kerš se ohlédl. Pronásledovatelé jim byli v patách. Pod vyvráceným zábradlím, na kterém se urputně držel poustevník, se shromáždil hlouček mužů, kterým nyní stačilo jen čekat, až nešťastník spadne dolů jako zralá hruška. Rhodan skočil do kabiny transportéru, mladík se zachytil plošiny a vytáhl se nahoru. Slyšel, jak se rozeřval motor, a pronásledovatelé mu vzápětí zmizeli z dohledu. Rhodan otočil vůz skoro na místě a zamířil k lávce, přesně k místu, kde visel hromotluk.
Kerš okamžitě věděl, co má Rhodan v úmyslu. Oběma rukama se držel mříže na řidičské kabině. Kolonisté se míhali kolem vozu jako stíny a Rhodan se hrbil za volantem. Borghese se rozeřval a dav pod zábradlím se rozestoupil. Nesmrtelný zastavil transportér přesně v místě dopadu, poustevník seskočil na plošinu a vykřikl: "Tak honem! Jeď!" Poté zalehl na podlahu a přelezl ke Keršovi. Vůz poskočil vpřed a hromotluk stačil ještě skopnout z okraje plošiny dva muže, kteří se snažili vyškrábat nahoru.
Vtom mladík zaslechl rachot dalších motorů. Nositelé panenek se je vydali pronásledovat v dvou transportérech. Ukradený vůz se řítil šílenou rychlostí po přistávací ploše. Kerš upřeně hleděl na závory, kde musel Rhodan chtě nechtě zastavit. Borghesovi vlály vousy a tvářil se nadmíru spokojeně.
"Držte se!" křikl na ně Rhodan otevřeným zadním okénkem.
Do pohybu se dala také další vozidla zaparkovaná u lodi. Na plošinách se to jen hemžilo muži. Uzávěra se rychle blížila. Rhodan zamířil přímo na ni. Předek transportéru se zakousl do kovových tyčí, vytrhl je ze země a vyhnul je. Kola náhonu se ocitla na okamžik ve vzduchu a pak dopadla plnou vahou na zem. Tyče odlétly jako stébla slámy. Borghese vítězoslavně zaryčel a zamával výhrůžně pěstí na pronásledovatele.
Kerš cítil, jak v něm polevuje napětí a opadá všechen strach. Místo toho se dostavilo nesmírné vyčerpání. Jako by Borghese vytušil, co se v chlapci děje, strhl ho k sobě a v jeho větrem a nečasem ošlehaném obličeji se objevil mírný úsměv. Keršovi bylo náhle všechno jedno, jak byl vyčerpaný. Nebyl by se bránil, ani kdyby je pronásledovatelé dostihli.
Jako velký černý přízrak rachotil transportér hlavní ulicí města.

7.

Jeho vědomí jako by se vynořilo z hlubin zlého snu do jasného světla a bdělého bezpečí. Ale všechno, co předtím zažil, nebyl žádný sen.
Seděl za volantem transportéru používaného běžně v pozemských koloniích. Na korbě se drželi zuby nehty jeho vysvoboditelé: vousatý hromotluk se šavlí, za jakou by mu každé pozemské muzeum vyplatilo pohádkovou sumu, a nepohledný, vyzáblý mladíček, kolem nějž jako by se vznášela tajuplná aura. Asi o půl míle dál se na přistávací ploše kosmodromu Quentinovy planety tyčil lehký křižník ALAMO ovládaný lidmi, kteří byli zbaveni vlastní vůle.
Perry Rhodan neměl nic než snovou vzpomínku na dobu, kdy byl řízen jednou z panenek. A bylo to tak dobře. Celá ta hrůza nesměla proniknout zcela do jeho vědomí. Věděl, co se mezitím stalo, neměl ale nejmenší ponětí o parazitovi, který se ho zmocnil. Už proto, že mu v onom zlém snu neustále připadalo, jako by rozhodoval o všem on sám. Zbylo v něm pouze nejasné tušení něčeho cizího, vyvolávající hnusnou pachuť.
Rhodan si říkal, že panenky jsou pouze nástroje vlastních invazorů. Kdo jsou ale tihle nájezdníci a jak udržují spojení se svými nebezpečnými průzkumníky?
Zdálo se, že stačí pouhý kontakt s figurkou, aby jí člověk propadl beze zbytku. Perry si vzpomněl na pohádky, které se vyprávěly o nejrůznějších panenkách a panáčcích. Tyhle loutky hrály významnou roli také v náboženstvích, v bájích a legendách. Znamenalo to snad, že Země už byla postižena podobnou invazí? Napadaly ho nejdivočejší zkazky o figurkách napodobujících lidské tělo. Připomněl si loutky s živýma očima, které oživoval lidský duch. V průběhu staletí se však z panenek staly pouhé hračky.
Pozemšťan se v duchu ptal, jak je možné, že oba kolonisté vzadu na korbě jsou vůči moci figurek imunní. Byl přesvědčen o tom, že panenky dovedou vypnout vědomí svého hostitele a ovládnout tak jeho tělo. To bylo možné jen mentální, pokud ne rovnou parapsychologickou cestou.
Někde v Galaxii žili dobyvatelé, kteří vysílali tyto figurky jako předvoj, který jim měl připravit půdu. Na Zemi se sice začnou za několik dní shánět po ALAMU, ale jak se dá mezi tisíci slunečními soustavami najít právě ta, kde se loď zdržuje?
Rhodanův zástupce Reginald Bull a maršál Julian Tifflor uvedou do pohybu všechny páky, aby Prvního administrátora vyslídili. Arkonidan Atlan vyšle agenty USO, aby po něm pátrali. Také Allan D. Mercant a jeho zpravodajská služba

nesloží určitě ruce do klína. Avšak i tato gigantická organizace byla ve většině případů bezmocná tváří v tvář nekonečné rozlehlosti Mléčné dráhy.
Jistě, nějakou stopu najdou na Tammatu, ale ta tam také končí. Tammatští kolonisté napadení panenkami jistě už odeslali na Zem zprávu, že Perry Rhodan odletěl. Tím získali invazoři na Tammatu cenný čas a navíc je nikdo na Zemi nebude podezřívat. Dokonce i když na Tammatu přistanou další terranské lodě, všichni kolonisté jako jeden muž dosvědčí, že Perry Rhodan už dávno opustil na palubě ALAMA jejich planetu. A vlastně by ani v tomto případě nelhali.
A co panenky?
Rhodan si vzpomněl, jak se společně s poručíkem Kalmatem zúčastnil slavnosti. Ačkoli mu to všechno připadalo zvláštní už v té chvíli, podezření se mu potvrdilo až v Purcellově domě. Jakékoli vyšetřování na Tammatu by tedy vyústilo v plácnutí do vody. Terranské lodě by se vrátily na Tammat a hledaly nové stopy teprve později, až by Nesmrtelného marně hledaly všude možně. To už by se ale patrně nedalo panenkám zabránit v tom, aby zamořily celou Galaxii.
Rhodan pohlédl do zpětného zrcátka. Ulice za transportérem byla pustá. Věděl, že v několika vteřinách se objeví vozy pronásledovatelů.
Jakmile dojel k posledním domům, zabrzdil a otevřel dvířka. Vousáč se vyšvihl nahoru k němu do kabiny a za sebou vytáhl chlapce. Rhodan mu přepustil řízení. "Jeď dál, já se tu nevyznám," zachrčel.
Borghese mlčky přikývl. Rhodan pohlédl na mládence a usmál se na něj. Vozidlo sebou škublo a hromotluk zrychlil během několika málo vteřin na maximum. Silnice vedoucí z města ven se stáčela širokým obloukem doprava. Objevila se první rozlehlá quangová pole. Stříbrný pás řeky připomínal rudnou žílu. Všude byla vybudována sila, v nichž se akumulovalo teplo chránící quango před nočním chladem.
Pole byla protkána potrubím, z nichž v pravidelných odstupech proudila do půdy závlaha. Za poli se objevil rozsáhlý les, který jako by končil až na úpatí hor zahalených na obzoru mléčným oparem.
Kerš vyhlédl zadním okénkem. Popadl Rhodana za paži a zacloumal jí. Vzápětí ukázal dozadu. Také Perry se ohlédl a na hlavní silnici spatřil dva transportéry. Z té vzdálenosti vypadaly jako hračky.
Borghese zrychlil a zakrátko dojeli na konec zpevněné silnice. Transportér se začal kolébat v kolejích vyjetých v polní cestě. Třemi muži to smýkalo na sedadlech sem tam a za vozem se vytvořilo mračno prachu. Poustevník jel jako ďábel. Čím víc se vzdalovali městu, tím byla cesta horší. Vozidlo poskakovalo a uklouzávalo, když s ním řidič vjel do zatáčky.
Pronásledovatele nikde neviděli. Rhodan ale nevěřil, že by se vzdali. Navíc je nositelé panenek mohli pohodlně sledovat podle oblaku zvířeného prachu. Cesta se vinula podle řeky.
"Musíme přejet na druhý břeh," vykřikl Perry do rachotu vozu.
Zachmuřený Borghese přikývl a odpověděl: "Tady je ale řeka moc hluboká. Brod je o kousek dál, přes ten se dostaneme."
Pozemšťan pohlédl pochybovačně na druhý břeh. Zatím na něm marně hledal cestu, po které by se dostali dál. Stromy rostly tak blízko sebe, že jimi transportér nemohl za žádnou cenu projet. "Proč nenecháme vůz vozem a nejdeme po svých?" křikl na poustevníka.
Hromotluk pokývl hlavou směrem k slunci, jež stálo nízko nad obzorem. "Chceš, abychom v noci zmrzli? Nestihli bychom to do mé chatrče."
"Ale najdou vůz," namítl Rhodan.
"Bez starosti," vykřikl Borghese. "Tak jako já se v lese nevyzná nikdo."
Vtom se řeka stáčela do oblouku. Cesta byla kamenitá a po quangových polích nebylo ani památky. Na náspech se tyčily tmavé rostliny. Rhodan si všiml, že tam, kde proud nemohl protékat dost rychle, byly u břehu tenké vrstvy ledu. Voda se zdála být čistá. Plavala v ní dlouhokrká zvířata, která prchala pryč, jakmile zaslechla hukot motoru.
Borghese co chvíli ustaraně pohlédl na chlapce.
"Jakto, že jste imunní vůči panenkám?" zeptal se ho Rhodan.
Poustevník hleděl přímo před sebe a Rhodan si všiml, jak mu pracují lícní svaly. Zdálo se, že narazil na téma, které mu nebylo ani trochu příjemné.
"No tak já ti to teda povím," ucedil Borghese zničehonic po chvíli. "Kluk a já jsme mutanti."
Rhodan se na něj skepticky podíval.
Jako by to poustevník vycítil, zavrčel: "Podívej se mi na ruku!" Netrvalo dlouho a srostly mu prsty a ruka vypadala jako jediná rovná plocha.
"Chlapec to umí taky," dodal Borghese.
Rhodan se ohlédl po Keršovi, ale ten seděl schoulený v rohu a spal. Byl bledý a celý jakoby propadlý.
"Můžete touhle svou schopností působit také na jiné lidi?" vyzvídal Rhodan na hromotlukovi.
"Nikdy jsem se o to vážně nepokusil. Jsem ale přesvědčen o tom, že takhle fungují jen naše těla."
Transportér přejížděl celou řadu děr a výmolů a Rhodanem to házelo sem tam. Odjakživa předpokládal, že také na koloniálních planetách se mohou vyskytnout mutanti. Nyní se mu to ale potvrdilo. Vyznal se v lidech natolik, aby hned na Borghesovi viděl, že žije odloučeně od kolonie. Pravděpodobně nikdo jiný na planetě nic netušil o jeho schopnostech.
"Jak jste se dali dohromady s chlapcem?" vyhrkl Perry.
"Je to můj syn," prohlásil Borghese. "Našli jsme se ale čirou náhodou teprve dneska v noci."
Podle tónu jeho hlasu Pozemšťan vycítil, že o tom už nechce dál mluvit. Zamyslel se, zatímco se neustále otřásal na sedadle. Chlapec tu a tam ze spánku přidušeně zasténal. Zřejmě ho trápily zlé sny.
"Pevně se drž!" vykřikl najednou Borghese. "Zanedlouho vjedeme do brodu."

Rhodan se zapřel o dveře a chytil Kerše. Vyhlédl zadním okénkem a daleko vzadu spatřil na quangových polích dva mraky prachu. Pronásledovatelé se jich drželi zuby nehty. "Pomaleji, tohle není loď!" vykřikl.
Vůz krkolomně sjížděl nezmenšenou rychlostí po břehu a mohutnými koly s sebou strhával písek a kamínky. Teprve v té chvíli Rhodan poznal, proč na něj kolonista nedal a rychlost nesnížil. Uvízli by beznadějně v bahně. Přední kola se prudce zabořila do měkkého bláta u břehu a voda vystříkla až na čelní sklo. Motor zavyl, transportér se smekl do strany a dosedl zadkem do řeky. Borghesovi náraz na chviličku vytrhl volant z rukou, ale hned se ho zase chopil a naváděl vůz do středu proudu. Voda ztmavla, jak zvířili bahno na dně. Hejna dlouhokrkých živočichů bleskurychle vystřelila ke spásnému břehu, někteří se prostě potopili.
Podobno vymřelému vodnímu tvorovi se sunulo vozidlo vpřed a tupou přídí pracně rozráželo vodu. Nákladní plošina zmizela téměř celá pod vodou. Uprostřed koryta byl proud rychlejší a silnější, ale těžký transportér strhnout nedokázal. Vtom narazili na velký kámen pod hladinou. Ozvalo se příšerné skřípění a vůz se zastavil. Kola se marně protáčela, ale nedosáhla na dno. Kerš se probudil a bázlivě se rozhlédl. Borghese zařadil zpátečku, ale bezvýsledně. Nešlo to ani dozadu, protože sice sklouzli z balvanu, ale uvázli v bahně.
"Vypadá to, že jsme dojeli!" zařval Rhodan.
Poustevník jen přikývl a vyskočil z transportéru. Přebrodil se v ledové vodě dopředu a zakrátko se zjevil před čelním sklem. "Naviják!" křikl na Rhodana.
Pozemšťan začal prozkoumávat přístrojovou desku, ale chlapec ho předešel a zmáčkl správné tlačítko. Borghese vzápětí táhl za sebou ocelové lano se smyčkou. Také Rhodan vylezl z vozu a se zaťatými zuby se prodíral k zablácenému Borghesovi. Kerš tiskl obličej na okno a za sklem se podobal spíš strašidlu.
"Tady," zachrčel poustevník a společnými silami omotali ocelové lano kolem kamene. "Doufejme, že to nesklouzne," dodal Borghese nadějeplně.
Dali Keršovi znamení. Lano se napjalo. Rhodanovi to připadlo primitivní, ale nebylo možné vybavit všechny kolonie antigravitačními zvedáky. Pro průzkum neznámých světů bylo stále ještě výhodnější používat víceúčelová vozidla. Roboti nemohli být na všech místech najednou. Kromě toho posilovalo morálku kolonistů, když jim stroje neubíraly všechnu práci.
Zakrátko se balvan obroušený vodou dokulata objevil nad hladinou.
"Vyšlo to!" zvolal Borghese vítězoslavně, když byl kámen z vody skoro celý.
Vtom se začal transportér naklánět dopředu. Rhodan ihned poznal, co se děje. Voda se nalila do otvoru po balvanu, strhla s sebou nepevný nános na dně a vůz klouzal pomalu k díře.
"Hoď tam zpátečku!" zařval Borghese na Kerše.
Viděli, jak chlapec dopadl na sedadlo, a motor se příšerně rozhučel. Jenže to vypadalo, jako kdyby vibrace posunovaly vozidlo ještě do větší hloubky. Borghese se vrhl k předku transportéru. Stál po pás ve vodě, na které se tvořily vzduchové bubliny. Náklon vozu se ještě zvýšil a balvan opět vyklouzl ze smyčky.
Předek transportéru byl nyní pod hladinou a šikmo před ním ležel kámen. Zdálo se, že není možné vůz vyprostit. Borghese byl celý promáčený, což při nízké teplotě vzduchu mohlo být i smrtelné. Rhodan se spěšně přebrodil ke kabině. Kerš na něj hleděl vytřeštěnýma očima.
"Musíme dál," řekl mu Rhodan klidně. "Vylez ven a sedni si mi na ramena."
Třebaže byl chlapec poměrně velký, byl lehký jako pírko. Rhodan mu sevřel nohy a nesl ho pomalu pryč od transportéru. Borghese tam stál se svěšenými rameny. Došel si do vozu pro šavli a vydal se za Rhodanem. Pozemšťan cítil, jak mu po nohou vzlíná chlad. Řeku přebrodili během několika minut a poustevník se třásl po celém těle. Začal pobíhat po břehu a pokoušel se zahřát. Rhodan postavil Kerše na zem.
Transportér klesl ještě hloub.
Zrovna když uprchlíci mizeli mezi prvními stromy, objevily se na druhém břehu vozy pronásledovatelů. Rhodan si sundal kabát a podal ho Borghesovi. Kolonista chtěl něco namítnout, ale Pozemšťan trval na tom, aby si ho oblékl.
"Mrtví spojenci mi nepomohou," prohlásil nevzrušeně. Borghese se usmál. Bouchal se dlouhými pažemi do prsou a do zad, aby podpořil krevní oběh.
Zpoza stromů pozorovali, jak nositelé panenek vylezli z transportérů. Toporně došli na samotný břeh a tam se zastavili a vyhlíželi na řeku. Rhodana sklíčilo, když zjistil, že jsou to Anglesy a Kalmat. Nemohl důstojníky z ničeho vinit. Nevěděli, co dělají - ani on to nevěděl, dokud se ho dotýkala panenka.
Hromotlukovi se leskly oči zlostí.
"Myslíte, že se dostanou přes řeku?" zeptal se ho Perry Rhodan. "Doufám že ne," odpověděl poustevník. "Sice by neměli šanci nás najít, přišli bychom ale o nocležiště." Podíval se na své promáčené oblečení a dodal: "A to by pro mě byl jistý konec."
Oba pronásledovatelé vstoupili do řeky, zatímco ostatní zůstali na břehu. Došli k transportéru a prohledali ho. Po chvíli se vrátili na břeh. Tři uprchlíci napjatě sledovali, co se bude dít dál.
Nositelé panenek nastoupili do vozů. Rhodan si už myslel, že se rovněž pokusí přebrodit řeku, ale těžké transportéry se vzápětí obrátily a zamířily zpátky do města.
Borghese si slyšitelně oddechl a řekl: "Domnívají se, že jsme beztak v pytli. Byl s nimi i Fenton. Ten ví, že moje lesní chatrč je tak daleko, že k ní nemůžeme v noci dojít."
"Kdo je Fenton?" vyhrkl Pozemšťan.
"Guvernér," odpověděl hromotluk. "Spíš ses měl ale zeptat, kdo byl Fenton, protože už není víc než otrok té zatracené loutky, kterou má na hrudi."
"Bude docela nebezpečné strávit noc ve voze," prohlásil Rhodan. "Mohli by se nenadále vrátit a zaskočit nás."
Borghese se zahleděl nepřítomně na řeku. Opřel se o šavli a řekl: "Jistě, ale ještě nebezpečnější by bylo zůstávat na noc

venku bez dostatečné ochrany."
První administrátor pohlédl na zcela vysíleného chlapce. Bylo jasné, že by nevydržel zrychlený pochod k Borghesově chatrči. Nezbývalo jim tedy než přenocovat uprostřed proudu.
"Počkáme, až se setmí," rozhodl poustevník. "Pak se vrátíme a přečkáme noc v transportéru. Jen doufám, že ještě funguje topení."
Rhodan se zahleděl na druhý břeh. Kdesi tam v dáli se nacházela kolonie. Byla v rukou nepřítele. Ale jakého? Odkud se vzal? Lze jej vůbec porazit s pomocí poustevníka a nedorostlého chlapce? Uvědomoval si, že ALAMO má za úkol v budoucnu dopravovat nesčetné panenky na další a další planety. Jednou z nich je určitě Země. Nepochyboval ani na okamžik, že loď odstartuje do vesmíru i bez něj. Wilken, Anglesy, Kalmat a ostatní poletí s ALAMEM podle přání svých nových vládců.
"Musíme najít způsob, jak se vrátit do města," oznámil Pozemšťan oběma kolonistům.
Borghese se na něj nevěřícně podíval a vyhrkl: "Jsem rád, že jsme odtamtud vyvázli živí, a ty po nás chceš, abychom se vydali znovu do jámy lvové?"
"Chceš zůstat navěky ve své lesní chatrči?" obořil se na něj Rhodan. "Přeješ si třást se po zbytek života strachem a utíkat?"
"A co myslíš, že jsem dělal doteď?" uchechtl se trpce poustevník.
"Utíkáš sám před sebou," namítl Rhodan vážně. "A teď to vypadá, že chceš ve stejném duchu vychovat i chlapce."
Borghese sklopil oči a zachrčel: "Máš pravdu. Vrátíme se do kolonie a budeme se rvát. Už kvůli klukovi."
Rhodan se opřel o strom. Kerš ležel na zemi opodál. "Protože žádný kolonista neví nic o vašich schopnostech," prohlásil, "nebude pro vás těžké se změnit tak, aby vás nepoznali. To já bohužel nemohu, ale určitě něco vymyslíme."
Borghese se chvíli potahoval za vousy a pak se zašklebil a řekl. "Nikdy jsem nevěřil, že bych se o ně sám dobrovolně připravil. Teď to ale vypadá, že budu muset jít do města s holými tvářemi."
Už se stmívalo, když Borghese zamířil na břeh.
"Co je s ním?" vyhrkl Kerš neklidně.
"Hledá nějakou možnost, jak tě vynechat ze hry," usmál se Rhodan. Chlapec hleděl dotčeně za Borghesem a pak zašeptal: "Ale to nejde."
"Přirozeně že ne. Ale na to musí přijít časem sám."
Kerš vytáhl z kapsy kabátu ukradenou policejní čapku a nasadil si ji na hlavu. Pozemšťan si všiml panenky na jeho opasku a řekl: "Rád bych si ji prohlédl."
Kerš ustoupil o krok a zakryl maličkou loutku rukou. "Nesmíš se jí ani dotknout," vyhrkl.
"Já vím," odpověděl Rhodan. "Ale vy dva s Borghesem byste mohli provést několik pokusů."
Kerš zvedl panenku tak, aby byly vidět její oční důlky, a pak jí zatřepal. "Uvnitř je nějaká bílá hmota," prohlásil neurčitě. "Teď se jí nechce ven." Přitiskl si figurku k tělu.
"Zdá se, že nedokáže vzdorovat ohni. Ve Folleyově domě jsem jednu takovou zabil v krbu. To bílé svinstvo z ní vyteklo a vypařilo se v plamenech."
Rhodan se zamyšleně podíval na vetřelce. "Existuje nějaký jiný způsob, jak vylákat tu bytost z její slupky?"
"Nevím," odpověděl Kerš. "Zdá se, že tuší, že u mě nepochodí. Vyleze ven až ve chvíli, kdy ucítí jiné tělo."
Mezitím se vrátil Borghese a navrhl zachmuřeně: "Co kdybychom panenku hodili do řeky?"
"To ne," namítl Rhodan. "Je to cenný zajatec. Možná vymyslíme způsob, jak ji vyšetřit."
Poustevník si zamnul obrovité tlapy a zamumlal: "Půjdeme k transportéru."
Rhodan odhadoval, že teplota klesla na několik stupňů pod bodem mrazu. Byla už naprostá tma, když je Borghese vedl k řece. Nic nenaznačovalo, že by pronásledovatelé byli nablízku. Slyšeli šplouchání vln a Rhodan hned nato uviděl před sebou hladinu řeky. Uprostřed brodu se tyčil temný stín transportéru. Borghese si v klidu začal vyhrnovat nohavice.
Voda připadala Pozemšťanovi nyní dvakrát tak studená. Poustevník nesl chlapce na ramenou a Rhodan opatrně ohmatával nohama kluzké dno, když postupoval vpřed. Nechtěl šlápnout do díry a spadnout do řeky. Borghese už mezitím dorazil k vozu. Strčil Kerše do kabiny a vyhoupl se za ním. Proud líně obtékal transportér a Rhodan se přistihl při tom, jak se stále znovu snaží dohlédnout tmou na druhý břeh.
Zakrátko se vyšplhal na sedadlo vedle Borgheseho. Ten zapnul topení a netrvalo dlouho a v kabině bylo příjemně teplo. Kerš si tiše povzdechl a uvelebil se vedle poustevníka. Oběma se klížily oči. Zanedlouho bděl jen Rhodan, kterému buněčný aktivátor neustále doplňoval spotřebované síly.
"Vezmu si první hlídku," zamumlal Borghese, když sebou po chvíli trhl a probral se.
"Není třeba," odpověděl Nesmrtelný. "Já se obejdu bez spánku. Odpočiňte si. A myslete na to, jak si změnit zevnějšek." Vzápětí se usadil tak, aby měl výhled ze všech okének. Naslouchal podivnému funění obou svých společníků.
Po chvíli zaslechl nějaký šramot. Nadskočil, ale Borghese mu položil chlácholivě ruku na rameno a zašeptal. "To byly moje vousy." Vzápětí otevřel dvířka a vyhodil dlouhé chlupy do proudu.
První administrátor se snažil představit, jak se oba kolonisté vedle něj nyní asi změnili. Byl si jist, že jejich schopnosti nejsou neomezené, ale doufal, že vystačí na to, aby ošálily nositele panenek.
Potom upadl do lehkého polospánku. Probral se, když transportér klesl trochu hlouběji do řeky. Krátce nato vypadlo topení. Borghese se rovněž vzbudil a začal děsivě klít. Kerš sebou neklidně mlel.
"Co proti tomu můžeme dělat?" vyhrkl Rhodan.
"Nic," zabručel Borghese. "Nemá smysl ráchat se ve vodě a hledat poruchu. Musíme se smířit s tím, že budeme po zbytek noci pořádně mrznout. Naštěstí nám už uschly šaty."

Brzy Pozemšťan poznal, že poustevník nepřeháněl. Teplota poklesla nečekaně rychle a okna pomalovala námraza. Rhodan necítil nohy. Uložili chlapce mezi sebe, aby ho alespoň trochu zahřívali. Kerš si předtím strčil panenku do kapsy, aby nemohla přelézt na Rhodana. Poslední hodiny noci se vlekly trýznivě pomalu.
"Svítá," ozval se konečně Borghese, když na okamžik vyhlédl ven otevřeným postranním okénkem. Ještě chvíli vyčkali ve voze a pak dal Rhodan znamení, že je čas vyrazit. Už bylo docela světlo, když vylezli z transportéru. Rhodana roztřásl chlad, když se ocitl venku. Tady u řeky bylo ještě o několik stupňů méně než ve městě.
Když se brodil ke břehu, poprvé se pořádně podíval na Kerše. Už neměl před sebou vyzáblého, bezmocného mladíčka. Kráčel zpříma a policejní čapka mu seděla na skvěle vytvarované hlavě jako ulitá. Měl plnější obličej a širší, mohutnější ramena. Jen velmi pozorný kolonista by v něm rozeznal Dilianova adoptivního syna. Borghese se proměnil s mnohem většími obtížemi. Jeho obrovitá postava působila jaksi rozplizle a obličej bez vousů byl odulý. Paže měl kratší a zdálo se, jako by v nich neměl takovou sílu. Nicméně to byl stále ještě Borghese. Rhodan došel k přesvědčení, že o zdaru proměny rozhoduje postoj dotyčného mutanta k vlastnímu tělu. Čím je tento postoj negativnější, tím snáz a úspěšněji probíhá proměna.
"Tak co, spokojen?" zavrčel poustevník.
Rhodan ukázal na šavli, kterou měl Borghese za opaskem, a zeptal se ho sarkasticky: "Tohle si chceš vzít? Vždyť ta šavle je jako vývěsní štít!"
Poustevník vytáhl zbraň zpoza opasku a nerozhodně jí otáčel v rukou. Potom se rozmáchl a zahodil ji co nejdál do řeky.
Rhodan byl rád, když se konečně dostali na břeh. Nad řekou se vznášel mléčný opar. Zpoza lesa vyšlo slunce.
"Za hodinu budeme ve městě," prohlásil Borghese.

8.

Když se na obzoru objevily první domy, Brent Borghese pozvedl ruku a zastavil se. Rhodan si stoupl vedle něj. Rychlý pochod je rozehřál. Slunce stálo už výš a cítili jeho příjemné paprsky. Několik akumulačních ohřevných sil nad quangovými poli ještě žhnulo.
"Jistě by nebylo dobré vstoupit do města z téhle strany," poznamenal poustevník. "Měli bychom je obejít a zkusit to z druhé."
"Pokud čekají, že se vrátíme, přesně tohle očekávají," namítl Kerš.
Perry Rhodan ocenil mladíkův důvtip. Nicméně Kerš nemohl vědět, že lidé napadení panenkami vůbec takto neuvažují. Protože veškeré jednání hostitelského těla řídí parazit, bylo vyloučeno, že by některý z kolonistů uvažoval o tom, že se uprchlíci vrátí. Pozemšťan si byl téměř jist, že panenky zareagují na jejich příchod do města teprve ve chvíli, kdy je spatří očima kolonistů. Vetřelci používali hostitelská těla úplně stejně jako lidé dokonalé stroje. Možná nebyli dokonce ani zlovolní. Spatřovali v lidech pouze nejúčelnější formu života, která jim umožní rozšířit se po celé Galaxii. Když zemřel nějaký postižený, znamenalo to pro parazita asi totéž co pro člověka, když se mu porouchá stroj.
Ale právě proto byly loutky tak nelidské. Kdyby projevovaly zášť nebo opovržení, pak by kolem sebe nerozsévaly tak intenzivní děs.
"Je úplně jedno, z které strany přijdeme do města," prohlásil První administrátor. "Rozhodující beztak bude okamžik, kdy nás potká někdo z nich."
"Kosmodrom leží na opačném konci města," připomněl mu Borghese. "Když je obejdeme, mohli bychom se vyhnout nebezpečí, že nás objeví předčasně. Půjdeme-li po téhle cestě, budeme muset překročit hlavní třídu, což je značně riskantní."
"Dobrá, vzdávám se," zasmál se Rhodan.
Borghese utrhl jeden quangový plod a vyřezal z něj panenku, kterou zabalil do hadříků. Rhodan měl u sebe ještě předchozí poustevníkovu napodobeninu, zatímco Kerš si zavěsil na opasek pravou figurku.
Borghese se nespokojeně zahleděl na vysokého Pozemšťana a řekl: "Jsi moc nápadný. Každý tě pozná podle oblečení. A také je třeba změnit tvůj vzhled."
"Mám dojem, že se na tom nedá mnoho změnit," odpověděl skepticky Perry Rhodan.
Poustevník si chtěl zamyšleně prohrábnout plnovous, brzy ale zjistil, že ho nemá už několik hodin. Vzal chlapci z hlavy policejní čepici a obrátil ji naruby. Oblékl si Rhodanův kabát a dal mu svou hazuku. Potom vymačkal z jednoho quanga šťávu a potřel jí Pozemšťanovi obličej. Poodstoupil o několik kroků a prohlížel si své dílo. Perrymu neušlo, jak si vyměnil letmý pohled s Keršem.
"To musí stačit," prohlásil hromotluk konečně.
"Nedělejte si starost. Když se někdo objeví, budu se držet vzadu," slíbil oběma společníkům Rhodan.
Sešli z cesty a pronikli do quangového pole. Borghese se držel poblíž potrubí, aby se za ně mohli případně ukrýt. "Je to tu jako po vymření," řekl po chvíli Rhodanovi.
"Továrna na živiny je zavřená," doplnil ho Kerš. "Normálně by touhle dobou už stoupal z větracích šachet světlý kouř."
"Kolonie zahyne, když se nám nepodaří zadržet panenky," zavěštil si Rhodan. "Jejich nositelé se nestarají o nic. V továrnách se nepracuje, zastaví se všechny elektrárny. Dřív nebo později na téhle planetě zůstane jen několik těl. Ostatní kolonisté zemřou hladem, vyčerpáním nebo na nemoci. Pak budou mít volnou cestu ti, kteří sem vyslali panenky."
"Myslíš, že tyhle bytosti tvoří samostatnou rasu?" zeptal se ho Borghese.
Pozemšťan zavrtěl hlavou a odpověděl: "Nic tomu nenasvědčuje. Nedá se vyloučit, že protoplazma v tělech loutek představuje jakousi formu života, není ale možné, aby tyto bytosti vyráběly samy kovové schránky. Opravdoví

dobyvatelé se zatím drží v pozadí. Vyčkávají, až jim panenky proklestí cestu."
Zdálo se, že Borghese by se rád zeptal ještě na spoustu věcí, ale zarytě mlčel, dokud nedošli na úroveň prvních domů. Spatřili dva kolonisty. Aniž tušili, že jsou pozorováni, přecházeli muž a žena dvůr jednoho z domů.
"To je pan Jessyl a jeho paní," řekl Kerš. Přimhouřil oči a dodal: "Mají u sebe panenky."
"To přece není vidět na takovou vzdálenost," namítl Borghese
"Samozřejmě že ne. Stačí mi, když se dívám, jak se pohybují," odsekl chlapec. Zdálo se, že se spolu se zevnějškem změnilo také jeho chování. Působil nebojácně a sebevědomě.
Rhodan si všiml, že i Borghese se chová vůči svému synovi zdrženlivě. Mladík stále ještě nevěděl, že poustevník je jeho otec. Možná to už tušil, ale chybělo, aby to hromotluk řekl otevřeně. Pozemšťan se rozhodl, že se do téhle záležitosti nebude plést, nechtěl zacházet s oběma mutanty podle běžných lidských měřítek. Věděl, že tvorové, kteří mu už tři sta let pomáhají rozšiřovat lidskou říši, jsou většinou velmi svérázní podivíni.
Jessyl a jeho žena zmizeli kdesi za domem a tři muži se vydali na další pochod.
"Musíme nejdřív vzít panenky členům posádky ALAMA," řekl Perry Rhodan. "My tři bychom nic nezmohli."
"Přesně tak," přisvědčil Borghese. "Jen se tak ptám, jak to dokážeme."
První administrátor se zahleděl zamyšleně ke kosmodromu. Loď se tyčila do výše a byla vidět do daleka. "Možná se nám naskytne šance někde poblíž přístavu," nadhodil.
Míjeli oboru s rangy, která se rozkládala mezi poli. Dlouhonohá drůbež se dala na útěk, hned jak se objevili vetřelci. Borghese se ušklíbl a ukázal na automatické líhně. "Tam bychom si mohli obstarat dobrou snídani," řekl. "Dozorčí robot nás nechá na pokoji."
Zatímco Rhodan a Kerš kráčeli dál, přeběhl poustevník k nízkým kovovým kurníkům. Zanedlouho opět své druhy dohonil a v rukou držel několik vajec. Jeden z kohoutů se vyřítil za ním, ale Borghese jej kopancem zahnal. Provrtal vejce nožem a společně z nich vysrkali výživný obsah.
Aniž narazili na kolonisty, došli na kraj města. Poblíž ALAMA se tísnily stovky lidí.
Borghese se zašklebil a ucedil mezi zuby: "Zdá se, že budeme mít problémy."
Po krátké poradě se rozhodli, že půjdou dál. Rhodanovi bylo jasné, že každé jejich zaváhání zvyšuje náskok parazitů. Museli počítat s tím, že ALAMO může každou chvíli odstartovat.
Kerš je zavedl mezi poli k nízkému bungalovu, který stál nejblíže kosmodromu. Dvůr byl vydlážděný velkými plochými kameny a vzadu za domem byla kůlna. Vrátka byla otevřená.
"Tady bydlí pan Schuster," řekl na vysvětlenou mladík, "člen koloniální rady. Vypadá to, že není doma."
Přelezli nízkou zídku obklopující bungalov a došli na zadní dvorek. V domě bylo ticho. Schuster si vysázel do velké kulaté kovové mísy různé rostliny. Na velkém kameni byla zobrazena Sluneční soustava, což mohlo znamenat, že člen koloniální rady se narodil na Zemi.
Vešli do kůlny, v níž byly uloženy pracovní nástroje a generátor, který nebyl zapojený. V kůlně byly ještě druhé dveře, které vedly přímo do domu. Ty byly pootevřené. Vyšla z nich černá kočka, zamňoukala a začala se lísat k Rhodanovi. Kerš ji zvedl ze země a mazlivě ji pohladil po srsti.
"Panenka!" vykřikl Borghese.
Figurka se vysunula mladíkovi z kapsy a snažila se červovitými výběžky dosáhnout na kočku vrnící blahem. Kerš postavil zvíře zpátky na zem a loutka znehybněla. Poustevník si ji záštiplně prohlížel.
"Zřejmě vycítila, že nablízku je živá bytost," prohlásil Rhodan. "To značí, že je vybavena určitým instinktem."
"Jestlipak dokáže vnutit svou vůli i zvířatům?" podivil se Borghese.
"Bezpochyby," odpověděl Pozemšťan. "O to je nebezpečnější."
Společně vešli do bungalovu. Všechno nasvědčovalo tomu, že Schuster není doma. Podle zařízení se dalo soudit, že jde o starého mládence. Domovní dveře nebyly zamčené. Prošli jimi na hlavní třídu vedoucí k vesmírnému přístavu.
"Bude lepší, když se rozdělíme," navrhl Rhodan. "Nositelé panenek pátrají po dvou mužích a jednom chlapci. Vzbudili bychom v nich podezření. Na kosmodromu se můžeme držet při sobě, v davu nebudeme nápadní."
Borghese vrhl na Kerše ustaraný pohled, ale nic neřekl. Rhodan se od nich oddělil a zamířil k přistávací ploše. Bylo vidět, že kolonisté už odstranili škody, které napáchal Kerš s transportérem. První administrátor znepokojeně zaznamenal, že mezi davem nikde nevidí členy posádky. Že by se už chystali ke startu? Tuto domněnku ale vyvracela vysunutá nástupní rampa.
Rhodan se ohlédl. Po druhé straně ulice za ním pomalu kráčel mladý kolonista. Přestože jeho pohyby svědčily o tom, že je pod vlivem panenky, kráčel docela sebevědomě. Z Kerše jako by se najednou stal někdo jiný. Daleko za nimi se plouhal Borghese.
U zábran stáli tři muži a pozorovali, jak se k nim Rhodan bez váhání blíží. Trosky hlavní závory byly odstraněny. Pozemšťanovi se zrychlil tep, když míjel ty tři a vstupoval na přistávací plochu. Neoslovili ho. Proč nikoho nekontrolují? blesklo mu hlavou. To jsou si svou věcí tak jisti?
Většina kolonistů právě přenášela na druhou stranu kosmodromu čtvercové plastové desky, které přivážely transportéry. Zdálo se, že rozšiřují letištní plochu. To znamenalo pouze jediné - že zde co nevidět mají přistávat další lodi. Tucty kosmických plavidel větších než ALAMO.
Rhodan byl už na ploše, když se k uzávěře blížil Kerš. Držel se nalevo, takže došel ke kolonistům vykládajícím transportéry.
Borghese prošel jednoduše velkou mezerou, která vznikla, když projeli transportérem zábranami na svém útěku. Rhodan s uspokojením zaznamenal, že ani jeden z jeho pomocníků nebyl zadržen. Když se znovu otočil a pohlédl k lodi, spatřil Deana Wilkena sestupujícího po lávce dolů. Protože kolem něj široko daleko nikdo nebyl, uvědomil si, že teď by byla příležitost zbavit kapitána panenky. On sám to ale udělat nemohl, neboť by se ho parazit okamžitě zmocnil.

Pozemšťan odhodlaně ustoupil stranou. Opřel se o zábradlí a netečně čekal, až kolem něj Wilken projde. Nechal mu náskok deset metrů a pak se vydal za ním.
Kerš mezitím začal pomáhat s vykládkou transportérů. Rhodan jej vyhledal očima a dal mu znamení. Mladík ihned pochopil, oč Pozemšťanovi jde. Také Borghese mávl letmo rukou, aby dal najevo, že je v obraze.
Wilken sešel z rampy na plochu a aniž se ohlédl, zamířil k zábranám. Rhodan zrychlil krok a snažil se držet těsně za ním. Borghese změnil směr, aby se přiblížil co nejvíc ke kapitánovi. Zdálo se, že ani Wilken, ani nikdo jiný si nevšiml jeho manévru. Poustevník pohlédl tázavě na Rhodana. Ten si ukázal rychle na loutku a hromotluk nenápadně přikývl. Zdálo se, že všechno jde jako na drátku.
Vtom Wilken zůstal stát a ohlédl se. Očima se zabodl do Rhodana. Tvářil se naprosto nezúčastněně, ale důrazně se ho zeptal: "Proč mě sleduješ?"
"Je příliš nebezpečné vydávat se do města bez doprovodu," namítl První administrátor. Jen doufal, že se nedopustil žádné chyby. Wilken jako by přemýšlel. Rhodanovi dalo obrovskou námahu, aby se tvářil lhostejně.
To už k nim došel Borghese. Zjevil se těsně vedle astronauta jako duch, hbitě hrábl po jeho figurce a odtrhl ji. Ve Wilkenových očích se náhle zračila nejistota. Chtěl něco říct, ale jen se mu zachvěla víčka. Rhodan k němu instinktivně přiskočil. Borghese v té chvíli prokázal, že má nervy z ocele. Šel klidně dál. Když míjel Rhodana, nenápadně mu vsunul do dlaně nepravou figurku a Wilkenovu panenku si přilepil na hruď. Rhodan musel zachytit kapitána oběma rukama. Ten si jen něco brumlal pro sebe.
"Jste mimo nebezpečí," pošeptal mu Rhodan naléhavě.
Nyní museli jen doufat, že si žádný napadený ničeho nevšiml. Zdálo se, že uplynula celá věčnost, než se Wilken vzpamatoval. Těkal nejistým pohledem kolem sebe a Rhodan četl v jeho očích panickou hrůzu. Bylo mu jasné, že všechno bude vepsí, pokud kapitán ztratí nervy.
"Kdo jste?" vyhrkl zajíkavě Wilken.
"Rhodan," odpověděl První administrátor. "Vzpomínáte si, co jste dostal za úkol od panenky?"
Major si mechanicky sáhl na hruď. Když nenahmátl parazita, trochu se uklidnil. Rhodan ho vzal za paži a vedl ho pryč k zábranám. Bylo důležité, aby si Wilken vzpomněl, co měl udělat předtím, než jej vysvobodili.
"Mně je zle," zasténal kapitán. "Co je s ostatními muži, pane?"
Rhodan mu vylíčil, co se stalo. Wilken málem upadl, ale První administrátor jej sevřel v ocelové náruči a začal na něj horečně mluvit. Vysvobozený důstojník se dozvěděl všechno, co dosud zjistili o panenkách.
"Loď," zanaříkal zničehonic. "Chtějí odstartovat."
Rhodanovi bylo, jak by na něj sáhla ledová ruka. Přišli jsme snad pozdě? blesklo mu hlavou. Když došli k uzávěrám, Wilken se málem zhroutil. Zapotácel se a začal zvracet. Nikdo si toho naštěstí nevšiml. Rhodan se ohlédl a viděl, že Borghese se přidal k pracujícím kolonistům. Jemu ani chlapci prozatím nic nehrozilo.
Když Rhodan a Wilken došli na hlavní třídu, kapitán se už dokázal udržet sám na nohou. Zíral tupě před sebe, pak se vzpamatoval a řekl: "Loď co nevidět odstartuje. Má za úkol dopravit sem na Quentinovu planetu další loutky. Paraziti si z ní chtějí udělat hlavní základnu. Plánují, že odtud budu podnikat další akce."
"Odkud pocházejí panenky?" zeptal se ho Rhodan.
Wilken zkřivil ztrápeně obličej. Rhodan věděl z vlastní zkušenosti, jak je obtížné vzpomenut si na něco, co nějak souvisí s figurkami. Když někdo přišel o panenku, cítil se náhle jako jiná bytost, jako tvor s jinými myšlenkami, přáními a city.
"Z Tammatu!" vyhrkl nečekaně Wilken.
"Z Tammatu?" Rhodan zavrtěl hlavou. "To není možné. Tahle kolonie nemůže být původní svět parazitů. Víte vůbec něco o pánech těchhle ďáblíků?"
"Já... nevím," řekl váhavě důstojník. "Souvisí to s nějakým neštěstím. Došlo k velké katastrofě a pak následovalo... Splynutí. Ano, na to si vzpomínám. Tyhle panenky mají něco jako kolektivní vědomí, jsou to jen nepatrné částečky mnohem většího celku."
Rhodan se v duchu ptal, proč on si nedovede vzpomenout na podobné detaily.
Míjeli Schusterův dům. Rhodan vtáhl Wilkena do dvora. Tady je neviděl nikdo nepovolaný. "Co ještě víte?" zeptal se kapitána naléhavě.
Wilken pokrčil bezmocně rameny. Oběma rukama se chytil za hlavu, jako by se mu tak snáz přemýšlelo. "Mám všechno v paměti rozplizlé," zabědoval.
Rhodan se zasmušile pousmál. Věděl dobře, oč jde. Wilken si prostě nechtěl vzpomenout. Ani on na tom nebyl jinak, když se vymanil z vlivu figurky. Lidské vědomí odmítalo něco takového akceptovat.
"Nesmíme dopustit, aby loď odstartovala," prohlásil. "Jakmile ALAMO opustí Quentinovu planetu, nebudeme moct varovat Impérium. A loutky se pak bez zábran rozlezou všude."
Wilken usedl na nízkou zídku a vrásky v obličeji jako by se mu ještě prohloubily. "Nedokážeme loď zadržet, pane," hlesl po chvíli.
"Povedlo se nám zbavit panenky vás," připomněl mu Rhodan. "Jistě se nám to povede i u ostatních."
Wilken komíhal nohama, a aniž vzhlédl, odpověděl: "ALAMO má před startem. Žádný člen posádky už neopustí palubu. Já jsem byl výjimka. Ti, které jste viděl na ploše, se nezúčastní letu. Je zapotřebí mít co nejvíc místa pro náklad panenek."
Rhodan si dobře uvědomoval, co to znamená. ALAMO vzlétne co nevidět. "Tak dobrá," zamumlal. "Když už nemůžeme zabránit letu, alespoň se jej zúčastníme."
Kapitán ztuhl a bylo na něm vidět. jak se zpěčuje. Rhodan ho chápal. Právě unikl ze spárů ďábelských loutek, a tak měl pramálo chuti se znovu odvážit do jejich blízkosti.
"Třeba se nám podaří během letu osvobodit část posádky," namítal naléhavě První administrátor.

"Začali nás kontrolovat, když zjistili, že existují jedinci, kteří se nedají ovlivnit," zavrčel Wilken temně. "Proto jsou nositelé panenek neustále prověřováni. Kdybychom vstoupili na palubu ALAMA, hned by nás odhalili."
"Tak se schováme," namítl Rhodan. "Pronikneme do lodi a najdeme si místo, kde nás nevyslídí."
Kapitán se nejistě rozhlédl. Rezignovaně se pousmál a řekl: "Zdá se, že se nemíníte vzdát svého plánu, pane."
"A měl bych?" vyhrkl Rhodan a pozvedl obočí. "Pokud přestaneme bojovat proti loutkám, znamená to, že jsme se vzdali dobrovolně." Vytáhl z kapsy Borghesovu napodobeninu a podal ji Wilkenovi.
Ten otáčel primitivní hračkou v prstech a nakonec vzhlédl k Rhodanovi, který si ho mlčky měřil.
"Zkuste si vzpomenout, s jakým úkolem jste opustil ALAMO!" naléhal na důstojníka První administrátor.
"Já už nevím."
"Ale ano, víte. Vyšel jste z lodi, protože jste se neměl zúčastnit letu."
Wilken se na Rhodana dotčeně zahleděl. Tomu bylo jasné, že jeho domněnka byla správná. Aby nevypadal jako zbabělec, chtěl kapitán zatajit, že nemá letět. Pravděpodobně se domníval, že mu První administrátor takové vysvětlení neuvěří.
"Kapitáne Wilkene! Zůstanete na Quentinově planetě, jak bylo určeno. Tahle panenka vám zaručí jakous takous bezpečnost. Snažte se během naší nepřítomnosti osvobodit několik kolonistů od parazitů. Neriskujte ale příliš..."
"Pane... Já..."
"Ocitli jsme se ve válečném stavu," trval na svém Rhodan. "Budete jediný voják Impéria na tomto světě. Mějte to na paměti, kapitáne."
"Stydím se za to, jak se mi ulevilo, když jste rozhodl, že se nemusím vrátit na palubu ALAMA, pane," tiše se přiznal Wilken.
"Nemyslete si, že budete v lehčí situaci," namítl Rhodan. "Budete sám proti celé zamořené kolonii. Může se stát, že vás odhalí a uspořádají na vás štvanici. Možná nadejde chvíle, kdy si budete přát, abyste byl raději na palubě ALAMA."
Vzápětí První administrátor a kapitán vyšli ze dvora. Na ulici se rozdělili. Rhodan věděl, že se může na Wilkena spolehnout. Až ALAMO vzlétne z této planety a kapitán bude muset jednat na vlastní pěst, brzy překoná následky vlivu loutky.
Pozemšťan se v duchu ptal, proč paraziti chtěli nechat na Quentinově planetě právě poměrně cenné tělo velitele ALAMA. Předpokládal, že s ním mají jiné plány. Možná jej považovali za příliš důležitého, než aby ho nasadili na poměrně jednoduchý přepravní let.
Perry zamířil neprodleně ke kosmodromu. ALAMO byl stále hodnotný lehký křižník, i bez kapitána Wilkena a dalších členů posádky. Byl jako stvořený pro záměry dobyvatelů. Dokázal vyvinout velkou rychlost a loutky mohly s trochou štěstí probrázdit polovinu Galaxie a přistát na nesčetných planetách. Rhodan na chviličku chabě zadoufal, že ALAMO přistane na světě, jehož přírodní podmínky zahubí ďábelské figurky. Ihned ale tuto představu zavrhl. Loď přistane na domovské planetě panenek, aby nabrala na palubu další invazory. Kromě toho se dalo čekat, že protoplazma v kovových schránkách je mnohem odolnější než citlivý člověk.
Pochyboval, že panenky jsou schopny samostatně myslet. Někdo je řídil, stejně jako ony řídily hostitelské tělo. Přirozeně se nedalo vyloučit, že inteligencí disponují ještě menší bytosti než panenky, ale všechno nasvědčovalo tomu, že shluky protoplazmy nejsou schopny víc než vést instinktem řízený život.
Možná jsou paraziti dokonce obdařeni rozumovými schopnostmi teprve tehdy, když mají k dispozici inteligentní hostitelské tělo, pomyslel si Perry. Tahle možnost se nedala jen tak shodit ze stolu. Člověk nebo jiný rozumný tvor mohl kdysi přijít do kontaktu s protoplazmou a třeba to byl začátek tohoto hrozivého vývoje.
To vše byly ale pouze domněnky. Pravdu se mohl První administrátor dozvědět jen tehdy, když se mu podaří dostat na palubu ALAMA. Bylo mu jasné, že k sobě potřebuje Borghese a Kerše. Mutanti byli imunní vůči parazitům a to značně zvyšovalo vyhlídky na úspěch akce.
Uvědomoval si velmi dobře, že v imunitě obou kolonistů se skrývá velká slabina panenek. Nyní šlo o to zaútočit tímto směrem. Borghese a Kerš byli v této chvíli nejdůležitějšími lidmi v celé Galaxii. Zatímco Rhodana a ostatní mohly panenky ovládnout, mutantům toto nebezpečí nehrozilo.
Perry pochyboval o tom, že by figurkám dokázal odolat jeho vlastní Sbor mutantů. Borghese a jeho syn však mohli v neuvěřitelně krátkém čase měnit molekulární strukturu svých buněk. Jinak se jejich proměny nedaly vysvětlit. Podivné bylo jen to, že oba kolonisté nebyli schopni ovlivnit také jiné živé bytosti. Borghese si patrně ještě neuvědomoval do všech důsledků, jakou sílou je od narození obdařen. On a chlapec se mohli vyvinout v první mimikrové tvory pozemského původu. Nic je v tom neomezovalo.
Rhodan pohlédl na druhou stranu přistávací plochy a spatřil oba mutanty mezi pracujícími kolonisty. Věděl jistě, že s ním půjdou na palubu ALAMA. Zároveň tušil, že s nimi bude mít problémy, až se jim podaří přemoct parazity.

9.

Sotva slyšitelný hukot pohonných systémů, bzučení kontrolek a pravidelně se opakující cvakání klimatizace, to byly jediné zvuky, které se rozléhaly ALAMEM.
Lehký křižník připomínal loď mrtvých.
A přece byli na palubě lidé, přesněji řečeno sto devatenáct členů bývalé posádky.
A navíc tři černí pasažéři.
Všichni ostatní zůstali na Quentinově planetě.
Čas ve ztichlé lodi plynul pomalu a vteřiny se nekonečně vlekly. Astronauti ovládaní parazity to nepovažovali za nenormální stav. S netečnými obličeji plnili své pracovní úkoly. Jako by byli určeni k letu do věčnosti, který nikdy

neskončí. Jedinými známkami skutečnosti, že ALAMO letí k určitému cíli, byly mumlavé rozkazy důstojníků a sem tam jejich malátné gesto.
V nákladovém prostoru se nalézali tři muži, kteří se chovali naprosto odlišně - Perry Rhodan, Brent Borghese a Kerš. Podařilo se jim nepozorovaně proniknout na palubu, těsně před startem. A pak pro ně nastal čas čekání, vyplněný obavou z odhalení. Do nákladového prostoru totiž před startem neustále pro něco chodili nositelé panenek.
Konečně loď vzlétla. Čekali však dál. Nervózně naslouchali každému šramotu, který mohl ohlašovat blížícího se nepřítele. Třebaže křižník letěl už hodinu, připadalo jim, jako kdyby strávili na palubě celé dny.
Rhodan se brzy přesvědčil, že nemůže vyjít jeho záměr osvobodit během letu část posádky. Od chvíle, kdy ALAMO opustil Quentinovu planetu, se v nákladovém prostoru neobjevil žádný astronaut. Borghese navrhl, aby se neprodleně vydali do nitra lodi, ale Rhodan to kategoricky odmítl. Kdyby je nositelé parazitů odhalili, neměli by šanci jim uniknout. Pak by zbyl pouze Wilken, který by přes veškerou svou statečnost zaručeně nezvítězil nad mocnými loutkami.
Rhodan se smířil s tím, že mohou zahájit akci, až ALAMO opět přistane. Otázkou bylo, na jakém světě to bude. Pak budou muset opustit nákladový prostor, protože muži bez vlastní vůle sem budou nosit hromady loutek. Na lodi se První administrátor necítil v takovém nebezpečí, v jakém se možná ocitnou. až vstoupí na planetu ovládanou parazity. Tam totiž budou muset každou chvílí počítat s tím, že je někdo odhalí.
"Sedíme tu s rukama v klíně," stěžoval si Borghese. "Nevíme ani pořádně, co se děje v lodi. Proč čekáme, až si sem pro nás paraziti přijdou?"
"Kroť se," napomenul ho Rhodan. "Potkáš se s nositeli panenek, dřív než ti bude milé."
Zalezli si do jedné z hlavních šachet vedoucích až na velitelský můstek. Kdykoli poustevník udělal prudký pohyb, praštil se hlavou o kovovou konstrukci.
"Až přistaneme, počet našich protivníků se s nejvyšší pravděpodobností znásobí," vykřikl Borghese. "Tak na co čekáme? Dovol, abych se vydal na výzvědy."
"Nevyznáš se na palubě lehkého křižníku," namítl Rhodan. "Určitě bys jim vběhl rovnou do náruče. Já bych se mohl projít po ALAMU nepozorován, a přece to nebudu riskovat."
Kerš, který dosud spal, nyní otevřel oči a zmateně se rozhlédl. Chvilku mu trvalo, než si uvědomil, kde je.
Rhodan byl rád, že má příležitost odvést pozornost od Borghesova ztřeštěného nápadu. "Brzy budeme mít hlad," řekl chlapci.
Kerš pohlédl k přepážce. "Byl někdo z nich... Tady uvnitř?" vyhrkl.
"Ne," uklidnil ho Perry. "Během letu jsme tu v bezpečí. ALAMO se momentálně nachází v poloprostoru. Jakmile přeruší fázi lineárního letu, můžeme si být jisti, že nás čeká přistání."
"Co se stane, když dosedneme na světě s atmosférou, kterou nebudeme schopni dýchat?" zeptal se ho mladík stísněně.
I na tohle Pozemšťan myslel. Předpokládal, že panenky přesně vědí, co všechno potřebují jejich hostitelská těla k životu. "V tom případě se budeme muset co nejrychleji dostat ke skafandrům," prohlásil. Vzápětí se obrátil na chlapce a dodal: "Ale myslím si, že to nebude zapotřebí. Jak na Tammatu, tak na Quentinově planetě je kyslík. Všechno nasvědčuje tomu, že paraziti jsou schopni pobývat jen v takovém prostředí."
Borghese popolezl kousek ke stěně a zeptal se Rhodana: "Co kdybychom se pokusili proniknout do rádiové sekce? Stručným radiogramem bychom pak mohli upozornit ostatní lodi."
"Většinu rádiového zařízení demontovali a nechali na Quentinově planetě. Paraziti mají v moci jen tuhle jedinou loď. S kým by tedy navazovali rádiové kontakty?" Rhodan se zavrtěl a pohodlněji se uvelebil na podlaze. "Vypadá to, jako kdyby loutky obětovaly pro své soukmenovce co nejvíc prostoru."
První administrátor se zaposlouchal. Snadno rozeznal kdejaký zvuk na palubě. Nevyděsil se, když se ozvalo zapraskání v přetěžovaném materiálu. Znepokojovalo ho ovšem, jak je Borghese čím dál nervóznější. Hromotluk si zjevně nezvykl ani na svůj nový zevnějšek, ani na loď. Jen těžko se přizpůsoboval, protože žil dlouhá léta odloučeně od ostatních.
Naproti tomu Kerš se vyznačoval úžasnou rozvahou a sebejistotou. Borghese možná částečně rozčilovala také synova přítomnost. Nevěděl, jak se k němu chovat. Z tohoto neklidného stavu by poustevníka vytrhlo zřejmě jen střetnutí s nositeli panenek. Boj by zaplašil všechny jeho rozpaky.
Rhodan si uvědomoval, že musí hromotluka ještě nějaký čas krotit, a tak se rozhodl, že ho nějak rozptýlí.
Borghese a Kerš měli u sebe oba pravé figurky. Až úzkostlivě dávali pozor, aby s nimi nepřišel do styku Pozemšťan. Paraziti se pokoušeli neustále o útěk, byli však příliš pomalí. Rhodan si všiml, že při pokusu o kontakt nebo při pohybu vpřed vysouvaly z očních důlků panenky dva pseudoprsty. S jejich pomocí se přisávali nebo lezli.
To znamenalo, že shluky protoplazmy se dovedly ve svých schránkách připomínajících panenky měnit. Byly pravděpodobně schopny vytvarovat se do jakékoli podoby odpovídající jejich hmotě. Nebylo zapotřebí přílišné fantazie, aby člověk srovnal tuto jejich schopnost s vlastnostmi obou kolonistů. Paraziti ovládali ve zjednodušené formě to, co dovedli Borghese a Kerš při proměně svých těl. Právě v tom se dala hledat příčina imunity mutantů vůči panenkám.
Rhodan se svěřil se svými úvahami Borghesovi. Obr poklepal rozrušeně na figurku, kterou měl zavěšenou nad pupkem, a vyhrkl: "Chceš tím říct, že máme něco společného s těmihle nebezpečnými hračkami?"
"Schopnost parazitů je patrně pouze instinktivní," usoudil Rhodan. "Kerš a ty dokážete ovládat paranormální síly mentálně. Protoplazma nedělá nic jiného, než že využívá jedné přirozené tělesné vlastnosti. Všechno nasvědčuje tomu, že panenky jsou řízeny jinými bytostmi. Buď mechanicky, určitými podněty, nebo také mentálně. Obojí se zdá na první pohled nepravděpodobné." Ukázal na Borghesovu figurku. "Předpokládejme, že v jejím nitru jsou zabudována mikroelektronická zařízení, která na určitý impuls vyvolávají u protoplazmy žádoucí děje. Nemyslím si, že panenky přijímají rozkazy telepatickým způsobem, ale koneckonců existují také ještě jiné metody."

Poustevník se zamyslel a na okamžik jako by zapomněl na svou touhu po činech.
"Ty dokážeš vytvarovat ruku podle vůle vlastního mozku," pokračoval Perry. "Bylo by však absurdní připisovat tvé ruce nějakou inteligenci, neboť pouze přijímá rozkazy z tvého mozku a provádí je na základě nervových vzruchů. Tvá ruka je ovšem pouze část celého těla, a když se od něj oddělí, přestává žít. Protoplazma naproti tomu může být naprosto necitlivou substancí, kterou lze stále znovu dělit, aniž odumírají jednotlivé části. Každý shluk této substance žije dál a je schopen - nám neznámým způsobem - přijímat rozkazy svého mozku, nebo co to je."
Borghese se poškrábal na zátylku a zašeptal. "Mluvíš, jako bys o tom něco věděl. Co si představuješ pod pojmem mozek parazita?"
"Může to být cokoli," odpověděl Rhodan. "Možná se to brzy dozvíme."
"Nestačilo by pak zničit takzvaný mozek a zneškodnit tak panenky?" vyzvídal hromotluk.
"Pokud by se potvrdila moje teorie - tak ano."
Borghesův obličej se poněkud rozjasnil. "Kéž bychom přistáli na světě, kde žije onen mozek," vyslovil své přání.
"To je možné," připustil První administrátor. "Proto teď musíme zachovat klid. K čemu by nám bylo, kdybychom osvobodili několik členů posádky a pak by nás přemohli? Musíme čekat na svou příležitost."

‹ © ‹

Hukot pohonného ústrojí ALAMA mírně zesílil. Pro Perryho Rhodana to byla neklamná známka toho, že se kosmická loď vrátila z librační zóny do normálního prostoru. Byla přerušena fáze lineárního letu.
Rhodan se celý napjal. Ještě nevěděl, zda se ALAMO chystá na přistání, nebo jde jen o krátkodobé přerušení lineárního letu. Přitiskl ucho ke stěně a naslouchal. Kov nepatrně vibroval, což svědčilo o tom, že loď brzdí. Měl natolik vycvičený sluch, že dokázal zjistit i sebemenší poruchu pohonného systému.
Během svého dosavadního života pobýval Perry Rhodan na bezpočtu kosmických lodí, a ne vždy o vlastní vůli. Tak se naučil ledacos o chování vesmírných plavidel.
"Co je?" zeptal se ho znepokojeně Borghese.
Pozemšťan mu naznačil, aby byl zticha. Kolonista ho poslechl, ale netrpělivě čekal, co se bude dít.
Po chvíli se Rhodan předklonil a řekl: "Brzy začneme přistávat. Skončila fáze lineárního letu. ALAMO prudce snižuje rychlost."
Hromotluk se na něj nedůvěřivě zahleděl, ale nic neřekl. Vzbudili Kerše a vysvětlili mu situaci. Borghese se vyškrábal zpod hlavní šachty a číhavě se rozhlížel po nákladovém prostoru.
Rhodan ho nechal. Momentálně nehrozilo žádné nebezpečí, že by se tu objevil nějaký nositel parazita. Pozemšťan neměl ještě žádnou představu o tom, co udělají po přistání. Protože se zdálo, že ALAMO bude nabírat další panenky, zdálo se. že by je mohlo velmi ohrozit, kdyby zůstali v nákladovém prostoru. Jako nejpříhodnější se jevilo opustit loď, hned jak přistane.
Rhodan litoval, že nemají žádné zbraně. Sice by se mu příčilo střílet po příslušnících Flotily, ale pouze tak by se mohli zachránit, kdyby došlo na nejhorší. Museli tedy spoléhat na to, že se jim podaří nějak parazity přelstít.
Vzápětí motory zmlkly úplně. Rhodan poznal, že důstojníci na velitelském můstku přistávají pomocí antigravitačních polí. Usoudil, že na neznámé planetě není žádný zpevněný kosmodrom. Představoval si, jak se vysouvají přistávací vzpěry schopné přizpůsobit se jakékoli nerovnosti terénu a udržet loď ve svislé poloze.
Nezbývalo mnoho do okamžiku, kdy ALAMO dosedne na povrch. Rhodan potlačoval rozrušení, jež se ho náhle zmocnilo. Musel zachovat rozvahu, aby byl schopen jasně uvažovat.
Spěšně vylezl z úkrytu. Borghese ho chtěl následovat, ale Pozemšťan mu gestem naznačil, aby zůstal tam, kde je.
Vzápětí prošel skladem až k přepážce. Opatrně ji odsunul a nahlédl do osvětlené chodby. Nikoho neviděl. Hlavní přechodová komora se nacházela někde nad nimi. Menší postranní komora zabudovaná do stěny nákladového prostoru byla patrně zablokovaná. Zdálo se, že nositelé parazitů budou dopravovat panenky hlavní přechodovou komorou. Otevřít postranní průchod násilím pomocí nouzového mechanismu připadlo Rhodanovi příliš riskantní. Muži na velitelském můstku by si ihned všimli, že něco není v pořádku.
Vběhl do chodby a asi deset metrů před sebou spatřil výklenek, krytý přepážkou. Tam by se mohli ukrýt, než ALAMO přistane. Vrátil se k přepážce a zamával na oba kolonisty.
Společně pak opustili nákladový prostor. Borghese vypadal vzrušeně, zatímco Kerš se choval naprosto ležérně.
Rhodan je zavedl k tmavému výklenku a zatlačil je dovnitř.
"Tady nemůžeme zůstat," zaprotestoval hromotluk.
"Počkejte tady!" vyjel na něj První administrátor.
Prosmýkl se zpátky do chodby a hledal horečně další přepážku. Odtamtud měli přijít muži zbavení loutkami vlastní vůle. Perry jen doufal, že se Borghese bude chovat klidně. Když dorazil k přepážce, ucítil, jak loď dosedla na povrch. Bez váhání otevřel přepážku. Napadlo ho, co by se asi stalo, kdyby se nyní na druhém konci objevila skupinka nositelů parazitů.
Ulevilo se mu, když zjistil, že chodba k antigravitační šachtě vedoucí k velitelskému můstku ALAMA je volná. Ten se nacházel přesně ve středu kulovité lodi, jako kdyby představoval její srdce.
Rhodan ale neměl v úmyslu vydat se tam se svými průvodci. Ocitl se v jedné z četných chodeb, které protkávaly ALAMO jako osy a byly vzájemně propojené antigravitačními šachtami.
První administrátor se v duchu ptal, zda nositelé panenek vysunou nástupní rampu nebo zřídí vedle hlavní přechodové komory antigravitační zdviž. Tipoval si na první možnost, protože pomocí rampy se loď dala naložit rychleji. Lehký křižník nebyl konstruovaný pro přepravu nákladu, a tak nebyl vybaven jeřáby.

Rhodan se otočil a zavolal oba kolonisty. "Musíme projít antigravitační šachtou," oznámil jim, když k němu přišli. "Znamená to, že budeme těsně míjet velitelský můstek. Počkáme deset minut, dokud nebudeme mít jistotu, že odtamtud odešli všichni ti, kteří jsou tam teď přebyteční."
"Proč se nepokusíme dostat rovnou k hangáru?" namítl Borghese.
"Nato jsem už také myslel," připustil Perry. "Možná by se nám podařilo připravit ke startu jeden z pomocných člunů, ale nejspíš by nás sestřelili, jen bychom vylétli z hangáru. Je kontrolován přímo z velitelského můstku. Nouzová obsluha se zapíná automaticky jen v případě napadení lodi."
Došli k šachtě.
"Je v provozu," prohlásil Rhodan. "Vejdu do ní jako první. Následujte mě, až vám dám znamení, že je všechno v pořádku."
"Co máme dělat, když nám nedáš znamení?" zeptal se ho obr.
"Okamžitě se stáhněte zpátky a snažte se nějak probít sami! V žádném případě nechoďte za mnou, abyste mě vysvobodili z rukou nositelů loutek!"
Borghese zamyšleně přikývl. Vtom ale chytil Rhodana a odhodil ho zpátky. Zaútočil tak nečekaně, že Perry nestačil zareagovat. Hromotluk se zašklebil a vstoupil do antigravitační šachty. V mžiku jim zmizel z dohledu. Kerš se jen chabě usmíval.
"V pořádku! Pošlete sem kluka!" ozval se zakrátko z šachty poustevník.
Pozemšťan kývl na Kerše a mladý mutant vstoupil do otvoru šachty. Rhodan ho následoval za několik málo vteřin. Borghese stál v průlezu, když vyjel nahoru. Omluvně se na něj usmál a zašeptal: "Jsi pro naši akci důležitější než já."
Také Rhodan se musel usmát. Hromotluk měl občas svérázné způsoby jak prosadit svou.
Nacházeli se nyní v bezprostřední blízkosti velitelského můstku. Přepážka byla uzamčená. Před nimi se rozprostírala prázdná chodba vedoucí k hlavní přechodové komoře. Zdálo se, že Štěstěna jim zůstala nakloněná. Minuli vchod na můstek. Na lodi vládlo stejně jako předtím naprosté ticho. Bez úhony dorazili všichni tři do hlavní komory. Byla otevřená a do lodi dopadalo šedivé světlo. Rhodan ucítil podivný tlak na prsou. Jako by k nim otevřenou přepážkou ve vnějším plášti ALAMA pronikala nevysvětlitelná hrozba.
Vyhlédli ven. Před očima se jim rozkládal cizí svět. Svět dobyvatelů.

10.

Byla to temná planeta, na níž převládala šeď. Na povrch dopadaly provazce hustého deště. Těžké kapky bušily i na plášť ALAMA a stékaly po lodi v šedavých stružkách. V pozadí se tyčily temné stíny, zřejmě hory.
Tento svět se doslova dusil mokrotou. Vzduch byl tak vlhký, že se na stěnách přechodové komory perlily obrovské kapky. A do tohoto pochmurného světa vyčnívala z lodi nástupní rampa.
"Stěží se dá něco rozeznat," vyhrkl stísněně Borghese.
Planeta patřila k těm, na kterých se právě začínal vyvíjet život. Rhodan vytušil, že její povrch pokrývají rozlehlá moře, v nichž se to jen hemží živými tvory chystajícími se právě opustit vodní říši a najít si prostor na souši.
Nebylo těžké si k tomuto obrazu přiřadit protoplazmu. Při pohledu na tuto planetu zůstávala nezodpovězená pouze jedna otázka: Kdo zhotovil schránky ve tvaru panenek, v nichž byli paraziti zaneseni do vesmíru?
Nikde nebyla vidět posádka ALAMA. Část mužů nejspíš zůstala v lodi, jiní patrně zmizeli za šedivou dešťovou clonou.
Rhodan vstoupil na rampu. Do obličeje mu chlístal liják a povrch rampy byl mokrý a kluzký. Její konec nebyl skoro vidět. Čím víc se blížili k povrchu planety, tím byla větší tma. Dole se válela mlha a bránila ve výhledu.
"Déšť má i své výhody," odpověděl Rhodan. "Alespoň nás nenajdou tak brzo."
"Ale jak se budeme orientovat, až sejdeme z rampy?" vyptával se zvědavě Borghese.

‹ © ›

Když byli skoro na konci rampy, vynořily se z mlhy rozplizlé postavy. Nejdřív je uviděl Rhodan. Byli to členové posádky. Zdálo se, že i oni spatřili tři muže, ale zjevně ještě nevěděli, že jsou to nepřátelé. Borghese zaklel.
Na ústup bylo pozdě. Kdyby se nyní vrátili do lodi, museli by počítat s tím, že po nich bude vyhlášeno pátrání.
Nositelé loutek se zastavili. Bylo jich celkem pět a byl mezi nimi také poručík Rore Kalmat.
Rhodan a Borghese vzali chlapce mezi sebe a pomalu scházeli ke skupince mužů. Byli už zcela promáčení a oblečení se jim lepilo na tělo.
Kalmat jim zastoupil cestu a toporně řekl: "Musíme vás prohledat."
Rhodan stačil Borghese zadržet. Celý ten výjev byl až neskutečný. Napadení panenkami působili jako houfec strašidel.
"Proč?" zeptal se První administrátor klidně.
Poručík se zahleděl do prázdna a zdálo se, jako by musel nejprve zpracovat Rhodanovu otázku. "Možná nepatříte k opravdovým nositelům moci," odpověděl netečně.
Rhodan sklonil hlavu a předstíral, jako by si chtěl hmátnout po imitované figurce. Kalmat mimoděk sledoval směr jeho pohledu. Nesmrtelný využil jeho chvilkové nepozornosti a jeho paže vystřelila směrem k poručíkově bradě. Kalmat tlumeně vyhekl a sesul se ke straně. Při tom vrazil do jednoho svého soukmenovce a oba spadli z rampy. Tři zbývající začali jednat, jako kdyby náhle procitli. ze sna.
V té chvíli se kolem Rhodana protáhl Borghese a vyrazil do útoku. Mohutnou postavou zakryl Rhodanovi výhled. Sledoval jen kolonistovy paže míhající se vzduchem. Když se poustevník sehnul, zjistil Pozemšťan, že první protivník je už vyřazen z boje. Rore Kalmat se mezitím vynořil z mlhy. Lezl po čtyřech.

Do druhého soupeře narazil Borghese hlavou. Nositel loutky se zlomil v pase a odvrávoral. Kalmat se nadechl a začal volat o pomoc. Rhodan popadl Kerše za paži a táhl ho za sebou mezi napadenými. Vzápětí je oba pohltila mlha. Došli na konec rampy a dotkli se nohama skalnatého povrchu.
Kerš se otočil a zahlédl, jak se z oparu vynořila postava. Zaujal bojové postavení, ale ihned se uklidnil, když zjistil, že je to supící Borghese, který je rychle dohánět. Hruď se mu rytmicky zvedala a klesala a v očích se mu jiskřilo.
"Hra na schovávanou skončila," zachrčel hromotluk. "Teď vědí, že jsme tady."
Rhodan si ho změřil vážným pohledem a řekl: "Paraziti udělají všechno pro to, aby nás dostali. Skutečnost, že se nám povedlo přistát na jejich domovské planetě, jim jen dokazuje, jak jsme pro ně nebezpeční. Půjdou po nás bez oddechu. Nemáme nic k jídlu a zřejmě tu stěží najdeme suché přístřeší. Cestu zpátky na palubu ALAMA máme uzavřenou. Naše situace se znatelně zhoršila."
Borghese svěsil hlavu a vyhrkl: "Máš pravdu. Jsme v pasti. Když nechcípneme hladem, utopíme se v záplavě dešťové vody."
Rhodan dal oběma kolonistům znamení a vyrazili. V blízkosti lodi byli v neustálém ohrožení. Bylo zjevné, že nositelé panenek se určitě pokusí po nich pátrat, třebaže jim to dá v tomhle nečase nesmírnou práci.
Nyní šlo o to, aby tři zachránci Galaxie provedli svůj záměr v mnohem kratší době, než původně předpokládali. Hlad a vyčerpání, to by byli silní protivníci. Rhodan byl sice odolný, protože měl buněčný aktivátor, ale obával se o zdraví obou svých společníků z Quentinovy planety, neboť mu bylo jasné, že bez nich akce nemůže skončit úspěšně.
"Musíme najít místo, kde se zdržují vládci panenek," prohlásil. "Jakmile se nám to podaří, pokusíme se zničit mozek, ať je to už cokoli."
Borghese si otřel zmáčené čelo. Lijavec byl tak prudký, ze nemohli skoro ani dýchat. Rhodan tušil, že všude v okolních skalách musejí být jeskyně. Jedno bylo o nich vědět, a druhé je objevit. Mezitím by mohlo uplynout tolik času, že ALAMO opět vzlétne a opustí tento svět.
Půda pod Pozemšťanovýma nohama byla porostlá jakousi tuhou hmotou, možná mechem či lišejníkem. Jedině tyhle nenáročné druhy byly s to bojovat s drsným, nehostinným prostředím. Za několik staletí se zde možná objeví rostliny a za celá tisíciletí se může stát, že po skalách vysušených sluncem budou putovat první živočichové.
"Můžeme bloudit mlhou ještě celé hodiny," poznamenal Borghese. "Takhle to nikdy nezvládneme."
Kolonista měl pravdu. Cílenou akci mohli provést pouze tehdy, když změní postup.
"Vrátíme se k lodi," rozhodl Rhodan po chvíli.
"Snad se nechceš vzdát?" reagoval nevěřícně poustevník.
První administrátor zavrtěl hlavou. To jej ani ve snu nenapadlo. "Poblíž ALAMA si počkáme na nějakého nositele parazita, nebo i na několik," prohlásil. "Půjdeme za nimi a oni nás zavedou na místo, které hledáme."
"Co když nás vyslídí?"
"Musíme zachovávat nejvyšší opatrnost. Určitě nepočítají s tím, že se odvážíme tak blízko. A chrání nás mlha."
"Jsem pro," řekl vážně Kerš, který jako by dospěl.
"Tak dobrá," podvolil se Borghese. "Tenhle plán má alespoň jakous takous šanci na úspěch."
Brzy zjistili, že není snadné stanovit v mlze směr, odkud přišli. Rhodan spoléhal na svůj instinkt. Zatímco do povrchu planety bušil nepřetržitý liják, tápali oparem. Postup vpřed ztěžovaly obrovské skály, které se jim co chvíli postavily do cesty.
Pozemšťan nevěděl, kolik uplynulo času, když se před nimi z cárů mlhy konečně vynořily vzpěry lodi. Zanedlouho se už choulili těsně vedle rampy. V jedné chvíli zaslechli hlasy, ale nerozuměli, o čem je řeč. Zakrátko scházela po lávce skupina mužů. Borghese vrhl na Rhodana tázavý pohled, ale ten jen zavrtěl hlavou.
"Je jich moc," zašeptal. "Musíme počkat, až loď opustí menší hlouček." Všiml si, jak se Kerš třese zimou a snaží se, aby nedrkotal zuby. Doufal, že vydrží. Liják pleskal o plášť lodi a přehlušoval zvuky nositelů loutek vycházejících z ALAMA.
Borghese ztrácel trpělivost. Znovu se v mlze vynořili nějací muži, ti se ale vraceli na palubu. Něco nesli na rukou, ale Rhodan nedokázal posoudit, zda jsou to balíčky s figurkami.
Konečně spatřil dva členy posádky scházející dolů po lávce. Rhodan pokynul oběma kolonistům rukou. Napadení kolem nich prošli bez povšimnutí. Jejich zmáčené obličeje byly zcela netečné. Rhodan jim nechal čtyřmetrový náskok. Přestože to nebyla příliš velká vzdálenost, viděli poslušné nástroje parazitů před sebou už jen jako nejasné stíny.
Zdálo se, že oba muži dobře znají svůj cíl, neboť kráčeli mlhou bez sebemenšího zaváhání. Rhodana napadlo, že je asi vedou paraziti. Pohlédl po očku na Kerše a všiml si, jak je mladý mutant vzrušený. V Borghesově obličeji se zračilo zlověstné odhodlání.
Vzdalovali se rychle od ALAMA a cesta začala stoupat a byla čím dál neschůdnější. Oba muži z ALAMA zanedlouho zmizeli v nízkém vchodu nějaké budovy.
"Na skladiště to zrovna nevypadá," zašeptal poustevník zklamaně.
Rhodan měl pocit, jako by se zvýšila teplota, když se přiblížili k budově. Vypadala na tomto světě nepřirozeně a cize. Marně se Pozemšťan snažil najít rozumné vysvětlení, proč tu stojí.
"Panenky!" sykl Kerš. "Začaly se chovat nějak divně."
Paraziti, které měli Borghese a Kerš u sebe, se náhle pokoušeli utéct. Oba je museli pevně svírat v rukou. Mlžný opar kolem budovy zesvětlal a Rhodan lépe viděl na její průčelí. V té chvíli také rozeznal, z jakého je postavena materiálu. Šlo o vnitřní přepážky z nějaké kosmické lodi. O tom se nedalo pochybovat. Stěnu z lehkého kovu unesl jeden muž a vnitřní prostory plavidla se daly změnit během několika minut. Tato metoda se používala především na osobních a nákladních lodích.
Že by se jedna z nich zřítila na povrch téhle planety, nebo sem natahali lehčené stěny po kouskách?

"Ten dům je postavený z částí kosmické lodi," upozornil Pozemšťan své společníky.
"Zkonstruovali ji Pozemšťané?" zeptal se ho Borghese.
"Jednotlivé díly mohou pocházet z Terry," odpověděl Rhodan. "Jiná otázka je, kdo je sem dopravil a kdo postavil tohle monstrum."
"Tak se podíváme dovnitř," navrhl suše hromotluk.
"Panenky se z nějakého záhadného důvodu zbláznily," prohlásil Pozemšťan zamyšleně. "Určitě to souvisí s tím, že jsme blízko budovy. Moc se mi dovnitř nechce."
"Mě už nebaví pořád se schovávat před parazity," zavrčel poustevník. Zjevně neměl daleko k nervovému zhroucení. Rhodan ho chápal, nicméně teď mohli uspět pouze v případě, že budou postupovat opatrně. Borghese mohl ohrozit jejich plán, pokud by mu skutečně ujely nervy.
"Nejde o to, co tě baví a co ne," umravnil ho První administrátor. "Přiletěli jsme sem, abychom zabránili loutkám ovládnout jednoho dne celou Galaxii."
Obr si přejel dlaní po obličeji a zahleděl se mrzutě před sebe. V druhé ruce se mu třepetala figurka. Zaklel a zahodil ji do mlhy. Slyšeli, jak žuchla na zmáčený povrch. Borghese náhle svěsil ramena a zamumlal: "Já jenom chtěl..."
"To je v pořádku," zavrčel Rhodan. "Doufám, že ti to pomohlo."
V té chvíli vyšli z domu tři muži a jejich pronásledovatelé se rychle stáhli. Jakmile napadení zmizeli v mlze, poklepal Pozemšťan hromotlukovi z Quentinovy planety po rameni a zašeptal: "Obhlédneme si budovu ze všech stran. Možná objevíme něco, co nám napoví, jak dál."
Borghese přikývl a všichni tři vykročili. Vítr hnal liják od hor. Vodou nasáklé oblečení se jim lepilo na těla. Zdálo se, jako kdyby se ze skály kolem domu pářilo. A mezi kameny stékaly do údolí nesčetné potůčky.
Budova postavená z dílů kosmické lodi byla přilepená ke skalní stěně a převis ji chránil před padajícími kameny a dešťovými přívaly. Zdálo se, že stavitelé uvažovali podle lidských měřítek. To ale ještě zdaleka nedokazovalo, že to byli lidé.
"Nikde nevidím okna," zafrkal poustevník.
K čemu také by někdo potřeboval okna na světě, kde nikdy není světlo? Logicky usoudil Rhodan v duchu. Stačí bohatě jeden vchod.
Kromě toho nebylo jisté, zda obyvatelé domu jsou vybaveni zrakem. Příroda je mohla obdařit jinými nástroji orientace.
"Proč nevylezeme na střechu?" vyhrkl Kerš. "Může tam být klimatizační šachta nebo nějaký poklop."
Záhadná stavba byla dlouhá asi dvacet a široká tak deset metrů. Na výšku měřila jako vzpřímený průměrně urostlý muž.
Rhodan hmatal po mokrém kovu a zarazily ho tmavé skvrny. Sklonil se k nim a zjistil, že jsou to nějaká písmena. Nápis byl v interkosmu. Jednotlivé pláty ale byly k sobě připojeny tak nepřesně, že Pozemšťanovi unikal jeho smysl. Hledal dál. Konečně našel místo, kde byl nápis celý.
CENTNER BEC TAMMAT.
Perry Rhodan se napřímil tak prudce, až Borghese mimoděk couvl o krok. "Tobě ten nápis něco říká?" obrátil se na Rhodana udiveně.
"Je to rok a něco, kdy z pozemšťanské kolonie Tammat v soustavě Ganteru odstartovala kosmická loď nesoucí pyšné jméno CENTNER BEC TAMMAT, což v překladu znamená něco jako PŘEDVOJ TAMMATU."
"Jak se ale tahle loď dostala sem?" užasl poustevník.
"Jsou to jen její části. Loď se v pořádku vrátila. Myslím, že už vím, jak se dostali paraziti na Tammat."
Borghese zamhouřil oči a tvářil se nechápavě. Rhodan se opřel zády o stěnu. Uvědomil si mnoho souvislostí, ale ještě víc otázek mu vytanulo na mysli.
CENTNER BEC TAMMAT mířila z Tammatu údajně ke třetí planetě soustavy Ganteru. Že by posádka našla parazity tam? To by znamenalo, že i my se nyní nacházíme na třetí planetě! blesklo Prvnímu administrátorovi hlavou.
Věděl, že soustava Ganteru byla před kolonizací Tammatu pečlivě prozkoumána, neexistují-li v ní nějaké nebezpečné formy života. Takhle postupovala Flotila u všech koloniálních světů. Bylo riskantní nějaký obsadit, aniž se prošetřily okolní planety. Bylo dost dobře možné, že i technologicky vyspělé přístroje něco nezaznamenaly. Pokud byla na tomto světě nebezpečná protoplazma, mohla se posádkám průzkumných lodí jevit jako neškodná forma života, tedy pokud ji vůbec objevily.
Přinutili parazité muže z CENTNER BEC TAMMATU, aby postavili tento dům? Ne, pomyslel si Rhodan, to je víc než nepravděpodobné. Proč by forma života, existující jako protoplazma a zřejmě stěží disponující inteligencí, zničehonic zatoužila po ochranném příbytku?
Dosud se Pozemšťan domníval, že loutky jsou pouze výkonné ruce nějakého mozku. Nyní své mínění opravil. Jisté v této chvíli bylo jen to, že první parazity vynesla do vesmíru právě CENTNER BEC TAMMAT. A v tammatské kolonii se pak tyhle bestie v poklidu rozšířily.
Ale proč by opustila původní svět a zahájila invazi bytost, jež byla jako protoplazma odkázána na vnější podněty, aby mohla vůbec reagovat? Rhodan už dávno nevěřil, že jediným sídlem rozumu je mozek v konvenčním slova smyslu, na druhé straně však pochyboval, že by parazité byli schopni samostatně myslet.
"Co uděláme?" vytrhl Rhodana z úvah Borghese. "Tammaťané si tuhle chatrč vybudovali určitě jen jako základnu. Pak je napadli a přemohli paraziti."
"Proč by si kolonisté vůbec stavěli takový dům?" namítl První administrátor. "Jistě neměli v úmyslu přistát tu znovu v průběhu příštích let. Mají přece dost práce na vlastní planetě, minimálně na několik století. Let vesmírem na tento svět pro ně bylo spíš něco jako zdolání dalšího úseku cesty."
Poustevník se bezradně poškrábal na bradě. "Tenhle dům ale musel být z nějakého důvodu postaven, ne?" prohlásil

kategoricky. Rhodan ukázal na střechu a řekl: "Pomoz chlapci nahoru. Je z nás nejlehčí."
Obr popadl Kerše v podpaží a vyzvedl ho do výšky. Mladík se oběma rukama zachytil okraje střechy a vytáhl se nahoru. Nebylo ho skoro vidět, když se postavil. Zakrátko zmizel oběma mužům z dohledu.
Za chvíli se vrátil a v obličeji byl příšerně šedivý. Zalehl na střeše, aby mohl mluvit se svými společníky šeptem.
Borghese si hned všiml, že něco není v pořádku. "Co jsi tam viděl?" hlesl.
Kerš polkl naprázdno a špitl: "Uprostřed střechy je větrací otvor. Dá se jím nakouknout dovnitř..." V té chvíli mu selhal hlas a skryl si hlavu pažemi.
Borghese se vytáhl na střechu a přehodil jednu nohu přes její okraj. Překulil se k synovi a poplácal ho chlácholivě po zádech.
Když Rhodan viděl, že střecha unese i poustevníka, vyšplhal se na ni také. Uprostřed spatřil jakýsi hrbol. Zřejmě tam byl otvor, kterým Kerš předtím nahlédl do nitra domu.
Borghese zvedl mladíka na nohy a vyhrkl: "Je nemocný. Celý se klepe."
"Zůstaň u něj," vybídl ho Rhodan. "Já se tady porozhlédnu. Snažte se nedělat hluk." Vykročil. Bylo mu jasné, že ať viděl chlapec cokoli, musí to nějak souviset s jejich problémem. Opatrně našlapoval a doufal, že ho nikdo neuslyší v bubnování deště.
Konečně došel k odvětrávací šachtě. Stoupal z ní horký vzduch a kuželovitá stříška zabraňovala, aby do ní pršelo.
Rhodan poklekl a pomalu strčil hlavu do mezery mezi otvorem a stříškou. Prostor pod ním byl osvětlený. Muži z ALAMA si pravděpodobně donesli reflektory.
Chvilku trvalo, než si jeho oči zvykly na světlo a konečně mohl nahlédnout dovnitř. Nikde nebyly žádné přepážky a tak se dal přehlédnout celý vnitřní prostor.
Šachtou k Pozemšťanovi stoupal podivný zápach. Na podlaze se prostírala bílá hmota, zřejmě stejná protoplazma, jaká se nacházela v panenkách. Nejméně třicet nositelů parazitů právě nakládalo shluky této hmoty.
Rhodanem nijak neotřáslo, co viděl. Vzadu v místnosti však zahlédl něco jiného. Z živoucí substance se tam zvedaly dva hrboly. Oba tyto kopečky plazmy svým tvarem vzdáleně připomínaly obrysy lidských těl. Obličeje byly téměř vyhlazené, bez očí, nosů, úst a uší. Tito pseudolidé se převalovali sem tam, jako kdyby jim činilo nesmírné potíže udržet momentální podobu. Rhodana však nevyděsil jejich zevnějšek. Všiml si něčeho, co jasně potvrzovalo, že zde došlo k tragédii.
Kolem toho, co dřív byla lidská těla, byly poházené cáry uniforem.
První administrátor vytáhl hlavu ven z větrací šachty. Liják nepřetržitě bušil do jeho těla. Zvrátil hlavu dozadu a nastavil obličej těžkým kapkám. Ale ani ty nedokázaly spláchnout jeho zděšení. Šok z toho, co viděl, ustupoval jen velmi pomalu.
Zbytky uniforem v protoplazmě vysvětlovaly vše. Těmi dobyvateli byli lidé.

11.

Rhodanovi vytanul na mysli obraz CENTNER BEC TAMMATU. Představil si neohrabanou loď, jak proniká mokrou atmosférou na tento svět, zatímco na její palubě čekají astronauti, až budou moct vystoupit na povrch cizí planety.
Jak nepatrná asi byla pravděpodobnost, že loď dosedne přesně v místě, kde se rozvalovala plazmatická bytost, zcela neškodná forma vstřebávající živé substance?
Rhodan jako by na vlastní oči viděl, jak astronauti vystupují z lodi, zcela bezelstně, s vítězoslavnými pohledy. Spadl do plazmy nejdřív kapitán, nebo jeden z důstojníků? Nebo že by radista?
To už teď nebylo důležité. Museli být dva. Dva muži, kteří skoro současně uvízli v neznámé formě života. Zešíleli hrůzou, když je bleskurychle vcucla nenasytná plazma? Co se asi odehrávalo v jejich mozcích, když se stali součástí tohoto mohutného těla?
Bylo možné označit je ještě za lidi poté, co se rozplynuli v lačné hmotě? Nezemřeli, jen přestali existovat jako lidské bytosti. A naučili se ovládat protoplazmu, řídit ji a vnucovat jí svá přání. Pravděpodobně oba zešíleli. Jejich choré mozky - ať už existovaly v plazmě v jakékoli podobě - začaly kout ďábelské plány.
Rhodan uvažoval o tom, jak se události vyvíjely dál. Vzpomněl si na Wilkenova slova. Kapitán si vzpomněl na nějaké neštěstí, na katastrofu a mluvil o splynutí.
Mozkem loutek byli tedy dva kolonisté. Plazmatické bytosti se podařilo přemoci posádku CENTNER BEC TAMMATU. Nebyl v ní ale rozpuštěn žádný jiný astronaut z lodi. Ti dva, které postihlo ono neštěstí, rozdělili substanci a každý člen posádky dostal kousek. Zřejmě si žádný Tammaťan nevšiml, že k němu něco přilezlo po kluzké mokré skále. Dobytí lodi proběhlo určitě hladce. S tím se ale oba muži uvěznění v plazmě nespokojili. Věděli, že by byly vyslány další lodě, kdyby se CENTNER BEC TAMMAT nevrátila. Proto museli astronauti zbavení vlastní vůle naložit loď k prasknutí protoplazmou. Rhodan vytušil, že oba Tammaťané jsou nějak ve spojení s každou částí substance. Čím však bylo víc těchto shluků, tím obtížněji se daly plně ovládat. Protože ale rozkazy platily pro všechny, nedošlo k žádným incidentům.
Dobytí kolonie Tammat pak byla hračka. Nic netušící obyvatelé radostně uvítali hrdinné astronauty. Invaze netrvala patrně déle než půl dne.
Ti dva šílenci se ale nespoléhali pouze na štěstí. Museli se nějak zabezpečit, aby je nikdo neodhalil. A tak je napadlo vyrobit si figurky. Jejich těla byla zhotovena na Tammatu. Tahle budova byla postavena ještě před odletem CENTNER BEC TAMMATU. Měla svým způsobem poskytovat ochranu mozku.
Zdálo se, že Tammat byl prozatím poslední bod dobyvačných plánů obou kolonistů. Nejprve se museli zmocnit nějaké technicky vyspělé kosmické lodě a posádky schopné pomoct jim v uskutečnění jejich záměrů.

Rhodan se pomalu vracel k okraji střechy. Nyní viděl pozadí slavnosti na Tammatu v jasném světle. Oba šílenci posedlí dobyvačnými choutkami potřebovali loď. A získali ALAMO.
První administrátor se zděsil, když si uvědomil, že proti protoplazmě nic nezmohou. Byli by ztraceni, kdyby se odvážili vstoupit do primitivního příbytku. Jeho, Rhodana, by mozek ovlivnil, a Borghese a chlapce by rozpustil, když by zjistil, že odolávají soustředěnému tlaku. Protože s sebou neměli žádné zbraně, svedli by předem prohranou bitvu. Pozemšťan si unaveným gestem odhrnul mokré vlasy z čela.
Byl si jist, že bestie hladovějící po moci se nespokojí s Tammatem a soustavou Ganteru. ALAMO přistál, aby nabral plazmu pro Quentinovu planetu. Tam si chtěli vládci panenek zřejmě zřídit hlavní stan. Nepotrvá dlouho - a Rhodan se zachvěl při této myšlence - a oběma Tammaťanům se podaří vytvořit z plazmy dvě lidská těla, těla, která nebudou jen napodobeninami, nýbrž do posledního detailu propracovanými obdobami rozpuštěných astronautů. Ty se pak mohou odloučit od substance a vést život, jaký se jim zlíbí. Mezitím se loutky z Quentinovy planety vydají na další dobyvačné tažení.

12.

Na Rhodana drtivě dolehl pocit bezmoci. Rozum mu nemilosrdně napovídal, jak je na tom. A nejen on, nýbrž veškerý inteligentní život v Galaxii. Protoplazma se bude neustále rozšiřovat a přijímat další živé bytosti primitivní povahy.
Pozemšťan nikde neviděl záchytný bod a nechápal, jak se mohlo stát, že oba tammatští astronauti žili dál i poté, co se rozpustili v plazmě. V určitém smyslu šlo o fantastickou symbiózu. Plazma se předtím nejspíš líně převalovala přes skály a vstřebala do sebe všechno, co se jí připletlo do cesty.
To se ale změnilo, když pohltila oba muže. Substance už nereagovala pouze na jednoduché podněty okolí. Představovala nejprimitivnější a nejvyspělejší formu života zároveň. Jakkoli se to zdálo paradoxní, plazmatická bytost byla schopna jen na základě své nadmíru jednoduché molekulární struktury provádět věci, které musely připadat každému pozorovateli fantastické. Poté co se v ní rozplynuli oba astronauti, teoreticky padly veškeré hranice. Substance představovala souhrn všech živých tvorů, které pojala, a dokázala - byť jen instinktivně a nevědomě - napodobovat jejich schopnosti. Když pak protoplazma vstřebala dvě inteligentní bytosti - tammatské astronauty -, nastal v jejím životě zvrat. Uvědomila si sama sebe. K tomuto "sebeuvědomění" sice potřebovala mozky obou Tammaťanů, ale nijak to neovlivňovalo intenzitu tohoto "sebeuvědomění".
"Chlapec mi už všechno pověděl," řekl Borghese, když se Rhodan zastavil vedle obou mutantů. "Co si o tom myslíš?"
Pozemšťan měl dojem, jako by procitl z hrůzného snu. Za svůj dlouhý život viděl spoustu odporností, jen málokterá jej ale šokovala víc než pohled na obě pseudotěla v prostoru pod nimi.
"Je to zlé?" zeptal se ho poustevník zajíkavě.
"Život plazmy by mohla ukončit bomba," prohlásil Rhodan konečně. "Nemáme ale k dispozici ani ruční paprskomet."
"To nemůžeme udělat vůbec nic?" vyhrkl Borghese zdrceně jako někdo, kdo udělal všechno pro dosažení cíle a nyní zklamaně přihlíží, jak se mu ztrácí v dáli.
"Neznám způsob, jak zničit plazmu," povzdechl si Perry Rhodan. "Teď jde o to, co se stane s tebou a chlapcem?"
"Zpátky na ALAMO nemůžeme," prohlásil Borghese. "Budou bedlivě hlídat rampu. Zbývají nám tedy dvě možnosti: Buď se vzdáme parazitům, nebo budeme bloudit mezi skálami tak dlouho, dokud nepojdeme hlady."
"Vypadá to tak," odpověděl Rhodan bezbarvě.
Hromotluk si založil pěsti v bok a řekl: "Jsem pro to, abychom se vzdali. Nejsnáze toho dosáhneme, když zaútočíme na loď."
"Co by se stalo, kdybychom pronikli do domu?" vyzvídal Kerš.
"V mžiku by nás proměnili v povolné otroky," odpověděl Rhodan.
"Jen tebe," namítl mladík a vážně k Pozemšťanovi vzhlédl. "Co by se stalo se mnou a mým otcem?"
Borghese se chrčivě nadechl, když Kerš pronesl slovo otec.
Rhodan se tvářil, jako by ho vůbec nepřekvapilo, že mladík ví, kdo je poustevník. "Těžko říct," prohlásil. "Nositelé loutek by nejspíš dostali rozkaz vás zabít."
Kerš stále hleděl na Rhodana, když vtom se mu zvláštně zaleskly oči. Otřel si dlaně o mokré šaty, přešel k okraji střechy a seskočil téměř nehlučně dolů.
"Kerši!" vykřikl Borghese, nehledě na nebezpečí, že všechny prozradí. Chlapec už ale zmizel v mlze. "Co chce dělat?" ptal se zoufale poustevník. "Proč utekl?"
Rhodan ukázal palcem mlčky na střechu. Borghese zavřel oči a hlesl: "Myslíš, že šel dovnitř?"
"Ano," odpověděl tiše První administrátor.
Borghese k němu přistoupil, popadl ho za ramena a rozzuřeně sykl: "Tys ho sem dovedl!"
"Pusť mě!" žádal Rhodan klidně obra.
Zdálo se, že Borghese se pomátl. Přesto uvolnil stisk a svěsil odevzdaně paže.
"Nikdy jsi toho o svém synovi moc nevěděl," zašeptal Nesmrtelný. "Nechápeš ho. Přitom je jako ty - a to je všechno, co je na něm zvláštní."
"Půjdu za ním," vyhrkl Borghese náhle odhodlaně.
"Zbytečně by ses obětoval. I když je vlastně úplně jedno, jak přijmeme svou porážku."
Poustevník přistoupil k okraji střechy.
"Nechoďte tam, ani ty, ani chlapec," varoval ho Perry naléhavě.
Aniž se kolonista ohlédl, odpověděl. "Je to můj syn." Vzápětí skočil dolů.
Rhodan stál několik vteřin strnule na střeše. Necítil kupodivu nic, vnímal jen jednotvárné šumění deště. Náhle sebou

trhl a zamířil k větrací šachtě. Nezoufal si ani se nebál. Bylo mu, jako když nějaký nezúčastněný pozorovatel je svědkem strašlivé události. Věděl, proč to tak je. Jeho břitký rozum mu říkal, že došel na konec své pouti.
Sevřel v rukou lem šachty a vsunul hlavu pod kuželovitou stříšku. Vzpomněl si, že se narodil v roce 1936. To znamenalo, že mu v té chvíli bylo tři sta čtyřicet sedm let.
Žil neuvěřitelně dlouhou dobu. I když v poměru k vesmírným dějům to byl jen mžik. Nadechl se a pohlédl dolů. Kerš právě vcházel dovnitř.

‹ © ›

Kerš byl hrdý na to, že překonal strach z loutek. V tom, co viděl odvětrávací šachtou, nebylo nic nepřirozeného. Vyděsilo ho to jen svou naprostou cizorodostí.
Stále ještě nevěděl, co udělá, až pronikne dovnitř - pokud se mu to vůbec povede. Přesto považoval přímý útok pořád za lepší než nečinné čekání na střeše - čekání na konec. Třeba se mu podaří nějak zkřížit plány obou Tammaťanů.
Beze spěchu zamířil mlhou ke vchodu. S uspokojením zjistil, že ho nikdo nehlídá. Byl už skoro u něj, když z druhé strany přicházeli čtyři nositelé parazitů. Jakmile ho spatřili, zastavili se a rozpřáhli paže.
"Stůj!" zvolal jeden z nich.
Kerš se jim vyhnul a vběhl do budovy. Do obličeje mu zavanul teplý vzduch a do nosu mu pronikl stejný štiplavý zápach, jaký cítil předtím nahoře v odvětrávací šachtě. Uvnitř se pohybovalo devět nebo deset mužů. Nevšímali si ho. Nejspíš si mysleli, že patří k nim. Místnost osvětloval mihotavě jeden reflektor. Vzadu spatřil mladík obě pseudotěla. Všiml si, jak sebou začínají neklidně vrtět. Zjevně zaznamenala přítomnost vetřelce. V tom se vchodem přihrnuli za Keršem ti čtyři, kteří jej chtěli venku zadržet. Napřímili se také ostatní nositelé parazitů a pomalu se k němu sunuli.
Mladík udělal krok vpřed a dotkl se nohama plazmy. Nic se nestalo. Vzápětí ucítil mezi prsty u nohou jakýsi tah. Ze substance vylezly pseudoprsty a sunuly se mu vzhůru po nohou. Zdálo se, že se potápí do bílé hmoty, a měl dojem, že jeho tělo váží několik centů. Chtěl couvnout, ale místo toho se začal překlápět pomalu dopředu. Při tom necítil žádnou bolest, jen onen podivný tah.
Smršťuju se! pomyslel si zděšeně.
Pseudotěla obou tammatských astronautů se divoce převalovala sem tam, jako by chtěla zabránit Keršovi v dalším proniknutí. Ztrácela vládu nad útvarem, na kterém pracovala usilovně celý rok. Kerš byl v protoplazmě už po stehna a chybělo málo, aby se v ní rozpustil celý. Tento proces však pro něj nebyl bolestivý ani neznamenal jeho definitivní zánik. Pochopil, že nebude zničen, jen přejde do jiného těla.
V té chvíli se v živé substanci před ním vytvořila bublina. Vypadalo to, jako by hmota před ním ustupovala. Vytřeštil oči. Protoplazma se skutečně stahovala. Současně se na něj vrhli nositelé panenek.
Mladík v mžiku pochopil, co se stalo. Tammatští kolonisté vycítili, že ztrácejí kontrolu nad substancí, jejíž jsou součástí. Znamenalo to jediné - mohl instinktivně ovlivňovat protoplazmu. Samozřejmě, vždyť představovala dokonalou formu jeho vlastní paranormální schopnosti.
Okamžitě se pokusil zadržet substanci, která před ním ustupovala. Ozvalo se mlasknutí a bublina před ním praskla. Pseudotěla Tammaťanů se bortila čím dál víc. Ze všech sil čelila Keršovu vlivu.
Vtom mladík ucítil, jak ho kdosi popadl za ramena. Dva nositelé loutek se pokoušeli vytáhnout ho z plazmy. Pustil se do zoufalého zápasu. Musel bojovat na dvou frontách.
Vtom se ve vchodu objevil jeho otec. Zařval a začal máchat obrovitými pažemi ve vzduchu jako kyji. Bleskurychle složil tři muže. kteří se na něj vrhli. Dva nositelé parazitů se přestali rvát s Keršem a obrátili se proti Borghesovi.
Tammaťanům se mezitím podařilo odebrat mládenci další kus substance. Přímo před ním se vytvořila v plazmě prohlubeň. Kerš se prodíral vpřed a soustředil se zcela na protoplazmu. Povedlo se mu zastavit úbytek substance z jeho bezprostředního okolí.
Bylo však jasné, že nedokáže vzdorovat astronautům nadlouho. Stále ještě měli dostatečnou kontrolu nad obrovitým útvarem. Kerš se prudce otočil, když zaslechl tupé zadunění. Viděl, jak jeho otec zavrávoral poté, co se udeřil hlavou tvrdě o nízký strop. Zřejmě se bezděčně narovnal.
Mladík vykřikl, když viděl, jak se otec celou vahou svého obrovitého těla řítí do mezery, kterou utvořili protivníci, kteří jej obklopovali. Na okamžik to vypadalo, jako kdyby poustevník přece jen udržel rovnováhu, ale vzápětí spadl obličejem do plazmy. Za okamžik v ní zmizel, jako kdyby nikdy neexistoval. Substance se začala převalovat a v místě, kde si Tammaťané vytvořili pseudotěla, nastal rovněž divoký pohyb. Kerš současně ucítil, jak sílí jeho vliv na plazmu. Byl v ní ponořený až po prsa.
Vtom ucítil hlas svého otce. Neslyšel jeho slova, ale vnímal jeho blízkost a hlas.
Nesmíš se tomu bránit, zprostředkoval mu cit. Můžeme ovládnout tuhle bytost pouze tehdy, když zaženeme tamty dva.
V místě, kde se potopil Borghese, se vytvořil hrb, který se pomalu přesouval tam, kde museli být oba Tammaťané. Kerš se podivoval, že hrb je čím dál vyšší, a neuvědomil si, že je to tím, že on sám klesá níž a níž do substance.
Najednou přestal vidět. Ale ani trochu se neděsil tmy, která jej obklopila, naopak, rozléval se v něm pocit bezpečí. Vnímal, jak splývá v jedno s bílou hmotou, do níž se ponořil. Současně se v něm začaly vyvíjet jiné instinkty. Dozvěděl se všechno o prostředí, v němž se ocitl. Už sice neviděl, ale cítil. A tento pocit mu připadal nesrovnatelně intenzivnější než všechno ostatní, co se v něm dosud ozývalo. Cítil každou jednotlivou prohlubeň v podlaze, trhliny v kovu, pohyby politováníhodných mužů z ALAMA a studený déšť. To vše pronikalo do jeho vědomí jako melodie, v níž rozlišoval každičký tón.
A cítil také Borghese, jehož síla jako by přešla do protoplazmy. Bylo tu ovšem ještě něco jiného, rušivého. Oba Tammaťané se snažili všemožně udržet si vládu nad substancí. Kerš cítil, jak Borghese odklouzal o kus dál od něj.

Touženě si přál mu pomoct.
Sunul se na stovkách nepatrných pseudonožek k němu. Přestal být Keršem, mladíčkem z Quentinovy planety, stal se součástí jiné bytosti. Jen vědomí se mu zachovalo.
Vstřebával do sebe pocit zcela jiné existence. Kdesi hluboko v jeho vědomí se vynořilo tušení, že tento nový život bude možná mnohem pestřejší než předchozí. Když se mu podaří společně s Borghesem ovládnout plazmu, přestanou pro ně existovat jakékoli hranice.
Buď opatrný! nabádal ho Borghese. Ti dva jsou nebezpeční!
Nechal otci pocítit, že se blíží, aby ho podpořil. Čím víc pronikal do plazmy, tím snáz ji ovládal. Fungovalo to téměř na stejném principu jako proměna jeho lidského těla. Možnosti, jež se mu zde naskýtaly, však několikanásobně převyšovaly jeho lidské schopnosti.
Vtom náhle nemohl dál. Před ním se objevil nepřítel. Opět cítil onen zvláštní tah a bylo mu, jako kdyby jej kdosi chtěl vyvrhnout z tohoto teplého, bezpečného útulku. Divoce se tomu vzpíral. Borghese byl vedle něj.
Tammaťané byli silní a po roce pobytu v protoplazmě také velmi zkušení. Zkušeností také eliminovali přirozené schopnosti obou vetřelců. A přece neměli šanci. Borghese a Kerš dokonale splynuli s plazmou a dokázali ji používat beze zbytku.
Nepovedlo se jim však vyhnat oba Tammaťany z protoplazmy. Nemohli je ani usmrtit, protože by tak zničili část sebe samých. Jediné, co jim zbývalo, bylo držet protivníka na uzdě a smířit se s ním, jako se člověk smíří s neškodnou bulkou.
Zápasili s Tammaťany, dokud se vysílení astronauti nevzdali. Kerš si byl vědom toho, že to ti dva na ně budou zkoušet stále znovu, a to znamenalo být ustavičně ve střehu.
Dokázali jsme to! dal mu pocítit ulehčeně Borghese.
Nyní jsme nositeli moci my, odpověděl mu Kerš.
Čeká nás spousta práce, ozval se po chvíli Borghese.
Kerš věděl velmi dobře, co obnáší tato výzva. Dobyvatelé byli potřeni, ale jejich loutky žily dál. A mohly snadno plnit záměry Tammaťanů.
V té chvíli ucítil Kerš něco na střeše. Připomněl si, že to je Perry Rhodan. Mohli jej přijmout mezi sebe, kdyby o to požádal.
Nesmrtelného to však zřejmě ani nenapadne, blesklo Keršovým vědomím. My s Borghesem jsme byli mutanti, bytosti, které se značně odlišují od normálních lidí. Kerš nyní cítil, že jsou nyní s Borghesem Rhodanovi nadřazení, ale nebyl na to ani pyšný, ani se nepovyšoval. Až příliš dobře si uvědomoval, že za to vděčí svému novému tělu.
Ten člověk je pořád ještě na střeše, dal na srozuměnou Borghesovi. Tím udělal definitivní tečku za minulostí. Perry Rhodan byl člověk, ale on a Borghese... Inu - však to zanedlouho vypátrají.

‚ © ‚

Ležel na střeše, paže měl roztažené a dlaněmi se dotýkal chladného mokrého kovu. Oči měl zavřené.
Perry Rhodan před chvíli nevěřícně přihlížel tomu, co se dělo uvnitř budovy. Nyní měl stále ještě před očima výjev, kdy mladík z Quentinovy planety pomalu mizel v substanci. Borghesův konec mu připadal ještě hrůznější, možná proto že byl rychlejší.
Nyní měli jasno. Věděli, jak plazma reaguje na bytosti, které nepodléhají vlivu parazitů. Rhodan křečovitě sevřel ruce. Oni to vlastně nevěděli, jen on, poslední člověk na tomto světě, který se zatím ještě nestal obětí dobyvatelů.
Toto vědění mu bylo nanic.
Přitáhl paže k tělu a pomalu se zvedl. Na okamžik zůstal na kolenou a pak vstal. Kostnatá ramena se mu jasně rýsovala pod promáčeným oděvem. Buněčný aktivátor vysílal neustále životodárné proudy do jeho těla.
Proč ještě pracuje? ptal se Nesmrtelný v duchu.
Kdyby byla mohla duchovní bytost z umělé planety Poutník předvídat Rhodanův osud, když mu předávala aktivátor, jenž zaručoval nositeli nesmrtelnost, pokud nezemře násilím!
Byla tato nepředstavitelná bytost schopna vytušit, že z jedné neznámé planety začne velké dobyvačné tažení? Stáhla se snad proto z Galaxie? Odpovědi na tyto otázky nemohl Rhodan dostat. Ne tady a ne teď. Má vůbec nějakou budoucnost? Může ještě vůbec žít jako svobodný člověk?
Pozemšťan hleděl do převalující se mlhy. Myslel na poustevníka a jeho syna. Bojovali oba mutanti, než se zcela rozplynuli? Pokusili se ovládnout plazmu stejně jako oba Tammaťané? Patrně byli zabiti dřív, než se jim to podařilo.
"Rhodane!"
Pozemšťan sebou trhl. Že bych už trpěl halucinacemi? blesklo mu hlavou. Kdo by mě tu volal? Přešel k okraji střechy a podíval se dolů.
Spatřil jednoho člena posádky ALAMA. Stěží ho rozeznal v mlze. Muž hleděl vzhůru. Že by volal on? Rhodanovi bylo jasné, že ho objevili. Cítil, jak v něm ještě naposledy vzplála bojechtivost.
Odrazil se oběma nohama a zřítil se rovnou na astronauta, který nestačil zareagovat. Cítil, jak narazil do nositele loutky a srazil ho k zemi. Dvakrát ho udeřil vší silou, několikrát jím zatřásl a vstal. Trhaně oddechoval. Když se rozhlédl, zjistil, že je obklíčen nejméně tuctem mužů.
"Nemyslete si, že vám to ulehčím," zavrčel tiše.
Nechápavě na něj hleděli. Poručík Anglesy před něj předstoupil a pozvedl ruku. Rhodan se mimoděk přikrčil. "Pane," řekl poručík.
První administrátor pohlédl do důstojníkových očí. Mýlím se, nebo v nich Anglesy už skutečně nemá onen přiblblý

výraz člověka napadeného panenkou? pomyslel si. Poručík měl figurku stále u sebe.
Anglesy si všiml Rhodanova pohledu, usmál se a odtrhl si loutku od těla. Nesmrtelnému chvíli trvalo, než pochopil. Všiml si, že také obličeje ostatních mužů jsou uvolněné. Usmívali se a nikdo z nich nevypadal, že by jej ještě ovládali paraziti.
"Co to znamená?" vyhrkl Rhodan. "Co se stalo?"
Anglesy položil figurku na skálu. Plazma opustila kovovou schránku a plazila se pomalu ke vchodu do budovy.
Poručík si odhrnul zmáčené vlasy z čela a prohlásil: "Vaši dva přátelé z Quentinovy planety mají protoplazmu pod kontrolou. Už nám nehrozí žádné nebezpečí."
Jako by chtěl potvrdit pravdivost důstojníkových slov, vyšel z domu další muž. Minul své druhy a zastavil se před Prvním administrátorem.
"Pozor na něj!" sykl Rhodan a uskočil stranou. "Je ještě pod vlivem své panenky."
Všichni výhrůžně popostoupili, ale napadený se zastavil a z jeho úst se ozvalo: "Mluvíme s tebou prostřednictvím tohoto muže, Rhodane."
Pozemšťan mávl rukou a zarazil astronauty. "Borghesi a Kerši," zamumlal, "já myslel, že jste mrtví."
"Z lidského pohledu ano," řekl muž lhostejně. Díval se kamsi skrz Rhodana. Pravděpodobně v té chvíli vůbec nevěděl, co dělá. "Žijeme ale dál v jiné podobě," pokračoval vzápětí.
Nesmrtelný cítil, jak se mu stahuje hrdlo. Když si pomyslel, že Borghese a Kerš byli ještě před chvílí s ním, připadala mu mužova slova neuvěřitelná.
"Lze vám nějak pomoct, Borghesi a Kerši?" vyhrkl váhavě.
"Pomoct?" Muž se zachvěl. "Z našeho hlediska potřebujete pomoc vy. Vnímáme ve vašich primitivních tělech cosi slabého, bezmocného."
Rhodan a Anglesy si vyměnili letmý pohled. Poručík pokrčil bezradně rameny.
"Co se děje s napadenými na Tammatu a Quentinově planetě?" vyzvídal Perry.
"Jsou v této chvíli volní," zněla odpověď. "Muž, skrze kterého k tobě mluvíme, je poslední, kterého ovládá protoplazma."
"Co ti dva tammatští astronauti?"
"Přemohli jsme je, už nejsou nebezpeční - ani vám, ani nám." Astronaut pohyboval bezduše rty. Rhodan měl co dělat, aby rozuměl jednotlivým slovům. Cítil, jak se v jeho nitru vynořují další a další otázky. Bylo těžké posoudit, které z nich jsou nejdůležitější. Uvědomoval si, že mnohé z nich zůstanou navždy nezodpovězené.
"Co se stane teď? Můžeme opustit tenhle svět?"
"Ano. Musíš nám ale slíbit, že tu nikdy už nepřistane žádná loď Impéria, Perry Rhodane. Nemáme žádné dobyvačné choutky, ale nepřipustíme, aby na povrch dosedaly výzkumné lodě s úkolem analyzovat živou substanci, v níž jsme se rozpustili. Čeká nás spousta práce. Nic od vás nepožadujeme, ale bez slibu nemůžete odletět."
Rhodan pohlédl k budově, na jejíchž kovových stěnách se skvěl nápis CENTNER BEC TAMMAT. Přiznal si, že už ho také napadlo, že nechá později prozkoumat protoplazmu vědci. Váhal s odpovědí. Muž ovládaný figurkou lehce vrávoral a dešťové kapky mu stékaly po obličeji. Zdálo se, že mu to vůbec nevadí.
"Jak zní tvá odpověď, Perry Rhodane?" hlesl.
Rhodan přemýšlel. Když jim dá slib, také ho dodrží. Současně si ale uvědomil ztrátu, jakou utrpí lidstvo, když se vzdá této planety. Borghesovy a Keršovy schopnosti by byly mohly otevřít lidem nové cesty. Protoplazma by se pak stala jejich neocenitelným spojencem.
"Tvá odpověď!" naléhal muž.
Astronauti zneklidněli. Anglesy se kousl do rtu a vyhrkl: "On čeká, pane."
"Já vím," odtušil Rhodan. Poté se obrátil k napadenému a prohlásil: "Slibuji, že splním, oč jste mě požádali." Ne! Potřebujeme s vámi spolupracovat! Nemůžete se takhle izolovat. křičelo v něm současně jakési druhé já.
V té chvíli se muž, jehož prostřednictvím promlouvali Borghese a Kerš, probral ze strnulosti a odtrhl si panenku od těla. Položil ji na skálu a ona se sama začala plazit přískoky pryč.
Perry Rhodan se otočil a řekl: "Jdeme zpátky k ALAMU. Je načase uklidnit Flotilu. Jistě po nás už pátrají. Kromě toho musíme vyzvednout na Quentinově planetě kapitána Wilkena."
"Jednal jste správně, pane," řekl Anglesy, když se objevil vedle Prvního administrátora.
Rhodan pozvedl obočí a ironicky se poručíka zeptal: "Opravdu?"
"Nikdo z posádky se nedomnívá, že jste svůj slib myslel vážně," ujistil ho poručík. "Už se nemůžeme dočkat, až z ALAMA rozstříláme tuhle boudu na cucky."
Perry se bezděčně zastavil. Teprve po chvíli mu došlo, co mu vlastně Anglesy jménem posádky řekl. Chápal jejich zášť. Dlouhou dobu byli pouhými povolnými otroky protoplazmy a nedokázali na to jen tak zapomenout.
Poručík si vyložil Rhodanovo mlčení jako souhlas. "Víme vůbec, jestli to všechno nebyl jen trik?" vyzvídal. "Ta ďábelská bytost se možná bude v klidu zvětšovat dál, až nad ní ztratíme kontrolu definitivně. Viděl jsem na vlastní oči, jak zabila ty dva kolonisty z Quentinovy planety."
"Byl jsem na střeše, když se to stalo," připustil Rhodan. "I já jsem to všechno sledoval."
"Pak víte své," vyprskl Anglesy. "Za naším vysvobozením se může skrývat nějaká čertovina. Musíme to svinstvo zničit dřív, než se dostaneme do dalších problémů."
"Obávám se, že musím zklamat vás i celou posádku," odpověděl Rhodan a vykročil.
"Pane!" vyjekl poručík. "Chcete tím snad říct, že odsud prostě zmizíme na ALAMU, aniž odděláme tu bestii?"
"Ano," odsekl První administrátor.
Anglesy mrzutě zafrkal, a pak řekl: "Už chápu. Chcete, aby to udělalo víc lodí..." Zarazil se, když pohlédl na Rhodana, a

vytřeštil oči. "Ne," zamumlal náhle. "To ne, pane. Vy chcete opravdu dodržet, co jste slíbil?"
V jeho slovech zaznívalo bezmezné zklamání a Rhodana ani nepřekvapilo, když vycítil, že poručík má v úmyslu vzepřít se rozhodnutí svého nadřízeného. Anglesy byl bezpochyby schopný, disciplinovaný důstojník, ale prožil právě příšerné věci, a to poznamenalo jeho úvahy. Neviděl jiné východisko než zničit trýznitele. Perry chápal jeho reakci a bylo mu jasné, že se k němu přidají také ostatní členové posádky ALAMA.
Musel si nyní dát pozor, aby ho nezaskočili. Nebylo jisté, zda by nebyli ochotni se kvůli tomu vzbouřit. Stačil by jeden jediný výstřel z některé z těžkých palubních zbraní - údajně neúmyslný - a zničil by povrch této planety v okruhu několika mil. To nesměl dopustit.
"Promiňte, pane," ozval se Anglesy. "Rád bych věděl, zda hodláte dodržet svůj slib. Zajímá to nejen mě, ale také celou posádku."
"Nikdy už nevkročíme na tenhle svět," řekl Perry Rhodan. "A odletíme odsud bez jediného výstřelu." Cítil, jak se po jeho slovech vytvořila propast mezi ním a ostatními. "Poručíku Anglesy!"
"Pane?"
"Už jste někdy v životě porušil daný slib?"
Anglesy neodpověděl a zmizel v mlze. Rhodan se chabě usmál. Věděl, že poručík se mu omluví, sotva se ocitnou v přechodové komoře ALAMA, a že k žádné vzpouře nedojde.

‘ © ‘

Poručík Rore Kalmat se otočil i s pilotním křeslem, aby viděl na obrazovku vnějšího pozorování. Vypadal unaveně, ale zmizely mu zahořklé vrásky kolem úst.
Perry Rhodan přelétl pohledem velitelský můstek ALAMA. Všichni klidně prováděli přípravy ke startu. Byl zde také Anglesy. Skutečně se Prvnímu administrátorovi omluvil.
Nic nenamítal ani žádný jiný člen posádky, když jim Rhodan řekl: "Brzy zapomenete na zlo, které vás postihlo. Myslete na to, že nás čeká na Tammatu ještě jedna oslava, která zřejmě překoná všechno, co jsme dosud zažili."
Kalmat se ucukl a zvolal. "Jen se tak ptám, jestli je Purcellova dcera opravdu i tak milá, jak je hezká."
"Hlavně je vdaná!" zchladil jeho nadšení s úsměvem Rhodan.
Přípravy lodi ke startu pokračovaly. Rhodan litoval, že nemá možnost odeslat radiogram Flotile. Musel počkat, až přistanou na Tammatu, a odtamtud poslat zprávu hyperkomem. Nechtěl, aby nastal poplach v celém Impériu, protože se ALAMO tak dlouho nehlásil.
Lehký křižník se konečně odlepil od povrchu planety. Perry upřeně hleděl na monitor vnějšího pozorování. Brzy pod sebou nechali přízemní mlhu a vlétli do šedé kalné atmosféry.
Vtom se Nesmrtelný mírně předklonil, přimhouřil oči a zrychlil se mu srdeční tep. Popadl Kalmata za paži a vyhrkl: "Podívejte se!"
Poručík se zmateně zahleděl na obrazovku. "Co má být, pane?" zeptal se Prvního administrátora rozpačitě.
"Už je to v pořádku," odpověděl tiše Rhodan.
Možná se mýlil, možná se stal obětí přeludu. Zavřel oči a pokusil se upamatovat na to, co podle svého mínění viděl. Zdálo se mu, že mezi cáry mlhy spatřil v jedné chvíli křehkou postavu. Chlapec tam stál v dešti a díval se upřeně za stoupající lodí.
Perry Rhodan zavrtěl hlavou. Nemělo smysl o tom déle rozjímat. Ošálila ho převalující se mlha. Nebo že by přece jen? Bylo mu jasné, že se nikdy nedozví pravdu. Už proto že se nikdy na tento svět nevrátí.

‘ © ‘

Jsou pryč. Kosmická loď opustila náš svět.
Myslíš, že se sem někdy vrátí?
Ne. Alespoň dokud bude Rhodan naživu. Dal slib, že tahle planeta zůstane nedotčená.
Slib? To je jen abstraktní pojem.
Pro člověka ne.
Kdy zase uvidíme lidi? Za sto let? Za tisíc? Nebo za milion?
My nemáme pojem času. Tohle tělo považuje čas za něco velmi mlhavého, protože se samo stále obnovuje.
Myslím, že zapomeneme spoustu věcí týkajících se lidí. Možná si na ně pak už ani nebudeme pamatovat. Kdy to nastane?
Někdy v budoucnu přestanou lidé existovat. Roztrousí se mezi hvězdami, zmizí kdesi v hlubinách univerza. Stejně jako četné druhy před nimi.
A pak přijde náš čas.
Snad. Je dobře možné, že někdy v budoucnu opustíme tenhle svět.
Zvláštní - už nikdy bych nechtěl být ošklivý hubený kluk.
A já zase vousatý obr.

EPILOG

Cítila, jak ji hrůza strhává do víru šílenství. Bylo jí, jako kdyby plavala proti prudkému proudu a snažila se dosáhnout spásného břehu.

Nesmí už hledět do minulosti. Její vzpomínky sestávaly z děsivých událostí, z jevů, jež jí připadaly nepochopitelné.
Millicent Vayontová pohlédla ke stolu uprostřed místnosti.
Seděl u něj Clint. Tiskl si dlaně ke spánkům a obličej měl zkřivený.
Nervózně se zachvěla, když si připomněla, jak vedle něj žila v posledních měsících, aniž ho vlastně vnímala. Muž a žena bydleli ve svém domě bez sebemenšího zájmu o toho druhého. Chodili kolem sebe a jako by se neviděli.
Millicent Vayontová přešla pomalu ke stolu. Tlak v jejím mozku polevil. Znovu si uvědomila sama sebe. Pochopila, že muž u stolu je Clint, její muž. Bylo jí na omdlení.
V té chvíli Clint vstal a zasvítily mu oči. Roztřesenýma rukama zašoupl židli a rty se mu chvěly, když se obrátil k Millicent.
"Clinte!" zvolala a vlastní hlas jí zněl cize. Jak dlouho spolu vlastně neprohodili jediné slovo? Vtom si všimla, že mu u opasku stále visí ona panenka. Vytřeštila oči a shlédla dolů na svého parazita, který jí jako bez života lpěl na šatech.
Když Clint přivezl figurky z města, zmocnila se jí hrůza. Neodvažovala se té věci dotknout. Nyní instinktivně vycítila, že loutka nad ní už nemá žádnou moc. Nevěděla proč, ale jen samotná úleva ji nedokázala uklidnit docela. Co když je Clint stále ještě pod vlivem své panenky?
Ustupovala před ním, když se k ní blížil. "Clinte," zašeptala.
Zvedl paže v bezmocném gestu a zastavil se. Měla sto chutí se k němu rozběhnout, toužila po jeho objetí, aby mohla zapomenout na to, co se stalo.
Velkým oknem se dralo do domu světlo. Millicent Vayontová si všimla, jak se meteorologický stožár mírně kývá ve větru. Za ním se rozprostírala zelená džungle. Poprvé po dlouhé době si uvědomovala své okolí. Jak dlouho už neprovádíme měření? pomyslela si.
Clint nahmátl figurku, odtrhl ji od opasku a zahodil ji. "Jsme volní."
Jeho slova jí připadala jako vysvobození. Přistoupila k němu a vzápětí ucítila na těle jeho ruce. Slyšela, jak mu bije srdce, a vnímala teplo jeho těla. "Och, Clinte," zašeptala.
Jemně ji od sebe odtáhl a vyšel s ní na verandu.
"Co se stalo s lidmi ve městě?" vyhrkla náhle zděšeně. "Také je všechny napadly ty odporné panenky?"
Clint Vayont zavřel oči a pohlédl k přistávací ploše. Kolem vrtulníku se vinula bujná vegetace. Bylo načase ji znovu vykácet. "Když jsem odlétal z města, měl u sebe figurku skoro každý," řekl rozvláčně.
Opřela se o něj a cítil, jak se zachvěla, přestože byl teplý den.
"Znamená to snad...?" zajíkla se.
"Nevíme, co to znamená," zašeptal. "Doufejme, že jsou stejně volní jako my."
"Musíme to zjistit," vyhrkla naléhavě. "Ach, Clinte. nesnesu tu nejistotu. Když si pomyslím, že by se sem ty nestvůry mohly dostat z města a znovu se nás zmocnit..."
Clint Vayont se ohlédl a zaváhal. Na okamžik ho napadlo nechat ženu zde a podívat se, co se děje ve městě. Nemohl ji ale nechat bez ochrany samotnou na stanici. "Máš pravdu," prohlásil. "Přesvědčíme se, co se stalo s kolonií."
"Třeba jsou všichni mrtví," povzdechla si Millicent. "Nebo že by na nás jen zapomněli? Odkud se vlastně vzaly ty příšerné panenky?"
Clint se pokusil o úsměv a odpověděl: "Mnoho otázek, na které neexistuje žádná odpověď."
Společně pak zamířili k vrtulníku. Slunce stálo nízko nad džunglí a oni vrhali dlouhé stíny. Millicent Vayontovou udivilo, že se zajímá o takové maličkosti. Bylo jí, jako kdyby jí někdo daroval zpátky život. Takhle nějak by to asi bylo, kdyby člověk přicházel na svět rovnou jako dospělý. Bláznivá představa. Kdyby ji netížila obava o kolonii, byla by vesele poskakovala vedle Clinta jako malé dítě.
Clint Vayont se vyškrábal do stroje a zkontroloval motor. Zakrátko vystrčil hranatou hlavu z kabiny a oznámil manželce: "Zdá se, že je všechno v pořádku. Můžeme odstartovat." Potom jí pomohl nahoru.
"Jestlipak se sem ještě někdy vrátíme?" zeptala se Millicent tiše manžela.
Clint nahodil motor a jeho odpověď zanikla v rachotu rotorů. Sevřel oběma rukama knipl a pomalu zvedal vrtulník do výšky. Pozorně přitom sledoval okolí.
"Je krásně," prohlásil, když vzhlédl k nebi.
Millicent věděla, že se její muž osvědčil jako meteorolog na Tammatu přímo skvěle. Ani ne tak pro své vědomosti jako spíš proto, že měl nadání od přírody. Jeho předpovědi počasí byly poměrně přesné. A nepotřeboval k nim ani satelity. Ani meteorologické balony.
Během letu mlčeli. Clint nerad svěřoval řízení autopilotovi a bylo na něm vidět, že se beze zbytku soustředí. Millicent byla zticha, protože cítila obrovské napětí. To se zvyšovalo úměrně tomu, jak se blížili k městu. Chvílemi měla co dělat, aby nechytila Clinta za paži a nepoprosila ho, aby obrátili, dokud je ještě čas.
Džungle skončila najednou, jako kdyby její hranici vymezily obrovské zemní stroje, a pod sebou měli rozlehlou pláň. Město, které viděli před sebou, jako by se nezměnilo.
Millicent se předklonila, až se málem lepila obličejem na sklo kabiny. Viděli všude davy lidí.
"Zdá se, že to každopádně někdo přežil," poznamenal Clint suše.
Když přelétali nad prvními domy, lidé jim začali mávat.
"Podívej se, Clinte! Oni nás zdraví!" vykřikla vzrušeně Millicent a vstala.
Vayont snížil rychlost a klesal s vrtulníkem pomalu k zemi.
"Snad nechceš přistát rovnou na ulici, Clinte?" podivila se jeho žena.
Zašklebil se a zamířil k mávajícím, usmívajícím se lidem. Millicent si mimoděk sáhla na břicho. Vtom nahmátla panenku. Vykřikla tak, že se k ní Clint prudce otočil. Ihned poznal, co ji vyděsilo. Oklopil boční okénko a vykřikl zhnuseně: "Vyhoď to svinstvo ven!"